

Sid Clever

Ötödik

Sid Clever

Ötödik

Sid Clever

Ötödik

Mindig van egy újabb történet.

Eddig megjelent „*Clever*” könyveink:

Sid Clever – Ezek a pesti népek

Ted Clever & Sid Clever – Feketeleves

Ted Clever & Sid Clever – Kézműves novellák

Eva G. Smith & Sid Clever – Szigetfestő

Ted Clever – Az örület szigete

Sid Clever – Ötödik

© Fekete Zsolt, 2019

Minden jog fenntartva.

ISBN 978-615-00-5831-3

*Nem lehetek eléggé hálás mindazoknak, akik
inspirálnak a történeteim megírásához...*

*„Sas! Mert éles a szeme és a csőre, mint neked.
Mert ragadozó, mint Te. Mert szabad és erős,
mint Te!”*

/P/

Bandika

/néhány szóváltás kapcsán/

– Ez ritka szar volt. Egy szánalmas próbálkozás, revansot venni. De nem baj! Sérelem érte a hiú agyadat.

– Ezt írjuk fel a kevés anyatej számlájára. Bácsikád molesztált gyermekkorodban, amit azóta is szeretsz, ellenben a nőekkel? Az nem baj, hogy bunkó vagy, mert olyannak is kell lenni. De a parasztok is tudják, mikor érdemes a véleményt visszatartani. (Gyengébbek kedvéért - rád gondolok -, befogni a pofád.) Nem szokásom alpári stílusban reagálni, de sajnos le kellett mennem a szintedre, mint amikor a csöveseknek aprót szórok. Amikor elégedetlenek? A csikket is odapöccintem! Revansnak ehhez semmi köze. Nem kértem a véleményed. De egyedi vagy, és a fenomenális, megalomán töltettel ellátott elégia-id is (amik valljuk be, eléggé átlátszók), ellenben hüen tükrözik az elferdült identitásod. Nem

tudom, a bácsikád hányszor kéredzkedett a paplanod alá, de maradandó károkat okozott az amúgy is mákszemnyire sikeredett agyadban, valamint a téves, és jócskán torz önértékelésedben is. Úgysem tudja meg senki, hogy még kamaszkorodban is bevizeltél. Játshatod a kemény fiút. Az internet erről szól. De azért még összerezzensz, ha a bácsikád jön hozzátok látogatóba. Gondolom, az anyádnál laksz, vagy a nagyira telepedtél rá, Te gyászkenet!

– Te vagy az igazi karatebajnok! Ja, nem, mert mindenben szar vagy! Nem is kicsit! Te lennél a legnagyobb antitalentum az ezredforduló élő emberei közt? Se biciklizni nem tudsz, se futni, se motorozni! Küzdő sportok meg szóba sem jöhetnek a törékeny csontjaid miatt, ezért otthon ülsz, és naphosszat csak azon gondolkozol, hogyan adhatnád elő magad, mint mások felett álló, gondolkodó egyed. Sajnos, van, aki nálad is hülyébb és szerencsétlenebb. Azok az emberek követnek és magasztalják a szánalmas próbálkozásaid. Míg mások edzésre járnak, és acélosítják a testüket, addig Te, nyomorék, otthonról fikázol. És, amilyen hülye vagy, eszed is a saját taknyod, mert a fejedben Te vagy a szavak mester-

szakácsa. Pedig csak egy magányos, savanyú szerencsétlen. Senkiben nem látsz semmi jót, és semminek se látod az építő hatását! Mindent egy cinikus és savanyú szempontból vizsgálász!

– Köszönöm szépen! Te? Miben hiszed magad olyan kurvajónak? Ronda beszéd? Oltári cinizmus? Ezzel szeretnél kitűnni a tömegeből? Ezzel hivalkodsz? Gyámoltalan, kicsi karatebajnokom, mi a baj? Nem szeretnek téged, lenéznek, elkerülnek? Le kéne ásni a problémák gyökeréhez, a neveltetéseden át, az iskoláztatásod alapjaihoz. Nem lenne nehéz feltérképezni, mi az, ami hiányzik belőled.

– Mindenkibe beleharapsz, aki szembe jön veled az utcán! Menj, és próbáld meg élvezni az életet, szerencsétlen szarfasz! Szerezz magadnak életet! Nekem egy óra is sok lenne, hogy felülmúljam a csőlátásod, valamit a fekete-fehér társadalomkritika szemléleted.

– Nincs megfelelő, képesítésed, elég iskolád, képességed? Gyászkenet! Te is csak szájtátva, irigykedve nézheted a karatésokat? Frusztráltságod érthető. Mennyit keresel havonta? Kocsi, kérő, tehermentes ingatlan? Ha helyesen töltöd ki a kérdőívet, talán összehozlak a nagymimmal.

Jelenleg éppen szingli. Az előző manus szó nélkül lelépett, előtte azonban mindent ráhagyott. Fura, nem? A második bekezdésre rácsöppent valamennyi a véréből, de én akkor is állítom, hogy önszántából, kényszermentesen cselekedett. Tehát, érdekel a dolog? Egy szép nagy és összetartó családhoz tartozhatnál.

– Te vagy a szájkarate bajnoka? Kérsz egy érmet hozzá? Nyomorék! Kerékpáros képesítés vagy rozskenyeres kövér nő képesítés? Bújj el! Élőben meg lesütött szemmel, szégyenkezve, a betont bámulva haladsz el bárki mellett, aki kihúzott háttal jár!

– Biciklizz, tekerj! Ha neked sincs csajod, általában az segít, mint a sorstársaidon. Sisakkamerát állom! Szemcsit is kapsz, egészen trendit, plusz vonatjegyet, ha nem lenne benned elég kitartás. Gyurmaterem, forró gőz? Melyik inspirál jobban? Kéne neked is egy elfoglaltság, ahol bizonyíthatnál. Ehhez ki kéne lépned a pornó oldalakról, és kikapcsolni a számítógéped.

– Már nem is reagálok, mert rájöttem, hogy addig fogsz anyáddal lakni, amíg egyikőtök el nem pusztul. Sajnálak!

– Menned kell? Megint látogatóba jött a nagybácsid? Próbálg megnyugodni, ellazulni, lélegezz mélyeket, és még véletlenül se ellenkezz! Hamarabb túlesel rajta. Szerintem neked is passzolna az időskori pelenka, Te gyászkenet.

– Neked meg az értelmi szintedhez, Te nyomorék!

– Tudod, amikor osztod az észet, néha elcsodálkozom, honnan a bő szókincs és az átlag feletti IQ-d? Annyira, de annyira burkoltan tudsz fogalmazni, és olyan vehemenciával, ami engem szintén csak elcsodálkoztat. A szóismétlődések, azok a randa és perverz szavak! Megannyi agresszió, szüretlen mocsok, ami feltolul belőled.

– Látom, túl sok a szabadidőd...

– Ja! Tartsd ide a másik orcádat is! Elég nagy-nak tűnik. Helyezek rá egy-két virtuális monoklit. Van még kedved játszani, pubi? Ha megint elsírod magad, (mint legutóbb), az esetben muszáj lesz, világgá kürtölöm, hogy egy nyuszi vagy, és az nem tenne jót az amúgy is kétes hírnevednek. De, tudod mit? Segíték rajtad, Te gyászkenet. Tudok neked egy alig használt, nem lestrapált nőt, mivel párkapcsolati problémákkal küzdesz. Nézd a jó oldalát: feloldódnának a gát-

lásaid, felszínre törhetne belőled az emberbaráti szeretet. Sanyarú gyermekkorod felnőttkori vetülete súlyos disszonanciákat okozott a társadalmi- és morális egyensúlyodban. Tudom, nem Te vagy a hibás, amiért így alakult. Meg kell próbálnod beilleszkedni, el kell engedned a múltad, legyen az bármilyen. Tisztában vagyok vele, hogy a külföldön munkát vállaló szexuális munkások jelentős hányada (köztük Te is), valamilyen gyermekkori trauma, frusztráció behatására válnak kiszolgáltatottá, melyet/melyeket eddig sem sikerült megfelelően feldolgozni. Már szabad vagy, és tudnod kell: nem a Te hibád! Ezt ismételd magadban: „Nem a Te hibád! Nem a Te hibád! Nem a Te hibád!”

– Veled nagyon nem stimmel valami.

– Velem? Az önképed torzulása olyan szintet ért el, ami talán még visszafordítható. Segítőkezettel szeretnék nyújtani neked. Az a fertő, ahol most még jól érzed magad, később a hátrányodra fog válni, azzal együtt, maradandó pusztítást okoz az amúgy is sivár lelkedben. A külföldön „dolgozó” (ezt, most nem véletlenül aposztrofálom), és a testükből élő prostituáltak - akár férfi, akár nő -, hiszi csak, hogy céljainak eléréséhez

szükséges „önfeláldozáson” könnyen túl tud majd lépni. Gratulálok! Vettél egy tanyát valamelyik, előzőleg ledózerolt putrik helyén? Nagy karrier! Hány és hány „átdolgozott, álmatlan” éjszaka munkája fekszik benne, kiszolgáltatva a nyálcsorgató, ápolatlan, hájas férfi kuncaftok kényének-kedvének. Ez a te életed! Azt teszel vele, amit akarsz. Legközelebb, mivel jössz? Hogy vettél egy rotációs kapát, hogy földművelő lettél? Visszatértél a gyökereidhez, a békés, jámbor paraszti élethez? Csak Te hitted, hogy megtagadhatod a származásod, és erő felett próbáltad elhitetni magaddal, hogy belőled is lehet valaki. Külföldre menekültél apaképet keresni, és hamar rájöttél, hogy ebből hasznót is lehet húzni, előnyödre válhat, túl azon, hogy tudsz-e majd a tükörbe nézni. A gyakori AIDS-tesztek elvégzését ne hanyagold, gyászkenet!

– Megszállottnak tűnsz. Elfogadom. Csak azt nem tudom (pedig érdekelne), hogy amikor szerinted, győztesen kerülsz ki valamelyik vitéz csatádból, szópárbajodból, akkor valakinek el is dicsekedsz?

– Te is csak egy faragatlan tahó lennél, aki sem írni, sem olvasni nem tud? Nem beszélve a

súlyosan leépült agyi kompetenciáról, illetve az önkifejezés érthető- valamint annak teljes hiányáról? Fejlődési rendellenesség? Én mégis próbálok esélyt adni a sérülteknek. Felzárkóztatni képtelenség, marad a „Játssz vele, hátha elhiszi, hogy fontos valakinek”- elvem. Férfi reagál a különöc hozzáállásodra, miért egyből a szerelem jut eszedbe? Te perverz, ne keverd a szórakozást a munkáddal! Koncentrálj az éjszakai műszakra! Bokszold ki a túsarkúd, porold le a túllszoknyád! Több kuncsaft, még nagyobb tanya!

– Öcsém, van nálad baj, nem is kevés! Gondolom, apád perverz... gyermekkorodban tett veled dolgokat, azért vagy ilyen zokni.

– Bandika, ki fogod húzni a gyufát, és akkor egy picit megint lealázlak. Azt hiszed, téged szeret bárki is? A létezésed értelme eleddig egy megválaszolatlan kérdés. „Élet” Bizonyára neked is van, csak szánalmas és semmitmondó. Speciel, én, veled kapcsolatban, állatkísérletekben gondolkodnék, fájdalomcsillapító nélkül, viszont, reménykedve az összes negatív mellékhatásban, ami téged esetlegesen csak érhetne, gyötörhetne. A szempontodat figyelembe véve, agyi károsodásról nem beszélhetünk, ennek tu-

datában, sokkal könnyebb a lelkiismeretnek. Neked nagyon nehezedre esik a betűk kisilabizálása, nem beszélve a szövegértésről. Ne is fáradj vele, csak összezavarna. Bandika, meg kell, jegyezzem, fura családban nevelkedhettél, ha ilyen elferdült perspektívából látod a szülő- és gyerek kapcsolatokat. Ajánljak valakit, vagy már kezelnek? Hol tartod a következő születésnapod? Gondolom, ahol számodra a gyermekkorod óta lenni szokott: a kiségitőben. Élj békében önmagaddal, és soha ne szabadulj el! Ez a lényeg, Te gyászkenet!

Bringafób

Nem bírom az „egészséges életmód” jegyében kerékpározókat /sem/, a futóbolondokat úgyszintén nem!

Az oké, hogy néhány kretén bringás és futkorászó a legkirívóbb, legbuzisabb gúnyában szlalomozik a városban, és be van dugva a füle, hogy még véletlenül se tudjon semmit a valós, külvilági zajokról.

De ezt tetézendő, egy újabb járvány ütötte fel köztük a fejét, ami nem más, mint egy lármázó hangláda, amit képesek magukkal cipelni a hátizsákjukban.

Mivel nem sokan veszik őket emberszámba (többek közt én sem), kicsinyes bosszújuk gyanánt, bömböltetik a langyi indulókat. Ráadásul az egyik majdnem nekem jött a bicikliúton, mert keresztezni mertem a zarándokútjukat, a számukra kiépített homisávot.

Úgy pillantott hátra, mintha én, migránsok módjára hatoltam volna be a megszentelt területére.

Valahol téged is vár egy jó keményre fűjt kamionkerék, Te köcsög! – gondoltam magamban, a bringás meg továbbtekert a szokásos nyomi pózukban.

Az életben nincsenek véletlenek. Két utcával odébb, ugyanaz a biciklis már jajgatva hempergett egy kocsni előtt a flaszteren, azután, hogy előtte felkenődhetett annak szélvédőjére.

Könnybe lábadt szemekkel bámulta élete párját, rajongva imádott drótszamarát, aminek kissé csálé lett mindkét kereke.

Többen is körbevették a „szerencsétlent” aki siránkozva játszotta a hattyú halálát, de a tucc-tucc még mindig hangosan szólt a hátizsákjából.

– Már hívtam mentőt. – szólt hozzám az egyik báméskodó.

Muszáj volt empatikus formában szint vallanom:

– Mással beszélek. Valaki végre kikapcsolná azt a szart? Nem tudok normálisan telefonálni!

Bízgatás

Dohányboltba indultam. Az embereket a „mindenkit öleljünk a keblünkre” érzés szállta meg, mert olyanokkal is kontaktusba kellett keverednem, akik egyébként viszolyognak tőlem, és lehetőleg messziről el is kerülnek.

Útban a Nemzeti Dohányellátó felé, sokat gondolkodtam. Nem azon, hogy miért köszöntek rám olyanok, akik egyébként megvetnek. Azon töprengtem, milyen sört vegyek.

Már éppen megjött az ihlet, amikor két kisiskolás haladt el mellettem. Olyannyira bele voltam merülve a gondolataimba, hogy csak pillanatokkal később tudatosult bennem a napszaknak megfelelő, szívélyes üdvözlésük.

Olyan arcot vágtam, mint aki nem érti, és nem is díjazza, ha vadidegen kölkök pedáloznak.

Minek akarnak bevágódni nálam? Nincs papírgyújtás, sem ócskavas hajhászás az iskola megbízásából. Nincs karácsony, a Betlehemes

holmik a padláson. Csövezni meg még túl fiatalok. Ha meg cigit akarnak tarhálni? Még meg sem vettem!

Menet közben hátrafordulok. Kíváncsi lennék, ki ez a két jól nevelt suttyó. Pár pillanat múltán a tekintetünk találkozik. Felveszem a szimpatikusabbik kölyökkel a szemkontaktust. Kezei széttárva, értetlen és méltatlan az arckifejezése, kicsit dühös is, már-már rejtett agresszióra utal:

– (?)... Köszöntünk! ...(?) – nyomatékosítja az előbbi üdvözlést, amelynek viszonzására oly naivan várt.

Honnan ismerős nekem ez a kölök? Feltolulnak bennem elfeledett emlékek. Néhányat végigfuttatok magamban, és azt is, hogy hová jutottam, mivé váltam.

Meglepő és megdöbbentő konzekvenciát vonok le másodpercek alatt. Ha most azt teszem, amit a józan ész és az illem diktál, akkor a kisrác nyert. Nem véletlenül kötött belém. Arra az útra tévedt, amin csak akkor érzi jól magát, ha másoknak beszólogathat, idegeneket szekálhat, ráadásul okkal, és jogosan.

Na, kisfiam, ebből most nem eszel! Nem fogsz lenyomni szembesítéssel!

Belül azért vigyorgok. Jó látni, hogy a magamfajta nem halszik ki, nem ferdülnek el. Van utánpótlás.

A kölyök, velem szemben, a dohánybolt előtt, még mindig a reakcióra vár. A sikerélményét nem szeretném elvenni. Ha már kimeri mondani, amit éppen érez vagy gondol, akkor a jó irányba tart.

Ezt dolgozd fel! Zsebre dugott kezekkel hátat fordítok neki, felmegyek a bolt lépcsőjén. Vissza sem nézek, hagyom a surmót főni a saját levében.

Néhány perc elteltével végeztem. Kilépvén a cigi boltból, akaratlanul is az út túloldalára pillantok. Keccintem a söröm, a kiskölyök szemben áll, engem figyel, szemeiben látom az el nem múltó elégedetlenséget. Még mindig arra vár, hogy visszaköszönjek.

Felemelem a söröm, azzal intek neki: Ne add fel, kölyök! Hamarosan érteni fogod.

Vonatra várva

Első szín:

Utazóban vagyok, a túlélőcsomagom feltöltve, támasztom a falat az állomás várójában. A pénztárnál ketten ácsorognak... egyszerre.

Plexi ablakon át, érzékelem a kasszás gondolatait, melyek a két utazni vágyó, együgyű honpolgár irányában mutatkoznak meg: egy főszer, aki negyven körül van, láthatóan az édesanyjával fog útra kelni.

A karikalábú agglegény és örök élettársa, nyakukba veszik az világot.

Sűrű gyakorisággal nem hagyhatták el a szülőfalujuk határát. A legképtelenebb és még attól is a legblódebb kérdésekkel bombázzák a pénztárost. Legfőbb aggódó és hangadó nem más, mint Anyuci:

– Kedveském, tessék má' nekem megmondani, biztos, hogy lesz visszafelé vonatunk?

Magamban, kérdéssel válaszolok, mert én látom, amit a pénztáros nő még nem: a jószágok etetésére szeretnének hazaérni?

„Szülőfalu”. Ugyan több éve már, hogy városá avanszálták, de a népesség bizonyos hányadának mégsem sikerült teljes értékű városlakóvá fejlődnie. Az egyszerűség és tahóság olyan formáját hozzák most is, ami engem feldühítene a pénztáros helyében.

A gyorsan lefáradó arccal, mégis mosolyogva reagáló jegykiadó asszisztenssel, mintha csak egy követ fűjnének:

– Igen, valami biztosan akad majd. Léteznek vonatok, amik oda-vissza közlekednek... napon-ta többször is. Képzeljék csak el, mennyi gyűlné össze a végállomásokon, ha egyet sem indítanának el az úti céllal ellenkezőleg, azaz: hazafelé.

Anyuci és a kisfia, a hóbelevancot (véltetőleg a hazai útravalóval) felpakolja a kisméretű polcra, mely igazából a „készpénzek menetjegyekért cserébe” szolgáltatást hivatott lebonyolítani.

Táska a táskában, szatyor a szatyorban, abban egy még kisebb szütyő, azon belül egy nejlon zacskó, abban a lóvé, abból tejeli ki Mami a zötyögésük ellenértéket.

Teljesen logikus! A banya már bőven szétpakolt mindent, kihasználta az adott hely minden négyzet centiméterét. Ez a nap csak róluk, kettejükéről szól, és annak körülményes megkezdéséről.

Jöhetne akár a früstök is, nem? Pakoljuk ki azt az oldal szalonnát, meg a vekni kenyeret! Persze, falatozzunk csak, mindjárt itt, a kasszánál, mielőtt nekivágnánk a nagyvilágnak!

A hobószerű fickó simogatja a telefonját, amíg Anyuci levajazza a száz százalékgig megbízható és előrelátó kiruccanásukat.

Jól fizethet a háztáji disznótartás, ha az egyébként nem kicsit ápolatlan „fiacskámnak” a legújabb, legtrendibb telója van. Túl azon, hogy valószínűleg az elhunyt édesapja után megmaradt öltözékben virít. Lesír róla, hogy a gumicsizma az a tipikus lábbeli, ami a leginkább kifejezné a társadalmi hovatartozását, illetve, hűen tükrözné a napi rutinját, kedvenc foglalatosságát.

gát. Felkeccintem az első sörömet. Ráérek, de annyira nem, hogy a két gárgyult prosztó huzavonáját végigéljem, kérdésük halmaza pedig már odáig is kiterjed, hogy a vonaton vajon lesz-e ülőhely, és melyik oldalon süt majd a Nap.

Mi kéne még? Jövő heti lottó nyerőszámok? Valuta-devizaárfolyam, hogyé váccsák' manapság a dunnába varrt pengőt? Moslék legoptimálisabb keverési aránya, forrázott csávéval?

Mögéjük állok, mint aki oltárian siet, holott a vonatom indulásáig van még durván félóra.

– Engem tessék előre engedni! Mióta választópolgár vagyok, mindig a Kádárékra szavaztam! Akkor is teljes hittel és odaadással építettem a szocializmust, amikor a köpönyegforgatók már a szemfényvesztő és elszántan imperialista Nyugat felé fordították kétszínű orcájukat! Még a mai napig rejtegetem a pártkönyvemet, mert hiszem, hogy visszajönnek azok a boldog évek! Nem kellett tartanunk semmitől! Több ezer libánk volt, de megbízható szomszédaink is, hiszen egyetlen névtelen feljelentés sem érkezett a részükről a hivatal felé, miszerint kulákok lennénk. A vonatokon is mindig volt ülőhely, és

haza is értem velük rendben, egészségben, nem kellett a jószágoknak éhezniük!

A fura pár megdöbbenően áll, majd szedegetni kezdik a motyójukat, és arrébb oszolnak.

Ismét egy jó cselekedet a részemről. A pénztáros sandán mosolyog, mivel ismer engem már régebről. Lehámoztam a nyakáról ezt a két bigottat.

Persze a banya nincs megelégedve a szolgáltatás minőségével, sem az időtartamával, mert a leglaktatóbb paprikás krumpli receptjét nem sikerült tudatnia, mert én, idő előtt belegázoltam az értékes eszmecserébe! Egy vonatjegy megrendelése és kifizetése addig tart, amíg azt jónak látja, lehet az akár fél óra, netán több! Senkit nem érdekel, hányan szeretnének még rajtuk kívül eljutni ából bébe!

Kotnyelesék sátrat bontanak. A Föld mégsem körülöttük forog. Más is megteheti hétköznap, hogy vonatra száll, nemcsak ők! Csakhogy: nekem nem muszáj hazaérnem az állatok etetésére.

Váltok még pár szót a kasszással, keverek bele némi bűbájt is, hogy érezze csak az iránta táplált tiszteletemet és törődésemet.

A két bárgyú pedig a szintjüknek megfelelően, kucsmában távozik a színről, markukban a csíkos szatyrokkal, köszönés nélkül, haragos tekintettel, mamuszban, kabát alól kilógó otthonkában.

Második szín:

Általánosságban már az is egy rizikófaktor, ha percre pontosan kiszámoljuk a megérkezést egy adott vasútállomásra, pláne, ha még szeretnénk el is utazni onnan.

Több esetben volt már alkalmam megtapasztalni, mi az, amit egy átlag nyugger megtehet, ha a saját ingázása forog kockán.

A családi kapcsolatokat illik ápolni! Elő az utánfutót /lásd: banyatank/, megpakolni akciós holmikkal, aztán irány a „menyemék és az unokák”!

Ingyen utaznak, de a gyorsvonati pótjegy megfizetése alól nem mentesülnek, és ez engem némi kárörömmel tölt el.

Helyes! Pro és kontra, ha arról van szó, hogy előtérbe kerülhessenek az utazásaik során, akkor előszeretettel játsszák meg magukat, máskor meg gazellaként szökellnek a peronokon. Természetesen ott, ahol nincs kiépítve biztonságos átjáró az utasok részére.

„Átjáró élet és halál között.” Ez ugrik be, amikor a nyílt síneken bukdácsoló nyuggereket észlelek a horizonton.

Legutóbb is egy érdekes párt láttam a banyatankjkkal vesződni. A csoroszja elől, a vénember meg hátulról emelve, rángatva próbálták átmasszírozni a hordeszközüket.

Ki tehet róla, hogy a Tesco-ban a vártnál nagyobb volt a sor az akciós, hamarosan megromló áruk környékén? Naná, hogy a vonat (a rossebb' belé), mert időben jön, és nem akkor, amikor a nagybevásárlás befejeződött!

A vonat még nem volt sehol, de már „bemondták”.

Saccolgatni kezdtem, milyen gyorsasággal javallott eliszkolnom a helyszín közeléből, mielőtt mindent elborítana a vér, a feltrancsírozott húscsapatok, valamint az akciós csirke far-hát, és a totálkárta tört... nem mondom ki a nevét.

Köztudott, hogy a nyuggereknek illik akkor felpattannia a váróterem padjáról, amikor közlik, hogy befut a várva várt vonat.

Na, olyankor szabad a sorba betülekedni, mert már biztossá vált, a kirándulás a „menyemékhez

és az unokákhoz”! Ha ne adj Isten, megint visszajönnének az Oroszok, netán történe akármilyen, ami miatt továtűnhetne az idilli ingázás, mennyit kellene veszűdni, hogy visszakapják az utazgatásra kuporgatott pár száz forintos vagyonkájukat?

Állok irányban, arccal a pénztár felé. Műgöttem a kisnyugdijas azt hiszi, ha tolakszik, akkor hamarabb sorra kerül. A pénzt is próbálja dugdosni, átívelni a fejem felett. Komolyan gondolja az utazást, nem csupán a levegűt rontani van itt, mint egyesek! Már minden készen áll! Nem maradhat le a vonatról, az Oroszok meg ott rohadjanak meg, ahol vannak!

Velem azonban nem számolt a korunk kishitű, ám annál elszántabb, az utazási morált felforgatni kívánó egyede!

Illemtan? Na, majd adok én neked, nyomakodó rosszindulat!

– Minek tolakszik? Jut hűs mindenkinek! Már régebb óta várok! Én viszem a karajt és a tarját, utána Magaé lehet az összes csirke far-hát! Felőlem akár mindet viheti!

A durván sminkelt szipirtyó nem jut szóhoz, azért nem adja fel. Már lassabb és bizonytala-

nabb mozdulatokkal, bátortalanabbul, de még nyújtogatja a rongyos ötszázast.

A pénztáros felpillant a szóváltásra, és azonnal össze is rezzen, amint felismer engem. Szívesen berántaná előttem a firhangot és rakná ki az „Ebédidő” táblát, de nem teheti meg. Sajnos én következem, ha tetszik neki, ha nem!

Engem már sokfelé, sokan ismernek országszerte. Tehetek is róla, meg nem is. Vannak helyek, ahol nem szívesen látnak viszont. Viszont a munka- és adóköteles állampolgár az utóbbival sajnos nem tud mit kezdeni. Szolgáltatást végez, amiért én fizetek. Kénytelen foglalkozni velem, ha tetszik neki, ha nem!

Elégedetten, és még nyájasabb mosoly keretében rendelem meg a menetjegyemet, miközben felrémlik előttem a délelőtti két paraszt viselkedése. Ha nekik lehet, nekem miért ne?

Elővakarom az utazási kedvezményre jogosító passzusomat, a személyi igazolványomat, lakcím- és Taj kártyámat, adóazonosítómat. Tulajdonképpen mindent, ami abszolút nem szükséges egy korrekt és legális utazás megkezdéséhez.

– Tessék mondani, olyan jegy már nincsen, mint gyermekkoromban? – kérdezem a pénztárost, közelebb hajolva az üvegfalba épített mikrofonhoz.

A pénztároson látszik az erőltetett készség és a rejtett frusztráció is a személyemet illetően. Próbál érzéketlen maradni az irányomban:

– Mire tetszik gondolni?

– Mamáék felé! Amikor egyedül utaztam kiskoromban, akkor vettek nekem olyat a szüleim. Létezik még manapság?

Ha engem traktálna valaki ilyen groteszk kérdésekkel, én azonnal tudnám a választ: Anyádékat kérdezd, hülye gyerek!

A pénztárosnak nem sok humorérzéke van, mögöttem a múmia pedig már egyre idegesebb.

Hallom, miket motyog félhangosan, azt is tudom, miket gondol: „Persze, ha létezne még a Csendőrség, akkor ezt a kis disznót kardlappal, gumibottal tanítanák móresre!

Reakciós fiatalság, mi? Na, várj csak, Te gonoszkodó, piaci settenkedő! Én még futtában is átugrom a műköből készült virágtartókat a peronok szélén, hogy elérjem a vonatot! De, mi lesz

veled? Hogyan jut el a vasárnapi étek a városi panelba, a menyedékhez és az unokákhoz? Vén boszorkány, tolakodtál már eleget!

Máskor mindig a legnagyobb címletű bankjegyet lobogtatom a kasszásoknak, hogy ezzel is éreztessem velük: ki mint vet, úgy arat!

Most azonban megfordítom a dolgot, és előkaprok egy csomó aprót. Tudom, hogy bőven van annyi.

Álszent módon, mégis a számolás vége előtt feladom. Jó szívem van, nem kezdem újra.

Újfent említik a vonat érkezését, az aggott spiné meg egyre csak izgul. Nem hiszi el, hogy mi tarthat ennyi ideig, miközben a legolcsóbb és legkirívóbb rúzzsal van kikenve a szikkadt és ráncos szája.

Aszott prosti, még nem végeztünk! A pénztárhoz fordulok, átmegyek értetlenbe és tanakodóba. Mehet bele egy picit üldözési mánia is:

– Tessék mondani, első osztály van a szerelvényen? Elégge sznob vagyok, ha a kényelemről és egészségemről van szó. Legutóbb nagy hibát követtem el. Másik vonatra szálltam fel, olyanra, ami előbb jött. Tetszik tudni, hogy van

az: az idő pénz! Csakhogy, nem számoltam azokkal az utasokkal, akik az életük végnapjait a vonatokon szeretnék eltölteni. Volt ott egy idő nő... sacra úgy nyolcvan körül. Kérem szépen, az úgy köhögött, hogy bennem megfagyott a vér! Abban a krákogással elegyített mélyen hurutos légszomjban benne volt minden: a réteken, búzamezőkön beszippantott pollenek, szalmakazlakban hempergés a lovász fiúval, a tiszta szobában a dunyhák illata, a kert hátsó részében tartott kocák és tyúkok elhasznált almai, a kigánézott, porformátumú klórmésszel megszórt malac ólak, valamint a friss tojások illata. Május elsejei felvonulásokon felvert utcapor, kommunista szombatokon főzött virslis paprikás krumpoli... és... tudja, mit észleltem még abban a kóros köhögésben? Természetesen a kezdődő tuberkulózist. Na, abból nem szerettem volna magamnak, tudván, hogy fertőző! Kérem én, hogy egy ilyen, minek utazgat még, miért megy közösségbe? Hány embert szeretne még magával rántani? Ez alamuszibb és galádabb dolog, mint lejárt szavatosságú, romlott far-hátból főzni pörköltet a közeli családnak! Hiszi vagy sem, de mélységesen fel vagyok háborodva!

A pénztárost kerülgeti a hányinger. Gondolom, tőlem undorodik, és a még feketébb humoromtól. Dicséretére legyen mondva, egész jól állta a sarat! Nem úgy a mögöttem toporgó vén satrafa, aki már dörgölőzik is hozzám, hogy végre ki-passzírozhasson a sorból.

Közjátékom a végéhez közeledik:

– Egyébként... meg tudná mondani, hogy egészen pontosan, mennyi most az idő?

Kapom a nyegle választ. Előveszem a telefonom, rápillantok, megbízható-e a Magyar Vasút közvetlen alkalmazottja.

Tényleg annyi! Mit mondhatnék? Ideje megkoronázni a bosszúhadjáratomat:

– Nem is ezzel a vonattal kéne mennem! Már is kiállok a sorból. – zsebembe nyúlok, bontok egy sört. – Aki siet, az haladhasson. Későbbivel megyek majd a Mamáék felé...

A Sas újabb röpte

/A nátha ellenszere/

A peronon egy festett hajú szöszi közelít. Vékonydongájú, alig harmincöt kiló, pálcika lábú, rágja a körmeit. Kora ellenére csoszog, állandóan a haját igazgatja, orra folyik, folyamatosan szipog. Kezében energiaital.

Döntenie kellett: zsepi, vagy egy nagy adag életerő a kimerítő mindennapokhoz.

Semmi különös nincs benne. Ahhoz a kaszthoz tartozik, amit én a szelektív hulladékok kategóriájába sorolok. Ennek a korcsnak az öltözéke is csak nagyjából trendi, eltekintve attól, hogy minden a legmárkásabb kínai holmi, amit csak kapni lehet a piacokon.

Identitászavara jól érzékelhető. Engem nem ver át. Régebben még fiú volt. Most is az, csak engedve az idők szavának/és a szerepcsere illúziójának, valamiért úgy gondolja, lányként job-

ban tud majd érvényesülni ebben a durva és zord világban.

Méricskélem a pubit. Egy szál belü, és csupa takony! Az ilyeneket – ha még létezne sorkatonai szolgálat –, az első napon a sírögörcsbe üldöznék, ráadásul a helyi borbély (ha éppen nem részeg, bár még akkor is), kopaszra borotválná a fejét, a kiképző tisztese pedig gyakran a fürdős kislányok közé rangsorolná, egyszerűen csak úgy, átlagszintű megalázásképpen.

Látom magam előtt a kis kopasz gyíkot, amint esténként az ágyban, embrió pózban, elkámpicsorodva, a hüvelykujját cumizva sóvárog az édesanyja után.

Érkezik a vonat. A fiú-lány miatt aggódom. Az IC-nek elég nagy huzata van. Ha az felkapja ezt a kis búzacsírárt, abban nem lesz pardon. Beszipantja a légáramlat, és neki szarral meszeltek.

Az még hagyján! Egy ratyival kevesebb, de az én drága időmet rabolnák, amíg a vonat az állomáson vesztegelne a helyszínelés és a trutyi feltakarítása okán.

Volt már ilyenben részem. Előfordult, hogy nem keveset késett a tuja, mert valaki úgy döntött pár megállóhellyel visszább, hogy éppen akkor vetett véget a szánalmas életének, amikor ki szerettem volna ruccanni otthonról.

Most is aggasztott a végkifejlet. Ha a srác-csaj nem kapaszkodik, lőttek a délutáni programomnak: selymeskét feldarálják a vaskerekek, engem meg felbosszant, hogy miért pont most? Az álmomason még söröző sincs!

A vonat lassít. Néhány nyugger máris odagyűlik, ahol remélni vélik, hogy a szerelvény megáll, és az elvárható a MÁV-tól, hogy az ajtó is pont ott nyíljon majd.

A letűnt idők akkor volt aktív dolgozói hárman vannak: két banya, egy tata (gondolom, a lovag), valamint két banyatank. Az Ördögszekerek itt is előnyt élveznek. Először azok, majd a kivénhedt buli csoport is felkecmereg.

Azon tanakodtam, mi lehet a fontosabb az öregeknek? Miért a bevásárló segédeszközt helyezik előtérbe? Mi ez a fene nagy előzékenység? Tegyük fel, a banyatankok biztonságban fent, a vonat elindul, Ők meg még lent. És, for-

dítva? Nyuggerek fent, a guruló mostoha gyermekek még a peronon. Lenne zshivaj, lárma!

Nagyon jól tudom, hogy merre nyílnak az ajtók. Mögöttem már felsorakoztak a vének. Nyakukat nyújtogatják, nem értik, miért nem megyek be. Izgulnak, mi lesz akkor, ha valakik még előttük leülnek az ablak melletti helyekre.

Elszánt vagyok! Rángatom az ajtót, természetesen ellenkezőleg.

– Nem nyílik ez a reakciós szerkezet! – fordulok hátra, teljesen értetlen tekintettel.

– Próbálja meg befelé?

Húzom az idejüket, amíg csak lehet:

– Nem látom a táblát. Amerikában feliratok jelzik az ajtókon, hogy puss, pull, meg úgy, hogy: ópen és klozet!

Mindezt a legvisszataszítóbb akcentusban szögezem le. Úgy adom magam, mint azok a diszszidensek, akik lehúznak pár hetet, hónapot, netán évet, s mire „hazatérnek a nagyvilágból”, lám, már törik is a mi becses nyelvünket, nem állnak szájára a szavak. Az „ottani” közlésformát viszont nem sajátította el teljes mértékben,

ezért olyasfajta kifejezésekkel kommunikál, amit csak nehezen lehet csak kisilabizálni.

Másoknak! Én egyből tudom, hogy az a lúzer nem egy „idegenbe szakadt hazánk fia”, hanem egy tahó, akinek sikerült határidős vízumot szereznie munkavállalás céljából, és valamelyik rokonánál húzhatta meg magát a kertvégi sufni-ban. Éjszaka mosogatott, cipőt pucolt, emésztőket kotort, szart lapátolt. Hazatérve már lehet regélni az életre szóló élményekről, valamint a sok-sok színvonalbeli különbségről, amiket mi, itthon maradtak, úgysem érthetünk.

– Lehet... De ez nem Amerika! Nyomja meg befele! – szólal meg az egyik mögülem.

– Ezért is repülök vissza! Ötkor száll fel a gépem! Remélem, nem késik a vonat. Jé, tényleg befelé nyitódik.

Sietek, nehogy elfoglalják az előre kiszemelt ülést. Leteszem a nejlonszatyrot. Két sör van benne. Egyiket felnyitom. Már csak egy maradt... az egész útra, Amerikáig.

Terveket szövögetek a fejemben: használni fogom a különleges képességeimet. Az időzítés tökéletes! Macskanyávogást hallok. Valószínű-

leg érték az állatok nyelvén, mert le tudom fordítani, mit mond: Bocsánat, szabad ez a hely?

Felnézek, mit látok? A kis homo-izé próbálkozik. Szeretne velem szemben helyet foglalni.

Kicsit elfordítom a fejem, ahogyan a nagyot-hallók szokták, abban bízást, hogy akkor majd tisztább lesz a vétel. Jobb oldali fülem én is az affektáló hang irányába tartom: Mit szeretnél? Kicsi búzaszem, beszélj hangosabban, mert a bácsi nem érti.

Gesztikulálásom az önkifejezésemnek szintén csak egyik emelt szintű formája, mert a szöszifíú-lány megismétli a kérdést, amit már elsőre is tisztán hallottam:

– Leülhetek ide?

Mit mondhatnék? Udvarias és meleg tónusban szólított meg, átvitt értelemben faggatott, hogy lenne-e kedvem az utam hátralevő részét a társaságában eltölteni, akár még közvetve is.

– Miért nem ülsz inkább amoda? – és mutatok a meghitt kényelem, valamint a nívón felüli társaság felé, a négyes ülésre, ahol a rozogaék tanýáznak.

Nem szól semmit. Tudomásul veszi, hogy nem kérek a társaságából. Befúzi balerina testét a

vének és a banyatankok közé, majd elnyelik a hírek, a pletykák, a legújabb csodaszer receptje a köszvények és a kelések kezelésére.

Én pedig boldog vagyok, hogy mennyire segítőkészen, és milyen hihetetlen empátiával kezelem a kényes szituációkat: nem kapom el a köszvényt, nem fertőzhet meg a nátha!

Italboltban

Egy ipse szaladgál ide-oda a polcok közt, eszébe jut még pár holmi, ami az előző köröknél kimaradt.

Természetesen a számolást elkezdték a pénztárnál, már bepötyögtek neki termékeket, amit az alsóbb szinten regnáló memóriája a szűkös térfogatú agyában feldobott neki.

Figyelemhiány... az rendben van, de, hogy miatta páran nem haladnak?

A kasszás csaj is húzza a száját. Mit tehetne az ilyen bunkókkal?

Én bánтанám, de csak egy picit. Azért, mert a pénztár másik oldalán állnék, még lehetne véleményem a kulturált és akadálymentes vásárlást illetően.

Végignézek a tagon. Az életrajzát ismerem sok évre visszanyúlóan.

Rám néz, de csak futólag. Tudja, ki vagyok, ezért evidens, hogy kerüli a hosszabb szemkontaktust.

Látszik a pubin, hogy nem régen dobta ki az ágy. Haja fésületlen, az égnek áll, de a fiatalító, dizájnos szemcsi a feje tetején.

Az nem arra való, hogy a szemünket védjük a naptól? Szűk rövidnadrág, igénytelen, bődösödős fajta kínai póló, és nem gyenge pókhas.

„Mackókám”! A külsíne alapján azt mondanám, a paraszti életviteltől nehéz véglegesen búcsút venni.

Játszhatod a nagymenőt, mintha nem tudnám, ki is voltál/vagy, Te kis pöcs! Ahhoz a réteghez tartozol, akinek jutott bőven, de nem tudja, hogyan használjon belőle tartalmasan. Hiába a sok lóvé, a nagy ház, a drága autó, a szép család, húséges feleség. Kell valami, aminek emlékeztetnie kell, honnan is indultál el valójában. Megörökölt szalmakalap, nagyfater kucsmája, akár egy gumicsizma a teraszon.

De a keresztpántos, kitaposott műbőrpapucs... ráadásul fekete és kitágult zoknival, aminek a szára valaha a boka fölé szökkenhetett? Ember, szombat délelőtt, ez több mint vicc! Hová jutottál, csak nézd meg magad! Lobogtatod a papír-

pénzt, mintha még senki nem látott volna olyat? Legalább tusolj le, mielőtt emberek közé mész!

Néhány üveg kóla, sacra hat-nyolc kisdobozos Heineken, pár darab gyümölcsös sör? Úgy néz ki, héthatarra szóló hepaj, fékevesztett szombat esti buli van nálatok kilátásban.

Ropi, chips? Nem maradt ki véletlenül, ha már ennyire ki akartok rúgni a hámból? Elő az Aldi-s grillezővel! Reá a zsákos brikettet! Öntsétek le speckó naftával, lángoljon, füstöljön az a fagyasztott, ismeretlen eredetű Tesco-s grillkolbász és húspogácsa! Ne gondoljatok a holnapi hányingerre, rosszulétre, sem a hasmenésre! Adjatok az érzésnek! Igazad van! Egyszer éltek!

Végül is, csak te tehetsz róla, hogy neked ez jutott. Mindig is egy lúzer voltál, és nem voltak/nincsenek haverjaid, barátaid. Már akkor sem, amikor mindenki más szórakozni járt, élte az éjszakai életét.

Neked nem akadt társaságod, akivel együtt lóghattál volna. Jóval később kezdődött a nők iránti vonzalmad, mert jobban érdekeltek az újabb kiadású játékok, és a még újabb számítógépes programok.

Így azt sem tudhatod, hogy amikor elkezdted megtollasodni, a környék egyik legnagyobb, addigra már alaposan kiélt, agyonhasznált ribanca szemelt ki magának, hogy napfényt, gyereket (ezáltal bérletet), és biztos megélhetést vihess az életének egyik adott szakaszába.

Későn szembesítettek a ténnyel? Mindenki tudta! Rajtad kívül. Most meg úgy nézel rám, mintha nekem is meglett volna?

Semmi közöm hozzá! Az életben vannak olyan dolgok, amiktől már akkor is undorodtam. Tehetek én arról, hogy a kis feleséged ez ideig sem tudta kinőni a rossz szokásait?

Ha a pénztáros csajjal jó viszonyban lennék, szólnék pár szót az érdekében, és aláznám egy picit az előttem sorba helyezkedő „megtehetem, hiszen én vagyok itt az egyetlen, akinek pénze is van”, számomra azonban jelentéktelen hülyéjét.

Azért átnézem magam, mibe is bújtam reggel. Végigpillantok a ruházatomon, csak hogy lássam, rajtam minden tuti. Nem mutakozom agyonhasznált, ruppótlan, turkálós vacokban.

Visszataszító látvány a boltban lézengő csicskák flegma arckifejezése. Ha netán végeznie is kellene a dolgukat, amiért a fizetésüket kapják?

Mások elmennek mellette szó nélkül, én nem. Számomra kihívás, amikor némi fényt küldhetek a félhomályos agyterükbe. Célirányosan próbálom rávezetni – ha megérti, ha nem –, hogy a fogyasztókkal szembeni motivációja, hogy némi kívánnivalót maga után.

Muszáj értelmeznie, hogy az a bolt nem azért van, hogy kibeszélhessék a tegnapi látottakat-hallottakat a tévéből.

Hosszabb távon a kolleginák nem nyalhatják egymás seggét, mert a tulaj, abból nem fog tudni megélni. A vevők nem ellenségek! Ők nem akarnak senkinek rosszat! Nem képesek otthon maradni, titeket zaklatnak, mert hétvégére főzni szeretnének? Ezért nem viszolyoghattok tőlük!

Amikor már nem megy oda senki, az engedékeny főnökökötök kénytelené válik becsukni a boltot.

A leányzó, ebben az italboltban, dettó! Adódtak nézeteltéréseink, de nem az én hozzáállással volt a baj.

A szájhúzogatóást, főleg a kiszolgáló személyzet részéről, semmilyen mértékben sem vagyok hajlandó tolerálni! Ha fölfelé nyal, lefelé pedig taposna, jól nézze meg, gondolja át, kin is szeretné levezetni a hétköznapi problémáit. A rokonokkal, barinókkal együtt viháncolva nyeríteni munka közben, nem éppen illő dolog, ha valaki fizetni szeretne, foglalkozni kellene vele, akkor meg pláne.

Régebben történt. Óvatosan vezettem rá a dolgok rákfenéjére. A lehető legkönnyebben értelmezhető szavakkal vázoltam neki, hogy velem ezt nem teheti.

Ok nélkül nem szokásom csak úgy intelmeket osztogatni. A hülye szabályaikból persze már akkor sem kértem. Mi értelme a söröket egy kosárba pakolnom, ha két lépésre van a kassza.

A csaj kötötte az ebet a karóhoz, mondván, hogy az szabály! Egyik alkalommal még a jobbak Énemnek is előadta a helyi törvényt, a kötelező kosárhasználatot, hozzátéve azt is:

„De ezt egyszer már megbeszéltük!”

Közbe kellett szólnom, hogy igen, elmondtad, de nem neki, hanem nekem! Köszönni, kérni

meg nem tudsz! Hogyan lehetnénk veled szemben toleránsak, kis csillagom, ha arra nem vagy képes, hogy tisztességgel végezd a munkádat?

Szó, ami szó, az italdiszkontot egy időre bezárták, mert a tulajnak nem hozott forgalmat.

Nem állítom, hogy a kelletlen kiszolgálásnak lett volna köze hozzá, de nagyban besegített a sok-sok negatív visszajelzés, amit jómagam is az üzemeltető tudtára adtam, hogy az alkalmazottját nekem kellett megtanítani az alapvető, a fogyasztókkal szembeni udvarias magatartásra. Többek közt a köszöntést érkezéskor, távozáskor, nem beszélve közbenső etikett hiányosságairól, így például: a „Kérem, és a Köszönöm!”

Az italboltot, pár hónap múlva, újra megnyitották új menedzsment alatt.

Első nap, amikor visszalátogattam, ez fogadott az ajtóra ragasztott kiáltványon: „Alapvető kultúra a Kérem, és a Köszönöm! Alkalmazd bátran!”

Mit nem mondasz. Ehhez már pofa kell! Pont én voltam az, aki a fogyasztóknak kijáró tisztelet mellett ágált. Most meg? Az alkalmazott ugyanaz, és már követelőzik is!

Ezért nem is avatkozom a dolgok folyásába. Amúgy sem sietek. A pubi (miután a jelenlévők tudtára adta, mekkora összeg lapul a zsebében), szatyrot kér, holott a bunkók közlekedési metódusának megfelelően, közvetlen az ajtó előtt parkolt az autójával.

Számolok vissza: 3-2-1, és! Igen! Pittyen a riasztó, a lúzer meg hesszeli, látta-e, hallotta-e bárki is.

Én néztem a mutatványát, de a tekintetemben ott bujkál a sanda üzenet: Az autód csomagtér ajtója gombnyomással nyílik? Az enyém nem. Mégis egy hónap alatt, több helyre megyek, és még többször annyi kilométert taposok bele, mint Te, egy év alatt!

Otthoni grillezés? Családi körben, a ribanc nejjeddel?

Azért csak ne legyél olyan biztos benne, hogy nem volt meg nekem. Néha, amikor többet ittam a kelletténél, voltak emlékezetkieséseim...

A hiányérzetet pótolandó: Amíg számol nekem a csaj a kasszánál, eszembe jut, hogy nem

leptem meg magam útravalóval. A mai kiruccanásom alkalmával nem én vezetek.

Gyorsan a hűtőhöz lépek, kiemelek egy sört, és a többi árum mellé helyezem, még pont időben.

Kilépek az italboltból, felkeccintem a sörömet. Iszom egy-két nagyobb kortyot. Gyorsan fogy...

A pubi a csodaverdájában máris telefonhívást kezdeményez, természetesen kihangosítóval.

Csakúgy, mint a többi, ragaszkodó húgyagyú, tájékoztatni szeretné Kicsimet az utóbbi pár perc történéseiről.

Holott, mire Kicsim felvonná a telefont (ha éppen nem mással beszél sutyiban), már bőven a házukhoz érne.

Szimpátia

A pénztárnál felsorakozott mögém néhány sárga, habitusuk sietős volt és tolakodó, kapkodva, hadarva zagyváltak egymásnak.

Gondolom, igyekezniük kellett, nehogy az alkalmazottjuk bedobozoljon és meglovasítson az értékes és márkás termékeikből, fizetés kiegészítés gyanánt.

Volt alkalmam konstatálni, mekkora paranoiás-töltettel, bizalmatlanul, fürkészve vizslatják a nézelődőket az utcán felsorakoztatott kartondobozaik mögül.

Mindenkiben a potenciális tolvajt látják, túl azon, hogy adómentesen zúdíthatják a kispénzű emberek nyakába a hamisítványaikat.

Kínai kaja? Azt is messziről elkerülöm! Vannak, akik szeretik. Ha a fogyasztók nem tudják, hogy miből készül, nem lehet gond.

Mivel nem vásárolok, és nem viselek gagyi termékeket, nem kérek az ételeikből, így én nem tartozom nekik semmivel.

Éreztetnem kellett velük, hogy nem igazán szeretem őket, és a szimpátiám a vonatkozásukban, az egytől-tízíg skálán: mínusz nyolc.

Nem vagyok rasszista! Én azt vallom: mindenki tegye a dolgát, de a saját hazájában. Minden nemzetiségnek meg kellene, hogy még legyen a maga jellegzetes elfoglaltsága: nagyméretű szalmakalap, rizsföldek, térdig érő víz. Ostor, láncok, gyapotföld. Siratófal, alkudozás, perverzió. Turbán, kecskék, perverzió...

Visszatérve a történethez: a rizsevők olyannyira sietőben voltak, hogy már-már az egyik nekem dörgölözött.

Bizonyos kasztok vásárlási virtusa ragadós: ha tolakodik, előbb sorra kerül...

Viszolygok a „Következő vásárló” táblácskától, amit a fogyasztók előszeretettel toszogálnak ide-oda a futószalagon. Sosem használom. Mindig akadnak lelkiismeretes vásárlók, akik ezt megteszik helyettem. Az arcukon persze ott van a korholó grimasz, mert én nem tartom be a helyi szokásokat és íratlan törvényeket.

De, ebben az esetben muszáj volt a társadalmi dominanciámat előtérbe helyezni. Ennek okán, elválasztottam magam a két rizsevőtől.

Mozdulataimba belehelyeztem a vásárlói jogaimat, illetve azt is, hogy én azért mégsem Kínában vagyok, és tahó módon nem tolakszom az ott honos állampolgárok elé.

Többször is a vásárolt holmijuk felé toltam a műanyag, kék táblát. Fintorogtam is, kábé úgy, ahogyan a járdán fekvőt böködik meg, hogy rosszul van-e, vagy csak totál részeg.

Nem mérlegettem a helyzetfelismerő készségüket. Nem latolgattam az esélyét, hogy eljutott-e a tudatukig, mit is szerettem volna elmondani nekik a sajtóságos jelbeszédemmel:

Nem otthon vagytok! Legyetek türelmesek, és várjátok ki szépen a sorotokat, rizszabáló, sárga népség!

Jobbkéz-szabály

„Mikor haladhat át a kormánykerékkel ábrázolt gépkocsijával az ábrán látható útkereszteződésben?”

Rögtön, elsőként. Leengedem az ablakot egy gombnyomással, a kesztyűtartóból kiemelem a forgótárust, és szépen, egyesével, golyót repítek a másik két verda sofőrjeinek fejébe. Ha mellettük ülne az asszony, abba is!

Na, mármost: háromszor kettő, az hat. Újratöltök. Jöhet az anyós a hátsó ülésen!

Tisztában lennék vele, hogy az általam másvilágra küldött házaspárok lízingelték az autóikat, és van egy valag Providentes tartozásuk is. Anyós sem véletlenül volt ott: éppen tarháltak tőle egy kisebb összeget hó végéig.

Ezek tükrében, bátran állíthatom, hogy jót tettem velük. Már nem bosszantja őket a benzinárak folyamatos emelkedése, a Providentes hétvégi zaklatásai. Lényegtelen a deviza alapú hitel

is, amit a házra vettek fel. Az anyós sem pofázik bele többet a házasságunkba.

A gyerekek valószínűleg árvák maradnak. (Ha még az idáig nem adták volna őket állami gondozásba.)

Speciel én nagyon rühellem a gyerekeket! Kezelhetetlenek! Össze-vissza szaladgálnak, hanguoskodnak, azok a kezelhetetlenek kis gecik.

Mindegy is... Léteznek alternatívák, melyek felülírhatják a Kresz-szabályait. Nem állítom, hogy az egyéni cselekedetem lenne a legoptimálisabb megoldás az ilyen helyzetek akut kezelésére, de nagyban hozzájárulhat a kényes szituációk mind emberi- és mind felebaráti, közös megegyezés alapján történő lerendezéséhez!

Vitatkozni senki nem szeret. Én egyáltalán nem! Csak egy porszem vagyok, mégis sokat jelent számomra, ha egy teljesen új perspektívából közelíthetem meg ezt az eldurvult közlekedési morált.

Szombat

Kezemben a húscsipesz, mintha csak a mutató és a hüvelykujjam meghosszabbítása lenne. Fogom vele a befűszerezett karajszeleteket, feljebb emelem, egészen szemmagasságig, gyönyörködök bennük, csuklóból fordítgatom ide-oda.

Szombat van. Amíg sercegve sülnek a húsok, és ontják magukból a finom illatokat, bekapcsolok valami húzósabb zenét.

Az ismerős dallamok megdobogtatják szívemet. Dupla láb gép duplázóval, harminckettedes ütemben.

Zsír! A hangulatom is, és a grilltálcán is! Miközben helyezgetem a húsokat, felöltlik bennem, vajon mit csinálhatnak most a pesti népek, a panelprolik? Ők is bömbölő heavy metál zene kíséretében készítik a burkolnivalót a sokadik emeleti erkélyükön?

Nem izgat! A zene maximális hangerőn, a refrént teli torokból küldöm, együtt a banda éne-

kesével. Én nem bírom kivágni a magas hango-
kat, de az a kurva King, igen!

Zeng az egész környék. Az utca is lassanként
ébredezni látszik. A bolti ingázók a kapu előtt
elbiciklizvén bámulnak be az udvaromba, az
arckifejezésük eléggé különös: alig múlt el reg-
gel nyolc...

Biztosan érzik a finom illatokat. Mi lehetne
csábítóbb egy ilyen jellegű reggelinél? Az ebéd,
amire ma hivatalos vagyok! Hoppá! Kimaradt
valami! Felsietek a házba.

Ennél több motivációs filmet már nem szabadna
nézmem. Teraszomat, Clint Eastwood egyik film-
je alapján építettem meg. Nem pontosan úgy, de
rengeteg részlete egyezik. Csak fa és szög!

Amikor a jobbik énem alaposabban vehette
szemügyre, mit kreáltam, javasolta nekem, hogy
faragjak egy hintaszéket is. Miután elkészültem
vele, már csak egy kutya kell mellém, balról, a
másik oldalról pedig egy vadászpuska, amivel a
teraszomról köszönhetném az újdonsült szom-
szédokat, ha a származásuk valamiért nem felel-
ne meg a rasszokat illető toleranciaszintemnek.

Egyik kezemben tányér, másikkal csukom magam mögött az ajtót. Mindig, ha zenét hallgatók és hallgattatók a környékkel, figyelek rá, hogy ne szenvedjenek hiányt semmiben.

Tehát, még az ünnepi dátumok, jeles napok alkalmával is hozom a nivót: Május 1-én például mozgalmi dalokat és Kádár János beszédeit, archív felvételekről.

Karácsony környékén: Mennyből az angyal, és a megunhatatlan karácsonyi slágerek, amiket a plázák már október végétől ráerőszakolnak a még az ájtatosság közelébe sem ért, jámbor fogyasztói társadalomra.

Ma nincs ünnepi hangulatom, egyszerű szombat van, és King Diamond pont jó lesz! Újfent illik a becses szomszédaim tudtára adnom, hogy innentől ne sok jóra számítsanak!

Sövényen, kerítésen- illetve az azon túliak tortúrája, mindig a „Rock and roll, a kurva anyákat!” - köszöntéssel veszi kezdetét, igen-csak emelt hangtónusban, és az adott napon, többször is elhangzik az éppen aktuális zenei felhozatal, valamint az elfogyasztott alkoholok függvényében.

Állok a teraszon. Az utcám lakóinak szánt üdvözlési formulámból a zenei stílus meghatározása valamilyen oknál fogva elmaradt. Rögtön a becsmérlő kategorizálás hagyta el elsőként az egyébként barátságosabb, nyájasabb megszólításra is hajlamos bagólesőmet? Mi történt velem?

Az átelleni szomszéd, a háza előtt, pont akkor nyitja a kocsiajtót. Akaratlanul megtörténik a szemkontaktus, de csak egy pillanatra. Hamar elkapja a tekintetét, besunnyog a volánja mögé.

Engem nem versz át, szarházi! Átlátok rajtad, Te mocsok, álszent sunyi! Honnan veszed a bátorságot, hogy a tekinteted rám emeld, és még a szemembe is nézz? Alávaló briganti! Tudok az ellenem szőtt összeesküvésedről! Az alvégen megsúgták nekem, hogy aláírásgyűjtésbe kezdél! Mit szerettél volna elérni a petícióddal, hogy száműzzenek engem? Hogy becsukjanak, mint valami futóbolondot, egy megháborodott, közveszélyes elemet? Mocskos bolsevik! Hát téged is megfertőzött a liberalizmus? Mit remélsz tőlem? Változzam át nyájas, emberbarát helybeli lakossá, és külön kéréseknek is eleget téve, állítsak össze kívánságlistát, hogy ki mit szeretne

hallgatni ebben a kurva utcában? Gyalázatos cselszövésed már a kezdeteknél elbukott! Csírájában fojtottam el, Te lázadó! Bosszú gyanánt felbérelted a közvetlen szomszédodat, egyben kebel- és ivócimborádat, hogy egész álló nap Máté Otílliát, Horváth Pistát bömböltesse! Gyáva voltál, hogy ki állj velem szemtől szemben? Kikkel is szövetkeztél? A hatvan éves agglégennyel a második szomszédból, aki még mindig az anyjával él egy fedél alatt? Az alkoholista postás a sarki parasztházból? Ej-ej! Szolgáltatom nektek a jobbnál jobb, legütősebb melódiákat, és ez a hála? Ha elégedetlenkedtek, hamarosan áttérünk az operaáriákra, ráadásul ebédidőben!

Hoppá! A finom húsok! Át kell forgatni őket!

A szomszéd már a fülét-farkát behúзва eliszkolt, King Diamond is új dalba kezdett.

Érkeznek a tányérok, a friss klepa. Pár szeletet ráfektetek a csordogáló zsírtócsákra.

Nagyot sóhajtok magamban, hiszen vár még rám közel kétszáz kilométer. Még be sem fejeztem a reggelit, de már a délutáni birka pörkölt forog a fejemben.

A kertszomszédok gyülekeznek megtárgyalni az aznapi teendőket, valamint szemrevételezni, kinek mennyit nőtt a borsó. Pusmogva bámulnak felém.

Hát ilyen lenne a jó szomszédi viszony? Illedelmesen hátrat fordítok nekik, és abszolút nem érdekel, mit gondolnak a cselekvéseimről. Nyugodtan harapok az első szelet, pirosas barnára sült húsból, közben azon tanakodom, hogy merőről közelítsem meg a végcélt. A lenti földművesek a kertben meg azon, hogy melyik irányból kezdjék kapálni a borsót.

Kinek mit jelent a hétvége. Nem vesződöm fára szerelt vasakkal! Ha szükségem van bármilyen zöldségre, megveszem a boltból. Minek küzdjek vele naphosszat, minek görnyedjek felettük? Locsoljam, gyomláljam, pazaroljam rá az áramot, hogy a frigóban dekkoljon? Minek vannak a bolti fagyasztók?

Az agglegényt még megértem. Neki kötelező! Ha nem teljesíti az anyja által előírt kvótát, nem mehet be a házba, nem kap ebédet. A rotációs kapa propa lehet. Az utóbbi időben nem hallom, hogy zúgatná azt a szart, szokásához híven, va-

sárnap reggelente, sztereóban a másik idiótával, akinek kedvenc játékszere lett az új, benzines fűkaszája.

Kinek mi a hétvége. Megint lepattanok. A sok húgyagyú meg teszi, amit szokott: babrálnak a kertjükben.

Kialakult bennük valamilyen beteges versenyszellem, amit nem igazán tudok díjazni, de annál mulatságosabbnak tartok. Napi szinten jönnek össze, méricskélrik egymás terméseit.

Együtt szoktam érezni velük, és elfigyelgetem őket, hideg sörrel a kezemben.

Hülye sok van. Izzadnak, megbüdösödve, fáradtan térhetnek nyugovóra az elvégzett munka tudatában, jól megérdemelt pihenésük reményében?

Szomorúan veszem tudomásul, hogy nem lehetek szemtanúja, pláne részese, a kiéleződött Sztahanov-típusú munkaversenyüknek.

Második szelet húst fogyasztom, King egy újabb dalba kezd.

Lenyelem gyorsan a falatot, mert többek közt, ez is az egyik kedvenc számom. Vasárnap reggel

hétkor, fűkasza és rotációs gép? Nesztek, parasz-
tok!

Ismét tolom az éneket. Nem túl magas, bírom
a hangfekvést. Remélem, a közelben tartózkodók
is, bár nem mintha érdekelne.

Benyomok még egy húst, szépen ráigazítva,
ráfektetve a pirítósra. Megfordulok, hogy a nap-
számosok is jól láthassák, ott a tűző napon, hogy
mégis mennyire szolidáris vagyok velük, mert
én meg itt, a hűvösben csócsálom a reggelimet,
útra készen.

Elég vetni rájuk egy futó pillantást. Máris ösz-
szedugták a fejüket, suddognak.

Hülyék! Nyugodtan beszélhettek rólam hango-
san is, mivel szart se hallanék, King Diamond
jóvoltából!

A banya most valószínűleg átkokat, rontást
küld rám. A fia tart tőlem, a kertvégi pacák meg
nem mozog semerre. Tehát: zugivó!

Tulajdonképpen mindegyik retteg tőlem. Mi-
vel engem egyféle elmebeteg, antiszociális fasz-
nak titulálnak, hagyják, hogy kitomboljam ma-
gam, mintsem éjjelente átlopózzak a kertjükbe,
és a visszamaradott képességeim birtokában,

letapossam, megszenteltelenítsem az imádott veteményüket.

Ki is a sérült? Én, aki a légkondicionált ver-dámmal vidékre utazom hétvégére, engedni a hedonista kényszerességemnek, vagy Ti, akik a palántáitokkal buziskodtok, és kannaszám cipe-litek a vizet, locsolni a kisdedeket?

Ahhoz a megszállott klánhoz semmilyen for-mában nem szeretnék tartozni, meghasonulni pedig a legkisebb mértékben sem! Nekem bőven elég az is, ha említést tesznek rólam és a beil-leszkedni képtelen, destruktív viselkedési zava-raimról.

Jóllaktam! Ideje készülődni. Sporttáskában a szükséges holmik, behajítom a hátsó ülésre.

Pénz? Bőven. Okmányok? A jogszi kivételével minden. Indulás!

Jó szándék

Az országúti közlekedési morál semmiben nem különbözik a városi tömegközlekedéstől. Hűen tükrözi az állampolgárok felfuvalkodottságát, vagy éppen ellenkezőleg...

Nem sietek. Minek rohanjak? Mi a francért száguldozzak? Hétvégi kiruccanásaim nem erről szólnak.

A város utolsó lámpája rám pirosodik. És? Nem is nézem a kilométerórát, sejtem, hogy valahol kilencven körül suhanhatok. Több száz-ezer van már a hátam mögött. Ez nem piros, hanem futársárga!

4-es számú főút. Nem áll szándékomban gyorsítani, sem lassítani. Kényelmesen haladok.

Kétszer két sáv, természetesen a belsőben hajtok, külsőben kocsikáznak a lúzerek a lízingelt taligáikkal. Mögém is beáll egy ilyen.

Ti autótok... és elmosolyodok. A tojástartó a középső tükörben, éreztetni szeretné velem,

hogy mennyire siet. Vonzó lehet számára, amikor valakit levilloghat a belső sávból?

Oké, köcsög, játszani szeretnél? Mennyit tud a fostalicskád?

Gázt adok: 110, 120, 130, 140... Bírja még a keltetőgéped, pubi?

Nem meri megrizikózni, hogy esetleg kitapossa az utolsó szuszt az amúgy is döngrovás szélén balanszírozó, hajdan volt népautóból, ezért elég hamar elmarad mögöttem, de a belső sávból nem tágít.

Én pedig, ha már felvettem a tempót, letúrok még néhány hétvégi autóst: Ford, Alfa, Audi, Dacia, Citroen...

Szarabbnál szarabb típusok, és majdnem mindegyikben fel van halmozva az egész retyerutya.

Nyitott Peugeot. Cabrió... A buta liba nincs vele tisztában, hogy az életével játszik. Jóval száz felett halad, de a mobiljával szemez.

Elhaladok mellette. Ha ennyire érdektelen számára az a sok kialvatlan, elmebeteg Román kamionos? Lelke rajta!

Nem is értem, minek ezeknek több millás autó? Évek óta használják, de még beidomítaniuk

nem sikerült. Kiismerni, kifizetni még most tudták, a vezetés élményét hírből sem ismerik.

Már messziről képes vagyok felállítani a közutakon flangálók semmitmondó jellemrajzait, sivár élettörténetüket.

Nem tévedek. A volánkerék a pasmag hájas hasába húzva, egészen az álla alatt, úgy hesszeli a horizontot, ami az ő esetében jóval közelebb van: a motorháztetőn, kicsivel az autójának orra előtt.

Látszik rajta a rettegés foka, a szünni nem akaró drass, és az is, hogy milyen nagymértékű üldözési mániával telik az utazása. Úgy fogja a kormányt, félelemmel telve, mintha bármikor elé ugorhatna egy üvöltöző dinoszaurusz, szájában egy félig felfalt tehénnel.

Mellé érek, szuggerálom, hogy nézzen rám, de valamiért nem akar.

Mit is várhatnék tőle? Amíg velem szemezve, valószínű, hogy pont akkor tűnne fel az út felett egy zuhanó félben lévő, kigyulladt utasszállító. Ami még rosszabb: az állatkertből hazatartó, babakocsis anyukák egy nagyobb csoportja, akik csak itt, a Tisza-híd tövénél hajlandóak átkelni az úton.

Kocsikázom a rinyarelé mellett. Szemből még egy jó darabig senki. Meg fogom várni, hogy átpillantson, mert fontos közlendőm volna a számára. Mert, ha már úgy alakult, hogy hosszú perceken át mögötte kellett totyognom az ő sajátos, élőhalott tempójában... Hát, cserébe most szeretném alaposan megkúpolni.

A zombi átsandít rám, de csak a szeme sarkából, a fejét nem fordítja el.

Ennek a palinak tényleg nem az országúton a helye! A múlt héten, az 5-ös főúton, egy ehhez hasonló beállítottágú amatőr miatt kellett lépésben haladnom. Nagyon vártam már, hogy elmondhassam neki, mit is gondolok a vezetési stílusáról.

Meg is történt. Még neki állt feljebb! Hosszú távú vitába nem bocsátkozhattam vele. Néhány keresetlen szóban, és a régimódi egyezményes jellel közvetítettem neki a belülről fakadó, iránta érzett személyes megvetésemet.

Mióta rendszerváltottunk, az a jól bevált, de annál beszédesebb gesztikuláció teljesen kiment a divatból. Ideje volt életre hívni, feleleveníteni! Szorítsd ökölbe a kezéd, nyisd ki a hüvelykuj-

jad, és egy gúnyos vigyor kíséretében fordítsd lefelé, majd hintáztasd meg néhányszor föl és le!

Jó érzés volt újra használatba venni. Persze a rokkantkocsi tempójú faszinak, ott a főúton, nem nyerte el maradéktalanul a tetszését. Magyarázott valamit a jövőbeni, remélhető tartózkodási helyemről, de nem tudtam figyelembe venni, mert én, vele párhuzamban, ordítózza kezdtem bele a saját magam által összeállított, szívélyes köszöntésembe.

Tárgyilagosan adtam a tudtára, hogy a vezetési magatartása az én olvasatomban, óvatosan fogalmazva is, túl van minden tűréshatáron. Egyben konkretizáltam is annak tényét, hogy mennyire felháborítónak érzem, és mennyire nem odaillőnek tartom Őt, és a már roncstelepre való, koszlott csotrogányát sem.

Az rendben van, hogy nem áll szándékodban megsérteni a KRESZ által előírt sebességhatárokat, de azért az sem frankó, hogy harmadannyival közlekedsz, Te barom!

Még elbecézgettük volna egymást darabig, de szemből egy kamion tartott felénk, ezért még egy utolsó, melegsívű, búcsút vettem tőle, és

elégedetten húzódtam vissza a kocsiablakból az anyósülésre. Nem ragoztam tovább a dolgot, felkeccintettem egy sört, és annyit tettem még hozzá levezetésképpen: te bűdös köcsög!

Na, az a csigusz manusz sem különbözött attól, ott a 4-esen, akivel módfelett szerettem volna eldiskurálni néhány szóban az országút íratlan törvényeiről.

Anyázni, éppen akkor nem volt kedvem, csak beszélgetni akartam.

Hiába! Sejthette, mi járt a fejemben, mert egyáltalán nem akart tudomást venni rólam. Néha gyáván oldalt pillantott.

Mutattam neki, kicsit tekerje le az ablakot, hogy jobban halljon engem. El szeretném mondani, engem mennyire bánt, mennyire felzaklat, amikor ilyen dilettánsok akadnak az utamba. Lelki békém érdekében, elengedhetetlen lenne a bennem tomboló érzelmi viharról említést tennem, mert még véletlenül sem szeretnék éjjel ez miatt rosszul aludni, álmatlanul hánykolódní. Az általa okozott problémát együttesen, közös erőfeszítésekkel kell feldolgoznunk! Van lelkiismeretem, a KRESZ- szabályaihoz én is lojálisabban

viszonyulnék, ha lenne jogosítványom. Ez az út nem a pokolba tart, de nem is a kivénhedt elefántok zarándokútja a végső nyughelyük felé!

Miért támolyogsz mégis? Miért villogtatod folyton a féklámpát? Hiszen nem úgy tűnsz, mint egy elaggott elefánt. Közel s távol nincs semmi, csak aszfalt. Miért zavar ez téged?

A kommunikációnk ebben a formában sajnos nem teljesezhetett ki. Nem húzta le az ablakot, viszont olvastam a szájáról: „Mit akarsz tőlem? Hagyjál már békén, hülye gyerek!”

Na, most aztán felbosszantottál! Hol marad a kölcsönös figyelem, a bizalom, az egymástól tanulni akarás iránti vágyat kifejező érdeklődés a tekintetekből?

Segíteni jöttem, te hálátlan! Azért vagyok itt, hogy felnyissam a szemed, hogy átadhassam a tudásom egy töredékét, egy röpke szösszenetet a megannyi rítusból, ami az országutakon zajlik.

Egyik ezek közül éppen az, hogy 90 a megengedett sebesség, nem pedig 40, Te húgyagyú, tanyasi fasz!

Ne ess vissza!

Hamar megjártam az utat, nem sokszor hágtam át a Kresz-szabályokat. Tartalmaz néhány megrogzult dogmát, ilyen például: a kötelező sebességhatárok betartása lakott területen belül és azon kívül...

Célba érésem ugyan egy kicsit kalandosra sikeredett, de nagyjából minden rendben volt.

Jobbik énem már várt. Kiszáradt torokkal érkeztem meg, a hátsó ülésen két szatyor sörrel. Hidegebbekkel kezdtük, többi a jégre.

Üdülő. Semmi csicsa, trendiség, viszont annyira retró, és annyira szocreál, hogy máris otthon érzem magam.

Keccintjük a söröket, megkezdjük a szokásos, mindent átfogó kurzusunkat.

Mihez is hasonlít egy ilyen ankét kettőnk közt? Kiértékelünk, véleményt alkotunk. Kevesen rendelkeznek ilyen mértékű empátiával, és ekkora töltetű emberséggel, mint Mi ketten.

Fognak a dobozosok, közben kapok néhány háttérinfót az utóbbi pár nap történéseiből. Legfrissebb, legfontosabb aktualitások közé tartozik egy fiatal, helybeli lány szívfacsaró drámája, akinek sikerült rátalálnia az igazira. De rövidesen el is vesztette élete első és egyetlen szerelmét, a nagy Őt: egy cirkuszos fiút.

Ülünk a fák hűvös árnyékában, kezünkben hideg sör. Elemezni kezdjük a tragédia részleteit, és mint mindig, most is a sajtóságos olvasatunkban értelmezzük a történeteket. Együttérzően révedezünk magunk elé:

– Néhány szempillantás alatt ért véget a csoda?

– Igen. Ugyanis a vándorcirkusz továbbállt a faluból.

– Szenvedélyekkel átítatott, és a legforróbb tüzeiktől perzselő románcuk pár nap után foszlott semmivé.

– A poros úton elkigyózó konvojban, az egyik szekérderékon, ott zötykölődött élete szerelme is...

– Örökre búcsút intve mindkettejük boldogságának.

– Felkavaróan szomorú...

- Mégis annyira gyönyörű...
- Gombóc van a torkomban...
- Elmúlt...
- Vége...
- Elutazott a cirkusz...
- A szerelem is ment vele...
- Gyötrő, lelket marcangoló, kízó magány...
- Nyomasztó, sajtó bánat maradt utána...
- És vélhetőleg egy zabi is...
- Itt is zabi...
- Ott is szerelem...
- Még egy zabi...
- Mindenfelé zabi...
- Akiknek az édesapjuk buzogánydobáló volt egy koszlott vándorcirkuszban...
- És az édesanyjuk egyetlen, örök szerelme...

Elfogytak a sörök. Felkészülve indulhatok a helyi nevezetességek megtekintésének. Nekünk nem okoz problémát az új ismeretségek kötése. Az, hogy mások nem feltétlenül az értékeket fedezik fel egy párbeszédben? Arról már nem tehetünk.

Napernyők, műanyagasztalok, szezonális kel-
lékek. Hamar kiderül, hogy milyen kedves em-
berek laknak arrafelé.

Ketten ülnek velünk szemben. Egy párt alkot-
nak, közös életük van. Nincs bennük semmi
különös: a lány teljesen hétköznapi, a pasi meg
alkoholista. Még az elvonót is megjárta, és rá-
adásul nem is egyszer. A szünetek közt, szépen
egymás után elitta az örökül kapott szülői házat,
a Balatoni nyaralót, néhány szántót, az istállót,
következett a traktor, lovak, kecskék, talicska,
vázás bicikli, stb.

Említett néhány Pest közeli ingatlant is, amiket
a káros szenvedélyének hódolván, szemérmetlen-
ül az alkohol áldozati oltárára hurcolt. Egy még
maradt, jelenleg abban laknak a nőjével.

Felettébb mód érdekelnek minket az emberi
sorsok. Felteszünk neki néhány kérdést, többek
közt, igaz-e, hogy még mindig lobotómiával,
elektrosokkal, kényszerzubbonyal és kúraszerű
beöntésekkel gyógyítják az ilyesmit, és hogy a
perverz ápolók tényleg visszaélnék-e a betegek
öntudatlan állapotával?

Azt feleli, nem tudja pontosan, mert nem mindenre emlékszik.

– Ajjaj! Ezek szerint, már az első szuri után... kimosták az agyadat?

- Nem teljesen, mert piázni nem felejtettem el. Nívós italokkal kezdtem, amikor már nem jutott rá annyi, akkor átálltam a kannás borra.

– Ösztönössé vált? Gratulálok!

– Mondhatni, igen. De már nem iszom.

Jobbik énem felemel az asztalról két üres tüssarkút:

– A segédmunkás majrépatron akkor nem a tiétek?

– De, én ittam. Csak az még reggel volt.

– Már délután van...

– Ez az egy sör, és mára annyi! Nem szabad visszaesnem!

Muszáj értékelem, ha valaki ekkora erőfeszítéseket tesz, hogy elnyomhassa a kényszert:

– Kérsz valamit inni? Esetleg hozhatok még egy sört...

Az alkesz kitartó élettársa felpattan a székről:

– Most azonnal hazaindulunk! Vagy itt maradsz, de akkor köztünk mindennek vége!

Köszönés nélkül elindul, hátra sem néz, hogy a faszija követi-e, de alig húsz lépés után már a telefonján csörgeti.

Jobbik énem is díjazza az alkoholizmussal küzdő férfi elszántságát, állhatatosságát, nehogy visszaeshessen:

– Hagyd a francba! Hadd menjen! Ampullát kérsz a sör mellé?

A tag nem marad, bár nehezen hozta meg a súlyos döntést. Siet a lány után.

Alig szállt le az este. Utána még két „pár” iszkolt ez az asztalunktól, torz fintorral az arcukon.

Mi csak beszélgettünk, elszórakoztattuk egymást a Jobbik énemmel. Minek hallgatóztak? Mielőtt oda kéredzkedtek, már akkor tájékoztattam őket: Persze, szabad, de csak saját felelősségre!

Vigyorogtak, közben azt gondolták magukban, hogy itt, az isten háta mögött, semmilyen meglepetés nem érheti őket.

Jön a kiszolgáló csaj, akinek kritikus állapotban van az érzelmi háztartása. Köreiben biztos mindenki együtt érez a fájdalomával, és amennyire csak lehet, kerülnek a kényes témát, nehogy

véletlenül feltépják a friss sebeit, hiszen a rövidke és megismételhetetlen boldogsága a vándorcirkuszos fiúval, nemrégiben vált köddé.

Közeledik a leányzó szomorú szemekkel. Jelenleg nincs értelme az életének. Kilátástalan, reménytelen lett minden.

Leteszi elénk a söröket. Hallani vélem, amint minden pillanatban megszakad a szíve.

Jobbik énemmel azonnal témát váltunk. Mi másról is folytathatnánk az eszmecserénket? Naná, hogy a vándorcirkuszos élet szépségeiről és visszásságairól...

Vasárnap

Itt van a várva várt nyaralási szezon! Hová is mehetnének a kis hazánk megtévedt futószalag munkásai? Ugyanoda, mint a többi!

Abban az országban már elfogadott a tény, hogy innen, mindenki oda utazik. Érkeznek a buszok, a lízingelt autók, valamint a sok-sok csóró turista, megpakolva Tesco-s finomságokkal.

Miként lesz az a „külföldön”, nélkülözésben eltöltött néhány nap, egy életre szóló élmény, amit unos-untalan fel lehet hozni a három műszakos üzemben, a futószalag mellett? Hogyan leplezheti valaki, hogy itthon csak egy csöves panelproli?

Pont, mint a többi lúzer: arcokodó posztok, csoportos szelfik az idővonalon, mert ami nincsen helyszíni fotókkal dokumentálva? Az nem történt meg.

Ha lenne normális életem... Alaposan körbe sem nézek, nem gyűjtök cigit, nem kortyolok a kávémba, míg fel nem csendül valami ismerős dallam. Bekapcsolom a légkondit, megnyitom a lejátszási listámat. Számlálhatatlanul sok ágra süt a nap, és már most rohadt meleg van.

Állok a hűvös kocsmám ajtajában, támasztom a félfát. Szorgos szomszédaim már a kertben, derékig a növények közt.

Hogy mit trükközhetnek odalent? Eddig még nem sikerült megfejtenem, mindazonáltal tele vagyok empátiával! Munkamoráljuk hangulatát, valamint a norma szintjüket növelendő, a kerti szöszmötöléseikhez szocialista indulók tolják a zenei aláfestést, maximális hangerővel, agitációs propaganda gyanánt.

Sokat nem foglalkozom velük. Indulóban vagyok.

Ha lenne normális életem... országunk legmagasabb pontja. Ülök az étterem teraszán, előttem hideg sör.

Az ötödik könyv is betelt. Ilyenkor mindig átgondolom, mennyi témát érintettem, miről írtam meg a véleményem. Felöltik bennem az is,

hogy amióta boncolgatom társadalmi problémákat, hányan pártoltak el mellőlem, mert magukra ismertek, és hányan vannak még, akiket nem ijeszt el a tükörben eléjük táruló igazság.

Előbbi nem mintha érdekelne. Utóbbi számít csak.

Értékelnem kellene, miben különbözök a többi „kortárs” írótól?

Még véletlenül sem, mivel nem tartozom köztük! Nem kényszerből hagyok nyomokat, nem vagyok megélhetési hordószónok, nem vagyok Hamis Próféta. Nem döngicsélek vágyaktól átítatott tündérmeséket sem, mint ahogyan azt a mumusom, Csé teszi. Ha elkészül egy újabb remekművével, mindig lemegy a belvárosi tópartra lángost enni. A pasijával...

Muszáj megjegyeznie, hiszen az összkép nem lenne édes párhuzamban a mai közhelyes és sekélyes életképpel.

Ezt nevezem én számító meghasonulásnak, hiszen egy sovíniszta internetes blogot vezet, ahol a szingli nők karrierjéről és boldogságáról virnyákol.

Eladhatóvá tenni bármit? Oké! Hordjon össze dolgokat, kapjon érte némi zsozsót.

De, mit is várhatnék tőle? Néhány sort sem képes papírra vetni anélkül, hogy ne utalgatna a tökéletesen harmonikus, és teljesen egyedi magánéletére, ami pár éve még romokban hevert.

A példája nem egyedi. Rosszabb annál: őt is megfertőzte a betegség! Annak a vésznek a kórisméje, amely már a gyengébbik nemből meggannyi legyengült és magára hagyott áldozatot követelt...

Pubi

Felszínes társadalmunkat jól jellemzi, néhányan mennyire megalkuvók tudnak lenni, ha egy illúzió tökéletes kivitelezéséről van szó. Bizonyítani muszáj, pláne azoknak, akiket már „köztudottan” padlóra küldött a sorsuk nem megfelelő irányba fordulása. Virtuális versengés folyik, tartani kell a tempót.

Aki nem veszi ki részét a közösségi exhibicionizmusból, az nem kap lájkot, nem vesznek róla tudomást, belevész a feledés homálya, végleg elnyelheti az internetes élet pöcegödre.

Mindent latba kell vetni, hogy a „közösség” újra befogadhassa, értékelhesse a jelenlétüket.

Ilyenkor jönnek képbe a lúzerok, a férfi réteg alja: a pubik. Ők bármikor elérhetőek. Létezik egy képzeletbeli gardrób, abban lógnak felakasztgatva vállfákon, élre vasalva a polcokon, arra várva, hogy mikor kölcsönzik ki őket, színpadi kellékként.

Már csak némi megalkuvás kell hozzájuk, és kész is a „Soha nem voltam még ilyen boldog, mint most” – kezdetű slágerklisé – Rendbe jött az életem, az előző meg megy a levesbe! Soha meg sem történt!

Végre, megint van kit mutogatni a „közösségben” vagy éppen (egyéb okokból) nem. De a mítosz, a bálvány újra létezik!

Az én olvasatomban az illúzió, akkor is csak egy olcsó trükk marad. Mindegy, hányan hisznek az optikai csalódásnak. A legapróbb jelek a legárulkodóbbak, és minél többet mutogatják, annál hamarabb satnyul el, válik közhellyé.

Mégis, néhányan már beteges kényszerességgel hangoztatják párkapcsolati sikerüket. Rendszeresen akadok bele olyanokba, akik ezt mindenféleképpen szeretnék tudatni a nagyérdeművel.

„Pubi.” Milyen találó a megszólítás, és mennyire degradáló is egyben. Jobbik énemmel azokat illetjük a fenti jelzővel, akik képesek minden létező negatív tényezőt- és szokást még jobban alulmúlni.

Favorit, Pubi, Egyke. Gyámoltalan pöcsök. Gyermekkoruk óta tartó sivár életük megalapozója nem más, mint a magára hagyott, és a férfi csöcselékben mélyen csalódott anyuci. Meghasonulásának kettőssége a porontyán tükröződik vissza. Nem lehet nem észrevenni az anyai gondoskodást, és a tipegő kora óta tartó idomítás nyomait, legyen az az utcai viseletük, akár a gasztronómiai igényük.

Ruházkodásuk a mai napig dekadens és árulkodó, hiszen anyuka öltöztette kiskorától. Mami volt az, aki végig a gyepelőt fogta:

– Nem ezért nevellek ilyen tisztességgel! És, ha azt mondom, hogy az inget nyakig begombolod, akkor az úgy is lesz! Rövidre nyírt haj, nadrágszíj, szandál és zokni! Semmi hippiség! Nem szeretném, ha olyan lennél, mint az a léha apád, meg az Ő lezser eleganciája...

Az emlék maradandó lesz az ifjú számára, egyfajta íratlan szabály, és ha meg szeretne megfelelni egyedülálló édesanyja elvárásainak, akkor nem sérti meg a saját komfort érzetét kielégítő öltözködésével.

Kis lúzer. Az anyjának még ma sem mer nemet mondani. Párkeresésében is kiütközik anyuci behatása.

Szerencsétlen flótásnak a társas kapcsolataiban is megmutatkozik anyuka zsarnoksága: eddig nem felelt meg neki egyetlen nőszemély sem, és természetesen, ezután sem fog.

Társkereső oldalakat nyálaz, mert a valós életben teljesen alkalmatlan szint vallani. Olyan nőket részesít előnyben, akik nagyrészt pótolni tudják életének legfontosabb, egyetlen, pótolhatatlan résztvevőjét.

Nem is igazán a szerelmet keresi, hanem a gondoskodó szülőt. Tehát, az első randin is úgy jelenik meg, ahogyan azt még anno elplántálta benne a szingli és sovíniszta édesanya.

A pubik étkezési igényeit, csakis anyuka képes száz százalékban kielégíteni. Nagy kihívás ez egy leendő élettárs számára, hiszen az „egyke” étrendje nagyban eltér a magabiztos, határozott és talpraesett férfiakétól. Nem könnyű Őt elkápráztatni. Tudatalattijában ott a mami gyümölcsleve, ízletes spenótja, és mindig, amikor bárhol is asztalhoz ül, az az első kép, az az első íz, amire asszociál. Mindegy, mit mond közben.

Visszafogottsága begyakorolt önuralomra vall, hogy még véletlenül se említse meg:

– Anyukám másképp szokta csinálni, de azért ez is elég finom.

A pubinak nincsenek saját utódai. Hogyan is lehetne, mikor a gyengébbik nem egyetlen képviselőjében sem tudott maradandó emléket hagyni. Alkalmadtán sem a potenciális lehetőséget észlelte, hogy férfias jellemét bizonyíthassa, hanem a védtelen nőt/anyucit, akiről gondoskodni kell, és esténként jól esik mellé bújni az ágyban, amíg felolvassa az esti mesét.

A kis kedvenc. Visszamaradott életének azon szakaszába lép, amikor már nem ártana valamilyen családfélét összehozni. Esedékessé válik hát a jól megkésett párválasztás, de csak elvált, magányos, eltartásra váró asszonyokat talál a virtuális kirakatban, és evidens, hogy porontyok is szerepelnek a repertoárban.

Érdekes. Az ilyen típust kamaszkoruktól megvetik a lányok, de egy bizonyos idő elteltével, gyermekkel felpúpozva, egyedülálló nőként, lelakottan, már előszeretettel keresik a társaságukat.

Patthelyzet alakul ki, mert a régi vágású, dogmákhoz szokott anyuka, nem szívesen vesz tudomást mások zabi kölkeiről.

Embert próbáló feladat lehet a képmutatás. Hétvégén mosolyogva fogadni vadidegen gyermeket/gyermeket: Kedveskéim, bátran szólítsatok csak nagyinak!

Majd négy szemközt tudatja a Pubival, hogy jó lenne, ha ezek a szívélyes és negédes, mindamelllett elég kínos találkozások, a közeljövőben ritkulnának.

A női élettárs, ezzel párhuzamban, kohol valamilyen vádat, hogy miért nem hajlandó kontaktusba kerülni az új anyóssal, hiszen tisztában van a ténnyel, hogy a publi anyja átlát a cselszövésen, tudja, hogy a pici, lúzer ficskáját csak kihasználják.

És pontosan azért kerüli majd a nyálas bagázs, mert Őt nem lehet átverni.

Lúzertangó

A nők nagy többsége képtelen értékelni a férfi fogalmát. Ha megnézzük a szezonális felhozalt, nincs is okunk csodálkozni. Csak arról szól a történet, és a lényegi részét az képezi, hogy klikkelhető legyen a „kapcsolatban” opció!

(Nem mintha bárki is ellenőrizné, hogy tényleg igaz-e.)

Az átlag alatti értelmi színvonal elég alaposan lelakta ezt a kifejezést. Ami a facén nem látszik, az nincs is! Ezért muszáj nyakra-főre nyáladzani, említeni, szóba hozni: „Kicsim, Párom, Életkém!”

Hányinger kerülget, ha szembesülök vele. De! Egy szebb, nem magamutogató világban ez teljesen másképp volt. Csak hírből tudtuk meg, hogy éppen ki kavar kivel, ha több vasat tartott a tűzbe... azt meg pláne!

A Nő fogalma is más értelmet nyert, leredukálódott: 14-15 évesen már szingli, és megutálta a férfiakat. 20-as éveiben is szingli, csak már elvált, elhagyták, és gyerek is van.

Utóbbiaknak már egyre megy, milyen az „ember”, csak legyen valaki, mert a csekkek érkeznek minden hónapban.

A 30 és 40 év felettiek dettó. Van egy-két gyerek (jobb esetben), akiről gondoskodni kellene, mert apuci lelépett. A kölyköknek szüksége van apaképre, még ha nem is vér szerinti.

A közüzemi számlák és a Suzuki hitel itt is mérvadóak...

Aki más szemmel figyeli a Facebook-ot, az egyből leveszi, ki, hol, hányszor, mióta. Első sorban ott mutatkozik meg, ahol éppen: kurva nagy a szerelem, és imádás van ezerrel! „Hercegem, Apucim, Gyönyörűm!”

Tiszta sor, hogy a Nők vadásznak, mégis úgy adják magukat, mintha százak állnának sorban, és szajkózzák az állandó, hosszú távú kapcsolat szükségességét.

Bejöhet a számításuk, mert lúzerek mindig akadnak, akik nyakukba veszik mások hozadékait és közterheit. Egy-két hónap, és már joggal

lehet említeni, hogy a „párom így, a párom úgy, telve a szívem szerelemmel!”

Mellékesen jegyezném meg, hogy ezekben az esetekben, az új kontaktus hajnalán az asszonyok beleadnak „apait-anyait” az ágyi történetekbe (tán még a konyhában is), mivel úgy érzik, előző kapcsolatukban nem tettek eleget annak érdekében, hogy életük párját kellőképpen magukhoz ragasszák.

Ezzel a ténykedéssel jól jár a második/sokadik pári, természetesen csak a fizetésének jelenős hányadáért cserébe. Többi meg megy a volt feleségnek és a hátrahagyott porontyoknak.

Ezt nevezem én lúzertangónak! Nehéz megértenem, hogyan tudnak a nők oly gyakran szerelembe esni. (Ez költői kérdés!) Éveket képesek sztornózni az életükből, mintha meg sem történt volna, majd arccal a tenger felé, nyitnak az új boldogságra.

Hogyan működik ez? Ha még az előző faszival élne, nem környékezné meg a szerelem?

A fiatalabb női generáció igényeiről most nem szeretnék látens nyilatkozni, hiszen még saját stílusuk sincs. Egyforma haj, ruha, cipő, zene,

telefon. Igényeiket lefedik a nyálas, ropilábú, ecsethajú kis korcsok.

Ezek tükrében már mindegy lenne, ha lányokkal létesítene párkapcsolatot.

Summa summarum: Ez az egész elrohadt úgy, ahogy van. Egyik nőismerősök a minap jegyezte meg, milyen jó, hogy neki még sikerült normális ipsét találnia, mert ha most kellene választani, nagy bajban lenne.

Ide jutottunk? A teremtés koronáinak jelentős hányada tehet is róla, hiszen elég rajtuk végigpillantani: egyforma haj- és szakáll szerkezet, fiatalokat utánzó, szűk, hordhatatlan, buzis nadrágok és ingek.

Erősen megkérdőjeleződik a férfi fogalma. Minden kapcsolatban ellehet nyűglődni. Akár még értelme is lehet, csak nem mindegy, ki hogyan érzi magát benne. De: kapcsolatban. És ez a lényeg! Boldogság van!

Boldogság az, hogy a „pároknak” a nap minden lehetséges percében bájolognia kell, plusz még a közösségi oldalon is nyomják egymásnak? Annyira el vannak egymástól ájulva, hogy a bolti pénztárnál is rá vannak cuppanva a

telcsire, mert a (már nem az első) nagy Ő van a másik oldalon? Teszik azt úgy, hogy közben fizetni kellene, és többen is állnak mögötte?

Így lesz érdekes! Mindenkinek tessék megérteni, hogy a szerelmével trécsel! Még csak nem is kapkod, hogy az ipsét, csajt kipaterolja a füléből.

Boldog? Hol jön át a boldogság? Boldog bunkó, az igen! Vagy egy bunkó, aki perpillanat boldognak érzi magát. Elégedett! Ha nincs rózsaszín köd, zsáknyi puszi és szeretlek, mindent beborító szivárvány, akkor az: nem boldogság!

Jókat derülök, ha bárhol olvasom - kérdezte valaki, vagy sem -, ki, milyen, és mekkora intervallumban van kapcsolatban, és milyen egetverő a szerelem!

A párkapcsolat nem feltétlenül jár együtt a szerelemmel, sőt, néha egyáltalán nem! De, ha már van egy társ, közösek a költségek, illik hozzácsatolni a nyálas közhelyet.

Miért? Mert akkor nem érteni senki, hogy két ember, mi a frásznak él együtt.

Szerelem? 30% megalkuvás, 70% kényszer, a többi csak rizsa! Az illúziót lehet fokozni, de

csak a látvány terén. Attól még egy egyszerű trükk marad.

A degradálást megelőzendő: csak a virtuális világban észlelhető, hányan, hány évesen, hányadik kapcsolatukban, házasságukban a legboldogabbak. „Szerelem, boldogság! Ez mámorítóbb, mint valaha! Soha nem éreztem még ilyet!”

A kék madár nem létezik, sem a szivárványon innen, sem a szivárványon túl.

Ha mégis? Már csak azon múlik, hány év van még hátra a deviza alapú lakástörlesztőből, és mennyit kóstál az akciós csirke far-hát az olcsóbbik hentesnél.

Töretlen hittel

Párommal három hónapja és két hete találtunk egymásra egy társkereső oldalon. Azonnal sejtettem, hogy számomra Ő lehet az igazi, akire egész életemben vártam!

Órákon át csak bámultam a képeit, és tanakodtam, hogyan közelítem meg. Azok a képek... Istenem! Csodálatosak voltak a szelfik, melyek felülnézetből engedték láttatni a lényeket.

Mindig figyelmen kívül hagytam a közhelyeket, és azon túlmutatva próbáltam kutakodni a belső lénye után.

Rávettem magam, és végül megkörménykeztem. Bátortalanul írtam az első sorokat, hogy mennyire tetszik nekem.

Meglepett a válasza! Olyannyira működött köztünk a drót, hogy szinte egymás gondolatait közvetítettük. Hamarosan meg is beszéltünk egy találkozót. Nem mertük „randinak” aposztrofálni.

Szívem hevesen kalapált a megbeszélthelyen és időben. Zavartan figyeltem a környezetemet, vártam, mikor bukkan fel a tömegben.

Egyszer csak rám köszönt. Ő volt az! Bár nem teljesen úgy nézett ki, mint a képeken, de azért felismertem. Tudom, a mai telefonok torzítanak, vagy éppenséggel megszépítik az embereket, nem fedik fel a pontos méretet, a súlyfelesleget, az estleges szépséghibákat, a ragyákat...

Ezen túltettem magam! Nem szerettem volna visszakozni, hiszen már hosszabb ideje voltam magányos. Megértő társra vágytam, mert az előzők csak kihasználtak engem anyagilag, és legfőképp: érzelmileg!

Életem párjával, azóta már egy háztartásban élünk. Pontosabban: én költöztem hozzá, azaz, hozzájuk, mert nem állt szándékomban felforgatni, megzavarni a megszokott életvitelüket.

Bizony! Az én Boldogságomnak van három gyermeke, akiket máris a sajátomként szeretek!

Két apától vannak. Nem szeretnék ismeretlenül hibáztatni senkit sem. Annyit azonban hadd jegyezzek meg: Édesem nem tehet semmiről!

Kihasználták szegénykémet, ahogyan engem is! Visszaéltek a szeretetével és a nehezen megszereshető bizalmával!

Jelenleg három műszakban dolgozom, és mellékállásom is van, hogy fizetni tudjuk a rezsijüket, a gyermekeink iskolai és óvodai költségét, valamint azt a kölcsönt, amit az egyik ex-e vetett fel évekkal ezelőtt az én naiv Drágámmal.

Nem mellesleg, ott van még a Suzuki hitel, amit szintén az egyik régebbi élettársa kezdeményezett, és még egy rakás Provident is.

Az autó nem üzemképes. Elképzelhető, hogy lízingelek egyet, meglepetés gyanánt, és a nevére is íratom a féléves évfordulónkra.

Csúnyán átverték Kicsikémet az előző élettársai, de én átsegítem ezen a válsághelyzeten. Nem vagyok előítéletes! A félvér gyerkőccel is nagyon jól kijövünk.

Megegyeztünk Tündér Hercegnőmmel, hogy hamarosan bevállalunk egy közös gyermeket is, így teljes lehet a családi idill.

Boldogság van, közösen mindent megoldunk! Mióta együtt élünk, elhagytam a káros szenvedélyeimet. Nem dohányom, nem iszom alkoholt,

mert minél hamarabb szeretnék kievickélni a rengeteg tartozásából.

Ő is dolgozik. Miközben előkészülődik, szépítkezik a műszakhoz, el szokta mondani, miket csináljak meg otthon.

Ha tehetem, leveszem a terhet a válláról. Bevásárolok, főzök, mosok. A gyermekeknek is segítek a tanulásban, vagy éppenséggel elviszem az oviba, ha Életkém nem érne haza addigra.

Takarítok, sőt még a ruhákat is kivasalom! Nincs ebben semmi szégyen. Sok férfi gondolhatja, hogy ez asszonyi teendő egy háztartásban, de mint említettem, néha kiszámíthatatlan a Szívecskémnek a munkaidő beosztása.

Nagyon rendes kollégái vannak, mert majdnem minden este érte jön valamelyik, és elviszi Őt a munkahelyéig.

Van, hogy majdnem egyszerre érünk haza az éjszakai műszakból. Ő általában fáradt és nagyon elgyötört. A szemei vörösek a kialvatlan-ságtól, a sminkje is teljesen el van kenődve, a haja kócos. Többször is elmondta, hogy a munkahelyén néha nagyon meleg van, és amikor kemény a hajtás, durván tolják... a melót, akkor bizony, könnybe lábad a szeme.

Alkohol szaga is szokott lenni, mert stikában megiszna egy kis „ezt-azt”! A múltkor még a combfixe is szétszakadt, amikor beleakadt a futószalagba, amin dolgozik.

Búbajos virágszálam nem egy hétköznapi nő, nem is viselkedik úgy. Túsarkúban jár a munkahelyére, és miniszoknyában.

Egyszóval, ad magára! Azt mondja, azért mert egy húscsomagoló üzemben dolgozik, nem feltétlenül kell úgy kinéznie, mint az átlag nőnek.

Dolgozott külhonban is. Szállodák konyhájában mosogatott, takarított, de elkapott egy fertőző betegséget, ezért hazaköltözött. Azóta, amikor csak tehet, az internetet bújja. Új álláslehetőségeket kutat a közösségi oldalon.

Maradéktalanul megbízom benne! Hogy ne üsse fel fejét a zöldszemű szörnyeteg, meg is adtam neki a Facebook jelszavam, hogy bármikor láthassa: húséges vagyok!

Említettem neki, hogy csináljunk egy közöset, vagy adja meg Ő is a sajátját, de erre azt mondta, hogy felesleges, hiszen együtt élünk, és nagyon szeretjük egymást.

Sok üzenetet szokott kapni, különféle állásajánlatokról. Ezért böngészi olyan sokat az in-

ternetet. Egy percig sem hagyja felügyelet nélkül a telefonját, nehogy lemaradjon valamiről. Még a fürdőszobába is magával viszi.

Nem kutakodok utána, hagyok neki mozgásteret bőven.

Hétvégenként is van elfoglaltsága. Szórakozni jár, hogy lazíthasson. Gyakran hívják ide-oda, és Kicsim nem szokott nemet mondani az egész heti hajtás után.

Teljesen odáig vannak érte, sokan keresik a társaságát.

Annyira áldozatkész! Legutóbb, éppen a középső gyermekünkkel vettük a matek házit, amikor jelzett az én drágám telefonja. Üzenetet kapott, hogy menjen, és nézzen meg egy munkahelyet.

Gyorsan rendbe szedte magát, én meg az ablakból néztem, amint megállt egy autó. Egyik férfi ismerőse jött érte (pontosabban kettő), és együtt indultak el megnézni a melót. Kicsim beszállt a kocsi hátsó ülésére. miközben elindultak, a mellette ülő fickó máris az ölébe tolta az én Tündérem fejecskéjét...

Csak álltam ott, és arra gondoltam, milyen jó nekem, mennyire jól bánik velem a sors!

Adódik úgy is, hogy valamelyik kollégája nálunk alszik. Sokáig csak hánykolódnak, forgolódnak, nyögdecselnek, mire el tudnak aludni.

Olyankor a gyerekek szobájában alszom, vagy odakint az üzemképtelen autóban. Nem akarom háborgatni a Szépségemet, pihenjen csak!

Ha tehetjük, szervezünk családi programokat. Viszünk itthonról ásványvizet, szendvicseket, és irány a pláza! Tartalmas délutánok szoktunk eltölteni a Mekiben is. Gyermekeink majszolják a párszázás menüt, Kicsim pedig a telefonját böngészi.

A szerelmünk végtelen! Valentin napkor óhajtom Öt eljegyezni! Pezsgős pohár aljára rejtem a gyűrűt, egy szép piros masnival átkötve, hogy meglepetés legyen, amikor kiissza.

Életkémmel mi mindent megteszünk, hogy a szenvedély és tűz sose hunyjon ki! Ha kell, egy nap nyolcvanhatszszor mondom el neki, hogy mennyire szeretem, és, ha kell, egy nap nyolcvanhatszszor puszirom meg. És, ha kell, még egy állást vállalok!

A kristálytükör meghasadt

A társadalmi elvárások szintje minden családnál változó. Vannak, akik tolerálják a kiöltözést, a bumlizást a szájhúzogató gyerekekkel, mindezt egy tányér húslevesért, és a szokványosnak számító rántott szeletekért.

Tegyék! Sokaknak az a jó, amit éppen megélnék, amibe kényszerültek. Megszokott mozzanat lehet a tele hastól elnehezülve felállni az asztal mellől, fogpiszkálóval a szájban, kézben a megpakolt ételhordóval azt mondani:

– Anyuka, köszönjük az ebédet! Most már ideje mennünk! A füvet is le kell nyírni otthon, és a kölyköknek vannak még házi feladataik.

A családfő (szája sarkában a fogvájó), néhány-szor böfögve, hazavezeti az utazóeszközt, hátsó ülésen az unatkozó és bamba arccal bámuló csemetékkel.

Apa és anya értékeli a tartalmas napot:

– Azt hittem, nem fog kölcsönadni.

Azok ténferegnek egyik rokontól a másikig, akiknek kevés ismerősük, barátjuk van, és lövé-
sük sincs, mit kezdjenek az értékes hétvégékkal,
amikor éppen nem kell melózni a futószalag
mellet. Hétfőn azért sírnak, mert a péntek délu-
tán soha nem jön el, vasárnap meg már a hétfő
miatt vannak letargiában.

És, az egész kezdődik előlről, ismétlődik hó-
napról-hónapra, évről-évre, míg szépen bele
nem fásulnak.

Ha valamelyik többre vágyik? Utazgatásra,
szórakozásra nem telik. Marad a szomszéd falu,
párosék és a „jó ízű” családi ebédek.

Azt felelnéd: Így jó! Vannak gyerekeim, egy
párom, aki szeret. Ők a boldogságaim!

A reakció: Közben, utána? Mi lesz veled,
veletek? Kinek- és miért élsz majd, ha már most
sem tudsz mit kezdeni magaddal? Most még
elhiszed, hogy így van értelme.

Kérdem én: ki kérte, hogy így tengesd az éle-
ted? Anyósod nincs meg nélküled? Szegényes a
fantáziád, szűkek a korlátaid? Ki tehet róla?
Mássz ki a szarból! Ha meg nem vagy rá képes,
ne próbáld elhíttetni másokkal, hogy mintacsa-
ládban élsz.

Hidegen hagynak az „ilyen” rokonlátogatások. Ez is a képmutatás egyik formája, jól jellemzi az alapjaiban elkurvuló szocializálódást. Engem nem érdekelnek, és nem is hatnak meg a kishitű, megrögzült kényszerekkel nyilatkozó ellenérvék.

Neveletlennek számítok, mert nem élek ezekkel a közhelyekkel? Neveletlen vagyok azért is, ha én döntöm el, mihez kezdjek a szabadidőmmel? Számomra ismeretlen a „család” fogalma? Antiszociális lennék, mert nem erőltetek magamra olyan túságakat, amihez semmi kedvem?

Neveletlen? Senkinek sem kell megfelelnem. Kevés az a hely, és még kevesebb azok száma, akikkel szívesen érintkezem.

Miért? Egyszerű: a környezetemet és mindazokat, akik körbevehetnek, én válogatom meg.

Autóba ültem, lekocsikáztam oda-vissza kétszáz kilométert, hogy a nekem megfelelő társaságban tölthessem el a szabadidőmet.

„A kristálytükör meghasadt” Legutóbbi sörözésem és eszmecséréim alkalmával merült fel ez a nagyon találó kifejezés. Az ötlet már akkor, ott helyben megfogant.

A jámbor, megtévedt népeket nem azért izélgetem a véleményemmel, mert perverz örömet találok benne. Mégis, mindig azt vágják a fejemhez, hogy én egy megkeseredett, savanyú ember vagyok, és hírből sem ismerem az igaz értékeket.

Tényleg így lenne? Írásaim lényege és hangvétele azokat sérti, akiről szól. Nem velem van a baj! Én csak tükröt tartok eléjük.

Az utóbbi időben, hála az internetnek, mindenki azt lehet, ami csak szeretne lenni. Nyálas, boldogságot, meghittséget sugárzó, idilli család?

Legyen! Nyaralás Kicsimmal, közhelyes külföldi országokban, tengerparton, strandok telepített vizében csattanó csókokról készült fotók?

Legyen! Vajon, hányan tudják, hogy a kocsi csomagtartója konzervekkel, zacskós levesekkel, otthon készített szendvicsekkel volt megpakolva, és a partra cipelt hűtőtáskából szlopáltatok a hűgymeleg ásványvizet? Mások tudják, hogy az esti sétátok közben, hány étterem előtt haladtatok el, ahová nem volt pénzetek beülni és megvacsorázni?

Azzal nem büszkélkedsz, hogy a pocakos ipse, aki puszilgat és ölelget a képeken a kínai strandpapucsában, nem is a hitvesed?

Sejti valaki a cuki képek alapján, hogy a férjed nemrég lelépett a barátnőddel? Hogy a melletted idétlenül vigyorgó fazonnal egy társkeresőn „találtatok” egymásra? Hogy csak pár hónapja éltek együtt, mert a gyerektartásból nem jöttél ki a „kiccsaládoddal”?

Meséltél arról bárkinek is, hogy anyagi kényszerből, muszáj volt valakivel összeállnod, most pedig eljátszod a boldog családanyát?

A nők párválasztása egy kiapadhatatlan és örök téma. Vallják, hogy a férfiak csak „azzal” tudnak gondolkodni.

De, mi a helyzet velük, a bájosan számító, negédesen ellenkező nemmel? Ugyanezt teszik! Amikor félresiklik a házasságuk, picsognak egy darabig, majd megkezdődik a vadászat. Mit is használnak fel, hogy elérjék a céljaikat?

Hány randevú szükségeltetik egy, a társkeresőn kialakított ismeretség „elmélyítéséhez”? Mikor dönt úgy, hogy ideje „kézbe venni a dolgokat”? Száz százalékig tisztában van vele, hogy

a szimpatikus pasmag nyílt lapokkal játszik?
Nem fordul meg a nő fejében a gondolat, hogy csak ki szeretnék használni? Tisztában van a rizikófaktorokkal?

Természetesen! Ezek mérlegelésével vágott bele a nagy kalandba! Ha néhány találkozás után összeszűrnék levüket a fickóval a társkeresőről, és utána kiderülne, hogy visszaélt vele?

Na, bumm! Attól még nem lesz szajha, mert egy idegennel összefeküdt, hiszen a társkeresés égisze alatt zajlott a procedúra.

Egy magyarázat, ami csökkenti a lelkiismereti problémákat. Ha klappol a romantikus történet? Egy olyan faszival, aki tényleg egy lúzer, mert odáig süllyedt, hogy közvetítő oldalakon tegyen szert egy nőre? Akkor eleve baj van.

A két megtört szívű - akik a lelkükben annyira egyek -, úgy döntenek: Jó lesz ez! Nincs már kedvem muffokat hajkurászni!

Mit mond a nő: Jobb, mint a semmi. Tanultam az előző esetből! Tudom, mire kell vigyázni! Ha észreveszem, hogy simliskedik, mehet a rákba! Találok valaki mást!

A társkeresőről érkeznek az újabb értesítések, hogy újfent van rá érdeklődés.

A Nő, mit tesz? Visszaír, hogy már elkelttem, és bocsika, de van barátom!

„Van barátom!” Fura ezt hallani harmincas, negyvenes, elvált, gyerekes asszonyok szájából.

A házasságot, amit örökre szólt -, némi papírmunka után felbontották, nincs többé.

„Hűség” Jön a következő krapek, akihez illik kötődni, mivel van barátja.

Egyik reggel majd úgy ébred fel a horkoló és nagyokat fíngó, élete párja mellett, hogy mennyire szereti?

Dilemma, és a nőnek döntenie kell. Rendelkezésre bocsájtja a kéjbarlangját, ezzel is jobban inspirálva a kiszemeltet, azonban bevállalva a kockázatot is.

Megeshet, hogy a siralmas teljesítmény után, amit nyújtott, a balek nem jelentkezik többé. Mégsem lehetett futókaland, hiszen mindketten társat kerestek, csak valamiért mégsem illettek össze, így a Nő részéről (legalább) enyhül a lelki-furdalás: Mégsem vagyok ribanc. Nem ez tör-

ténik az éjszakai életben is? Magányos emberek keresik a boldogságukat. Na, azok a kurvák!

Az ideológiák gyártása a legkönnyebb. Minden Nőről elhiszem, hogy rögtön az első érdeklődővel összejött az új élet reménye, és csak a sokadik randi után kamatyoltak, miután alaposan megismerték egymást.

Itt, valami büzlik! Oda kell adnia magát néhányszor a „nem” vadidegeneknek, akikről már az is elég, ha tudja, mi a kedvenc filmje, kajája, milyen zenét hallgat, és melyik gyárban dolgozik, hány műszakban?

Félresikeredett társkeresések alkalmával, hányan töcskölhették meg a szingli anyukát, mire sikerült felszínre törnie a kölcsönös érzelmeknek?

A Nők ösztönösen megérik, ki is az „igazi”? Hogyan lehet átlépni hosszú éveket, amikor még a férjét sem volt képes kiismerni megfelelő mértékben? Nem sejtette, hogy a férjének lábfétise van, amit csak a takarítónőkön képes kiélni? Imád kéjesen szaglászni, nyalakodni, és lám, már le is lépett, miután a pláza mellékhelyiségében megleste álmai asszonyát, munka közben,

kezében a felmosóval, a hön áhított nejlonharisnyában.

Olyannyira ismerte élete párját, hogy nem tűnt fel neki, amikor furán viselkedett? Már elboronálta magában a házasság tényét, bemelegedett az ól, gyerekek is vannak? Hét szentség, hogy nem pattan meg?

Egy élet nem elég, mindent megtudni külön-külön azokról, akik egy fedél alatt élnek. Ez rendben is van. Nem törvényszerű, hogy az érzéseket, gondolatokat is muszáj lenne szervírozni a közös étkezésekhez.

Aki azt állítja, hogy a párjával nincsenek titkaik egymás előtt, mert őszintén beszélnek mindről? Annak át kellene értékelnie, mi az, amit hinni szeretne, és mit is lát meg valójában.

A nőkbe kódolt gének sokszor keltenek összefüggéstelen és zavaros képzeteket. Elég csak olvasgatni, nézelődni, életrajzaikba kukkantani:

Negyven feletti elvált nő, három kölökkel. Egyik napról másikra „jött” össze valami fickóval.

Ez hihető, hiszen tudvalevő – pláne a mai forr-
tagban –, hogy igenis, létezik szerelem, akár

már az első látásra is! Ami újfent, tuti fix, hogy örökké tart majd.

Egy-két közhely: mozi, hosszabb séta a korzón. Következő találkahely: hozzád vagy hozzám? Jöhet a tömény pornó, lehetőleg a legjobb tudása szerint.

Illik bizonyítania! A férje nem azért hagyta el, mert egy frigid, elfásult, hisztis piccsa.

Az ipse díjazza a maximális hozzáállást. Rég volt része ilyen szeretetteljes és odaadó bánásmódban, ezért többször is visszalátogat. Kiszolgálják, tetszik neki.

Arról fogalma sincs, hogy a csaj, akit pusztán csak kedvtelésből dönget, kétheti kontakt után, mások felé, már a párjának aposztrofálja, és a nem túl távoli vízióiban, egy közös gyermek fogantatása is a horizonton vibrál.

A másik három mellé, akik még fel sem dolgozták, hogy a fater nemrégiben télakot vett...

Anyuci előzőleg azt hangoztatta, hogy nem akar maga mellé senkit: Isten ments! Elég volt egyszer! Megoldom egyedül! Majd én megmutatom a világnak!

Hamar szembesül a problémákkal, régebbi kijelentését átkonvertálja: Futó kapcsolatokat

nem szeretne, hosszútávon van szüksége valakire.

A teremtés koronáinak intelligenciájához ritkán párosul a vonzó külalak.

A nők ebben is megalkuvók. Kénytelenek gyorsan dönteni, mert csak kevés kan felel meg a fenti kritériumoknak. Ha akad is, közel sem biztos, hogy szándékában állna feladni addig életvitelét, és összeállni egy olyan asszonnyal, aki pár hónapja még egy másik pacák iránt táplált soha el nem múló érzelmeket.

Ha egy férfi rendelkezik a megfelelő adottságokkal, rég rendben van az élete, nem kényszerül társkereső oldalak által ajánlott, szingli anyukák befűzésére. Nem hempereg mások ágyán, ahol nem sokkal előtte, pont ugyanazzal a nővel cicázott a volt férj.

Tartás és gyomor kérdése. Ha valakinek jó ez? Hosszútávon, mások által kreált kölykökkel a közvetlen környezetében?

Lelke rajta. Rendre intheti őket, ha túl hangoznak és idegesítőek? Egyik reggel, arra ébred majd, hogy kapja össze magát, mert eldugult a lefolyó, és a gyerekeknek indulnia kéne a suliba.

És, ha már ott héderezik, ideje lenne letennie valamit az asztalra, mert a puncit sehol nem adják ingyen!

Reccs! A kristálytükör meghasadt. Egy szét-hullott család már soha nem lesz olyan, mint előtte. Foltozgatni, ragasztgatni lehet, de csak egy eltorzult képet tükröz. Jöhet új élettárs, attól még nem lesz Ő a férj, sem pedig az Apa.

Minden olyan Nő, aki már ebben a szituációban kénytelen élni, állítja, hogy sikerült a társat megtalálnia, aki mindenben tökéletes, mert megérteti magát a gyerekekkel, és dolgoz, és szorgos, és több állása is van, és gondoskodó, és, és, és...

Mi történik majd, amikor a gyerekek a lázadó kamaszkorba lépnek? Mit mondanak a mostoha apának?

– Jobb lenne, ha nem szólnál be! Azt csinálunk, amit akarunk! Azért, mert nálunk laksz, meg az anyánkat dugod, és amiért megszereled a lefolyót, még nem leszel az apánk, Te köcsög!

Teljesen jogos. A kamaszok szerint csak egy betolakodó, hiszen a pali, az anyjuk miatt bútorozott oda. Valószínűleg a manust röptették előtte valahonnan, elképzelhető, hogy neki is vannak kölkei, akiket ez idő tájt, szintén egy másik tag vett az oltalmazó szárnyai alá, a volt nejével együtt.

Különálló halmazok ezek, amik soha, sehol nem válhatnak eggyé. Érdemes lenne átgondolni, hogy a párválasztási ceremónia, kiről is szól valójában. A gyerekekről? Érdemes őket össze-zavarni? A felelős anyuka vajon átéli, mit is érezhetnek a gyerekek? Eddig az apjuk ölelgette, puszilgatta anyucit, újabban meg egy idegen arc, akit el kell fogadniuk, és reggelente Ő is sorban áll a fürdőszoba előtt.

Valamint érdemes elgondolkodni azon is, hogy a közzétett, boldogságot sugárzó, pusziktól, csókoktól nyálas nyaralási fotókhoz illik-e odabiggyeszteni a valós apuka hiányában, az ágyrajárából lett, rezsiköltséget kiegészítő papapótlóval a háttérben: „Én és a kiccsaládom!”

Az első csók

Az esemény középpontja mi más lehetne, mint egy lány. Milyen véletlen: egy közös nyaralás alkalmával találkoztunk, és milyen érdekes, pont a Balaton partján.

A kölcsönös vonzalom szinte azonnal megmutatkozott. Csak állt ott a mólón, a hajával bíbelődött, én pedig hosszan bámultam Őt, miközben bután vigyorogtam.

Többször rám pillantott, olyan... sanda formán, és közben is csak naivan mosolygott.

A csajt lassan mertem megkönyékezni, hamarosan szóba elegyedtünk. A lehető leggyámoltalanabb, legbotorabb kérdésekkel nyitottunk: „Szia! Mit csinálsz itt? Hol laksz egyébként?”

Egyből megtetszett a stílusa. A környéken kétféle réteg létezik: fogyasztó és kiszolgáló, azaz, a nyaraló népek, és azok, akik szolgáltatják nekik a felhőtlen kikapcsolódás nélkülözhetetlen kellékeit.

Na, mármost! Nem árultam fagyit, sem főtt kukoricát. Nem volt rajtam semmilyen cégér, nem kurjásztam hangosan, megnevezve a helyet, ahol a legildomosabb lenne lángost és palacsintát venni a közelben. Nem volt nálam halászháló, nem én fogtam ki, és szintén csak nem én szállítottam a panírozásra váró, forró olajban átsültni vágyakozó hekkeket a partkörnyéki lakókocsi büfékbe.

A logikus következtetés hiányát a lány részéről, betudtam az első találkozás zavarodottságának. Elmondtam neki, hogy valószínűleg egy azon okból kifolyólag, nyaralás céljából vagyunk a Balatonnál, kipihenni az általános iskolában, egész évben végzett (osztályozható, vagy éppen nem) tevékenységeinket.

Mellékesen jegyezném meg, hogy orosz tantárgyból majdnem megbuktam, és a tény, akkoriban felért egy Istenkáromlással, mivel az állampolgárok jelentős hányada – a pártállásuk függvényében – tudni vélte, hogy hamarosan világszintű nyelvezetté honosul, és akik abban az aspektusban nem tudnak kellőképpen meg-

nyilvánulni, azok magukra maradhatnak, számkivetetteké válnak!

Izgalomra mégsem volt okom. Nem voltam annyira kiélezett helyzetben, mint az a srác, abban a regényben, akit a pedáns szülei zsaroltak a nyaralás lehetőségével. A kölyök gyenge volt, befolyásolható, fel sem fogta, amikor az ősei totális megalázkodásra kényszerítették.

Egy nem túl közkedvelt tanárnak rinyálni, hízelegni egy jobb jegyért? Tartás kérdése. Mindezt egy vadonban eltöltött pár napért, ahol az átmenti gyámként kihelyezett, káros szenvedélyekkel küzdő nevelő nemegyszer merítette ki a kiskorú veszélyeztetésének fogalmát?

Az én helyzetem más volt. Engem nem szívesen láttak otthon. Lehet, hogy a srácot sem, abban a regényben? Ha mégis úgy volt, a szülei jól leplezték...

Némi párhuzam azért volt kettőnk közt: mindketten rühelltek a tanárunkat! A különbség azonban az, hogy az Orosz nyelvet tanító tanárnőmmel az unszimpátia kölcsönös volt. Mély érzelmi szakadék tátongott kettőnk közt, amit már képtelenség volt áthidalni. Egyáltalán nem

volt remény, hogy a szélsőségessé vált konfrontációnk valaha is stabilizálódhasson, a kommunikációnk is szűkülni látszott.

Nekem eszem ágában sem volt meghunyászkodni előtte! Ha néha feleltetett is, a nevemet nem mondta ki, mintha az által bármilyen átok vagy rontás telepedhetne rá. Locsogott nekem oroszul, én pedig meg voltam győződve, hogy éppen az anyámat szidja, mert úgysem értem, amit mond.

Várt egy kicsit, de a tekintetében észlelhető volt a szánakozó lemondás. Magyarul csak ennyit mondott:

– Fiam, beléd még a levegő is kár!

A sarki boltban senki nem kérte tőlem, hogy oroszul valljak színt. Főiskolára, egyetemre sem készültem, pláne nem Kijevbe vagy Moszkvába! Elég, ha annyit tudok az ottani helyzetről, hogy az Oroszok sokat isznak, és rohadt hideg van.

Mint az később kiderült, a leányzó az országunk túlsó felében lakott, és véletlenül sem a Balatonhoz képest. A családjaink nem ismerhették egymást, nem állhattunk ősi viszályban, mé-

gis azonnal tudtuk, nem mindennapi csoda részesei lehetünk. Már az első kérdezz-felelek alapján, azonnal konstatálható volt, hogy a kibontakozó kapcsolatunk dramaturgiailag (is), tökéletesen megfelelt egy szívszaggató és gyomorszorító szerelemi történetnek.

Megmozdult valami. Tisztán emlékszem, hogyan emeltem tekintetem az ég felé. A lelkem akkoriban még nem volt oly sötét, mint manapság, de a gyermeki dacom már erősen átváltozóban volt a szokványos emberi érzelmekkel és a még hétköznapiabb klisékkel szemben.

Ismét kaptam valamit, de csak átmenetileg. Különleges érzések kavaroxtam bennem, melyek létezésről addig nem tudtam. A mostoháim hiába emlegették gyakran, hogy én pszichopata vagyok, egy érzéketlen és agresszív kis dög.

A lánnyal rögtön egy keresztúthoz értünk, döntenünk kellett! Vállaljuk már a lelegején a majd csak később bekövetkező búcsú fájdalmát és minden gyötrelmét, vagy az egész kunsztot megelőzendő: egyszerűen csak elköszönünk egymástól.

Előzőt választottuk, még ha tudtuk is, mivel járhat a röpké boldogságunk, és milyen árat kell majd fizetnünk, ha az a pár nap letelik, amíg a turnusunk tart.

Első csókunk a lemenő nap utolsó fényeinek kíséretében történt meg. A vadkacsák és a tó vize fölé emelkedő Hold voltak szemtanúi az ajkaink átmeneti egybeforradásának. Minden belassult körülöttünk, megállt az idő. Langyos szellő kerekedett, meglebegtette a lány hosszú, barna haját.

Gyönyörű volt a pillanat mindaddig, amíg le nem húzta a hajgumit a csuklójáról, és egy mozdulatsorral copfba nem kötötte.

– Gyakran írsz majd? – kérdezte tőlem.

Hosszan, melankólikusan néztem a sötétedő vizet:

– Igen! Amikor csak tehetem. – feleltem neki, és félrefordítottam a fejem, a szempáromat ellepő könnyfátyolnak ezzel alibit biztosítva.

A Balaton közelebbi horizontján, a fura színekben pompázó hullámok halkán csapkodták a lábunknál a köveket, olykor még az arcomba is fröccsent belőlük. Épp jókor...

Simán löktem a kamut, lelkifurdalás nélkül. Fájts ugyan, hogy hazudnom kellett, de még jobban aggasztottak a közelben várakozó, mindenén átgázoló érzelmi tornádók.

Láttam pár romantikus filmet, és a távszerelmek egyikben sem működött, nemhogy a valós életben, ahol a tiszta érzelmekkel való konspirálás nem kimondottan szokványos.

Borítékolható volt, hogy a lányt, ki még most a kedvesem, a későbbiek folyamán, majd úgyszólván egy érdekházasságba kényszerítik, és én nem siethetek a megmentésére, hiába leszek vele minden gondolatában.

Utolsó esténk volt együtt. Némán ültünk a parton, vízbe lógó lábbal. A lány (akinek a nevére nem emlékszem), a vállamra hajtotta fejét.

Mindketten tudtuk, hogy a szerelmünk nem élheti túl a nyaralási szezont, mert mindenkinek haza kell térnie. A szállónkba, a távozásunk után, érkeznek a következő turnusok. Megint egy csomó nevetlen, hangoskodó, városi lány és ficsúr, akik mit sem sejthetnek egy különleges, ám annál fájóbb szerelemről, ami az őszi lombhullással, a hűvös szelek felkerekedésével

párhuzamban vész majd el, szűnik meg, és tűnik a semmibe. Emlékül reánk testál néhány felejtetetlen és szívmengető pillanatot, meghitt perceket, órákat... Igen, vége lesz!

Egy hajszál... tőle... amit a pólómon találtam másnap reggel. Őrizgettem egészen a vonat indulásáig, jól elrejtve a szegényes batyumban.

Ahogy a vonat gyorsult, úgy nőtt köztünk a távolság, megcincálva és feltrancsírozva, majd végleg elemészte az elmúlt napok boldog történéseit.

A kéklő Balaton vize már csak itt-ott volt látható. Előkerestem a hajszálat, ujjaim közé vettem, megnéztem még utoljára, majd egy könnycsepp kíséretében elengedtem a nyári szélben.

Hosszú ideig kísértem tekintetemmel a Balaton felett táncoló hajszálat: tovalibbent, mint az első és egyetlen szerelem.

Álltam a vonatablakban, és eldöntöttem, hogy soha többé nem hagyom elrabolni a szívem. Így nincs értelme! Mert csak játszik velem a sors, és lépten-nyomon próbára tesz.

Csodalátcső

Van egy sétány, ami benyúlik a Balaton vizébe, a legvégén pedig egy látcső. Bele szerettem volna nézni a gukkerbe. Első körben elnyelte a lóvét.

Nem kapott tőlem újabb esélyt, ennek okán egy picit elvacakoltam a műszerrel (fogalmazzunk úgy: jobb belátásra bírtam).

A villámháborúnk hamar lezajlott, a közelharcban senki sem sérült meg komolyabban.

Nyertem ugyan, de vesztettem is. Mint az később kiderült, a látcsőt nem kimondottan harcászati célokra tervezték, tehát nem infrás, és sötétedés után szart sem lehet benne látni.

Muszáj volt emelt fővel távoznom. Tudatlan-ságom árát, a tanuló pénzt már leperkáltam. Rögtönözniöm kellett. Felkeccintettem egy sört, és azonnal támadt egy ötletem, mellyel elfedhettem előző balgaságom, hogy a környezetemben

lévők emléke ne az legyen rólam, hogy nem láttam még elég kommandós filmet.

Mentettem a menthetőt: hosszasan kémleltem a semmit. Néhány pillanattal később, megdöbbenve, félhangosan konstatáltam, hogy a Balaton felett, alacsonyan szállva, ismeretlen eredetű repülőtárgyak közelítenek felénk, tizenkét óra irányából... (ha már akciófilm).

Többször felemeltem fejem a látcső mögül, hogy szabad szemmel is érzékelhessem, tudatosulhasson bennem a közelgő veszély, mert azok a valamik, bizony, azok, aminek látszanak.

– Miért pont most? – tettem fel a megrökönyödött kérdést, és közben hátráltam a helyszínről, de a rémült tekintetem egy pillanatra sem vettem le a víz felszínéről, tizenkét óra irányából.

Érdekes dolog a nyaralás. A sétányon mindenkinél akadt mobiltelefon. Jó érzés volt látni azt is, ahogyan bámulták a semmit, csakúgy, mint előtte nem sokkal én...

Dagadjon a vitorla!

Amint megérkeztem Siófokra, egyből az Aranyparti étteremsor felé vettem az irányt. Kiültem egy kocsmá teraszára, és rendeltem két korsóval.

A pincér körbepillantott, furán nézett rám, de nem firtatta a döntésemet. Hozta, én meg egyből lafátyolni kezdtem. Ő még az összeadással vesződött, addigra már üresen tettem le az első korsót.

Meglett a végeredmény, fizettem, és a felszolgáló is megvilágosodott.

Cigaretta sodortam, fél szemmel a közelben őgyelgő turistákat figyeltem. Itt elvegyülhetek, a fintorgó népek nem nézik ki a számból az italt, nem úgy, mint más városokban, ha éppen a nyílt utcán, netán a főtéren szlopalom a dobozos sört.

Azonnal feltűnt, hogy a korszón sétálók közül, milyen sokan dolgozhatnak a Tengerészetenél. Mindegy, hogy éppen rövidnadrág és szandál volt az öltözkük, félmeztelenül, fedetlen felső-

testtel, de a fejükön tengerész sapka díszelgett, némelyik „kapitány” megjelöléssel.

Második korszó felénél tartottam. Evidens volt, hogy jómagam is fejest ugrom a közhelybe. Milyen nyaraló az, aki még nem hajókázott a Balatonon? És, ha majd otthon (teljesen véletlenül), abban vágnám a füvet, és akkor is a fejemen maradna, amikor a boltba mennék? Mindenki, akinek van egy kis sütnivalója, tudni fogja, hogy voltam a Magyar tengernél!

Dohánybolt. Kilépek, felkeccintem a sört. Mindenféle, mindenféle árusok. Kiegészítő öltözetet kell szereznem ahhoz, hogy néhány év múlva már engem is egy vén tengeri medveként aposztrofálhassanak a szakmai berkekben!

Kétféle sapka is akadt a felhozatalban: aranyozott zsinórral, és amolyan átlagos, semmi csicsa. Mivel az eddigi hajózási tevékenységeim egyenlők a nullával – nem beszélve az ahhoz köthető affinitásom teljes hiányáról –, nem merem magam egyből kapitányi rangra emelni, ezért a másik fajtából, az egyszerűbbikből szeretnék egyet.

Simléderénél fogva, tisztelettel helyeztem fel a sapkát a búrámra:

– Tengeri szolgálataimat, ezennel... első tisztként, megkezdem!

Az árus örült, hogy végre fizettem és a továbbiakban nem zúdítom rá a tengeri- és óceáni kalandjaimat. Már akkor emelgette a szemöldökét, amikor a Tihanyi-révnél átélt kalóztámadás borzalmas részleteiről meséltem...

A jegyem már megvan a hajóútra! Virtuális beszállókarttyával rendelkezem! Jóval a normál díjszabás alatt jutottam hozzá, ugyanis, túl a rugalmas megoldásokon, hiszek az „élni és élni hagyni” – elvben is.

A szavaknak meggyőző ereje lehet, ha valaki megfelelően tudja használni őket. A kikötőben kiderült, hogy egy behajózni óhajtó egyén (adómentesen) is csak egy fő, aki vállalja a veszélyes vizeken felmerülő kihívásokat, és akár szembe is mer nézni a háborgó óceánnal, és ennek hozadékaként, a hajón szolgáló tengerész srácok is jól járnak.

Hamar megtaláltuk a közös nevezőt. Kadétoknak szólítottam őket. Beszélgettünk egy kicsit,

és lám, máris egy pozitívabb szemszögből nyilvánultak meg. Elmondták, hogy tévedésben vagyok a beosztásukat illetően: A hajó maszek! Adott időközönként kifutnak a vízre, tesznek egy kisebb kitérőt, szólnak a menő tucc-tucc zenék, és eléggé drága a pia. Cserébe adnak is valamit: ingyen whisky-kólát osztogatnak, természetesen műanyag pohárban, és csak kis adagokat. A whisky nem a legjobb minőség, és még vizezett is, mivel a filléres kóla íze úgyis elfedi, pláne szívószállal. Ők meg csak egyszerű alkalmazottak, semmi közük a matróz élethez. Akad köztük olyan is, aki még úszni sem tud. De minek is kéne, hiszen a lélekvesztő bárka tulaja, nem túl adakozó a fizetésük szempontjából. Tehát, a francot se érdekli, hányan szállnának fel jegy nélkül, mert elég jó az arcmemóriájuk!

– Elegendő sörötök van a büfében, ugye? – teszem fel a legelemibb kérdést.

Az indulásig van még durván negyed óra. Egyikük felmegy, lehoz nekem egyet.

Beszélgünk, felteszek még pár kérdést a vízi jártassággal kapcsolatban. Az is érdekel többek közt, hogy van-e elég mentőcsónak a hajón. Nehogy mi is pórul járjunk, mint abban a filmben,

aminek a végén az a fiatal srác feláldozta magát, hogy a szerelme túlélhesse a katasztrófát.

Lovagias tett volt, mindazonáltal tök fölösleges. Mintha a szárazföldön nem akadt volna épp elég csaj...

Nem a ruha teszi az embert? Dehogynem! Ha a tőlem érdeklődő kedves és naiv párnak nem tűnt fel, hogy rövidnadrágban, levágott ujjú fehér ingben vagyok, ráadásul a kezemben sör van, véletlenül sem térkép és tájoló...

Csakis a fejfedőm alapján asszociálhattak a Tengerészetnél betöltött pozíciómra és titulusomra, amikor megkérdezték tőlem, hány órákor indul a hajó.

Álltam a parton, a hajó mellett. Kissé félre-csaptam a tengerész sapkát a kobakomon, ahogyan a matrózok szokták, amikor már emelkedett a hangulat a kikötői ivóban, és közelgőben az est fénypontja: a tömegverekedés, valamint a még talpon maradtak megkéselése.

Készségesen feleltem nekik, hogy a közelgő dagálllyal kihajózunk, és kijavítván a helytelen kifejezést, szakzsargonnal adtam a tudtukra,

hogy hamarosan felszedjük a horgonyt, azután pedig „kifutunk” a nyílt vízre.

Hogy még teljesebb legyen az élmény a tőlem információt kérő aranyos és kedves, bár annál tájékozatlanabb párocskának? Félhangosan, fenyegető hangnemben szoltam a tényleges személyzet felé, akik már odafent, a hajó korlátját támasztották, és az előző alkunk, valamint szóváltásunk kapcsán, még mindig széles mosoly ült az arcukon.

Hogyan nyilvánulhatna meg egy megszállott, mogorva és brutális hajóparancsnok, aki már a Föld minden tengerén átvágott szélteben-hosszában:

– Hét vizek fattyai, semmirekellő, nyomorult férgek! Ne lazáljatok, különben a cápák marta-lékai lesztek! Az egész átkozott csürhét egyenként húzatom át a hajófenék alatt! Dologra, vagy a korbácsommal bírlak benneteket engedelmességre, ti anyaszomorító, bitang söpredék! Jön a dagály, vitorlát bontunk!

A kedves turista fiatalok, és még páran, akik a hajóra igyekeztek, egy pillanat alatt lefagytak. Döbenten bámultak egymásra a szokatlan szituációban, és az elhangzottak alapján biztosra

vették, hogy nem csak a filmekben léteznek arrogáns és szadista hajóskapitányok.

Felmegyek a bárkára. A dokkmunkások eloldozták a rakparthoz fixáló köteleket, ezzel egy időben, a hajó hátuljában beindult a motor, felkavarta a szürkés vizet.

Kiadtam az utasítást:

– Horgonyt felvonni! Dagadjanak a vitorlák!

A tat felé indulok. A védőkorlát mellett ácsorognak családok, gyerekek. Szerelmespárok kéz a kézben, összebújva szemlélik a nem végtelen vizet.

Milyen romantikus a Balaton, főleg egy hajóról, aminek úgy dübörögnek a bűdös dízelmotorjai, hogy csak a hangos diszkózene képes elnyomni.

Lemenőben a nap. Tényleg van benne valami furán fura. Eszembe jut az első csók, ami sok évvel ezelőtt történt, és néhány tengeri mérfölddel odébb.

Felkeresem a büfét. Engem nem érdekelnek az árak, kérek egy sört, és szólok, hogy adják hozzá a másikat is, amit még a parton kaptam. A pultos vigyorogva közli, hogy az előzőre a vendége voltam.

Kifizetem, adok mellé jattot is, bőven. És tényleg. A kikötőben említett whisky-kólák már a tálcákon sorakoznak, műanyag poharakban. A pultos még meg is kérdi:

– Kérsz egyet?

Válaszul pontosan úgy nézek rá, mint egy rumtól és bagótól bűzlő, falábú matróz, akinek állást kínáltak a szárazföldön, valamelyik farm istállójában.

A fedélzeten már táncolnak is. Ahogy száll le az est, úgy támad fel a szárazföldi patkányokban az életkedv.

Két szerelmes mellett haladok el. Tizenévesek. Megállok mellettük, rátámaszkodom a korlátra, szúrós tekintettel nézem a vizet.

Egy bója mellé ér a hajó, mereven bámulom, mintha nosztalgikus emlékek törnének rám. Tisztelgek a víznek, leemelem a tengerész sapkát. Megvárom a hatásszünetet, majd visszahelyezem a giccses tökfedőt.

– Valami baj van? – kérdezi a srác, miután kihúzta nyelvét a barátnője szájából.

Mivel észzelem az érdeklődést a mellettem romantikázók részéről, rövid úton feltárom ne-

kik a szomorú emléket, közben a szemem a sötétlő hullámokon:

– A hajószakácsunk. Malária végzett vele. Ezen a helyen bocsátottuk utolsó útjára a földi maradványait. Nehéz volt megválni tőle. Többször is vissza kellett fordulnunk miatta, mert mindig felúszott a felszínre. Kihalásztuk, tettünk a hullászákjába egy ágyúgolyót, visszaengedtük, azóta véglegesen elmerült. Nagyon jó szakács volt, kivételes ételkölteményeket tudott prezentálni. Egyik utunk során megrekedtünk az Antarktisz jéghegyei közt. Fókahúson kellett tengődnünk hetekig. Ő azonban képes volt változatosan elkészíteni: fokhagymás fóka leves, fokhagymás fóka szósz, fokhagymás fóka spagetti, fokhagymás fóka roston, fokhagymás fóka nyáron... Mire kifogytak a gázpalackok, már csak fokhagymás nyers fókát ettünk. Hamarosan elfogyott a fokhagymánk, és a fókahús is...

A fiatalok egyszerre hökkennek meg:

– Persze, Antarktisz. Ez komoly? – kérdi a srác.

– Véresen komoly! Mint ahogyan a seblázzal küzdő árbócmester elfertőződött lábát nekem kellett amputálnom! Véresen... bizony, mint

ahogyan az a húsdarab volt vacsoraként felszolgálva a tányéromon.

– Azt hiszem, hányni fogok. – mondja undorodva a lány.

Számhoz emelem a sört, dűnnyögök még valamit egy eddig ismeretlen földrésről, amit én és a legénységem fedeztünk fel, majd egy húzásra kiiszom a dobozból a maradékot.

A szerelmesek eközben is értetlenül bámulnak. Búcsúzóul odavetem nekik:

– Fogalmatok sincs róla, hogy a tengerészelet milyen kemény és mennyire embert próbáló hivatás! Mesélhetnék róla pirkadatig. Vörös az ég alja, közeleg a vihar! Keressetek menedéket, és mindig legyetek a mentőcsónak közelében! Te pedig, fiam, ne kövesd el ugyanazt a hibát! Akad épp elég csaj a szárazföldön.

Visszaindulok a kantinba. Nem is olyan nagy cécó ez a tengerészkarrier! Már is egy vén tengeri medvének számítok, hiszen a kalandos történeteimet a fiatalabb generáció szájtátva hallgatja.

Lángos tortúra

Megint elszabadultam.

Nemrégiben utánajártam a lángos hisztériának. Összevettem az árakat az országunk két jelentősebb tavainak partjainál sorakozó standjain.

A Pesthez közelit (azt a V-betűset) kihagytam a sorból. Rühellem a helyet, mert az összes város lakó odajár szelfizni. Nekik az még mindig nagy szám.

Közel hatszáz kilométert kocsikáztam a két nap alatt, hogy kivizsgáljam a nagyfalusiak sírámainak egyik legfőbb, legégetőbb kérdését: Miért olyan kurva drága a „Balatoni lángos”?

Mit hisztiznek? Ötszáz forintnál sehol sem kértek többet az akciós cuccokkal bepacsomagolt tenyéryi vacakért!

Hadd említsem meg a Tesco-s, valamint az Aldi-s sajtok, illetve, a már lejárt szavatosságú/agyon hígított tejfölök hasznosságát, melyek

az ízvilágot képesek (ha nem is teljesen) a pozitív/elfogadható irányba balanszírozni!

Újra értelmezem az eddigi megrögzült gasztronómiai tudástáram. Tehát, a Balatoni lángos is, mint mítosz, megdőlni látszik.

A szabadnapjaimat nem szívesen áldozom be nem tervezett utazgatásokra, pláne nem a közheyles és agyonlátogatott kacsászatók környékére, ahol a panelprolik kígyózó sorokban várják a tűző napon, hogy falhassanak az olajban tocsogó, íztelen és papírvékony csodalángosból.

Sajtós-tejfölös? Ja, buzisan eszed? Nem elég a só és a fokhagyma?

Nyolcszáz/kilencszáz/ezer forint lesz, mert úgy csak a dedósok és langyos biciklisek fogyasztják! Pengess, panelproli!

Utóbbi, félhangos kijelentésemem felháborodik egy, a fenti felsorolásban megemlített suttyó sportfüggő (nem a dedós). Nem nyomott sokkal többet, mint a mostoha testvére, a drótszamar:

- Mi lenne, ha...?

- Ne kezd! Leosztok egy-két lángost az arcod jobb és bal felére (ha már Balaton), utána pedig a bringáddal verlek agyon. A furán tekergő kor-

mányát áttuszkolom a szűkre szabott, cuki kis cicanadrágodon, azután feltolom a seggedbe.

Közben már és álltam fel az asztaltól, letettem a sörömet, elnyomtam a cigit.

Meggondolta magát. Csúnyán nézett, de eltolta a biciklit. Én pedig kivettem még egy sört a hozzá-
m közeli hűtőből. Megmutattam a csajnak, letettem az árát a pultra.

Egy söröm többbe kerül itt, mint egy kibekúrt lángos... és már nem az elsőt ittam.

A balatoni nyár...

– Apu, most már ehetünk?

– Légy türelemmel! Anyu szépen lefotózza az ebédet, kipoasztolja, utána jóllakunk.

– De már nagyon éhes vagyok!

– Nem! Nem kezdhetsz bele! Miért nem ettél több szendvicset, mielőtt még ide jöttünk? Anyád minek csomagolt annyi? Egyébként is, mit mondanának a Facebook ismerőseink? Maradékot ettünk? Hogy állsz, Drágám, sikerült megosztani?

– Sajnos nem! Lement a net a telefonomról. Pedig eléggé jól sikerült a kísérszöveg. Itt van: „Balatoni szokásos ebédünk Életkéimmel! Ha minőség, Mi nem adjuk lejjebb!” Jó lesz így?

– Tökéletes! Meg kellene kérdezni a pincért, hogy van-e itt wifi, és ha igen, mi a kódja.

– Anyu, apu, éhes vagyok... ki fog hűlni...

– Mit mondtam az előbb? Maradj csendben! Főúr, elnézést, elárulná a wifi jelszót?

– Itt nincs wifi. Ez egy étterem, nem pedig internet kávézó. Ide jóllakni, iszogatni, beszélgetni járnak az emberek.

– Milyen hely ez? Még wifi sincs.

– Olcsó és gyakran felkeresett. Korlátlan ételfogyasztás semmi pénzért. Zóna ételek, a és bé menü. Kell ennél több? És, ha már itt tartunk: kérem, hogy a máshonnan hozott ásványvizeket, itt ne fogyasszák. Nálunk sem olyan vészes az ára... és még a maradékot is becsomagoljuk, ingyen dobozt adunk, hogy amit ezekből meg-hagytak vacsorának, a szállásukra vihessék.

– Kikérem magamnak...

– Bátran! Van magukból éppen elég. Látja azt a hosszú sort? Mindenki arra vár, hogy kis pár forintból jóllakhasson. Persze a nagyképű közzététel a wifi hiányában várta magára, de...

– Hagyjad, Szívem, majd posztolunk egy lán-gost! Úgysem tudják, hogy valójában hárman ettük meg.

– Jó étvágyat kívánok! A hűtőtáskájukat és az ásványvizes palackokat ne hagyják itt! Még jól jöhet az utcai közkútnál...

Az igazság odaát van?

– Akkor most tényleg nem is létezik Ausztrália?

– Attól függ, hogy neked mit adtak be a suliban. Gondolom, a Holdra szállás maszlagot is bevetted?

– Dehogy! Kubrick rendezte a filmet.

– Minden valamire való, értelmes ember tudja, hogy ez egy világméretű összeesküvés! Akik évekig jártak különféle iskolákba - hogy beléjük sulykolhassák az illúziót -, azok most meg vannak győződve a hazugságok igazságairól. Rög-tön jönnek a saját értelmi szintjükkel /melyet valósnak hisznek/, és fikázzák azt, aki sejti a frankót! Előbbieket visszaküldeném még az iskolapadba, hogy elhitessék velük azt is, hogy az olcsó párizsi, az valójában méregdrága szalámi, valamint a sárga csekkek, a közös költség, a deviza alapú lakás- és autóhitel pedig jótékony célokat hivatott szolgálni!

– Az iskolapadban azt tanultuk, hogy a Föld népesség kétharmada kommunista lesz húsz

éven belül, és azt is, hogy az Orosz világnyelv lesz. Egyre többen jönnek rá az igazságra.

– A víz hogyan tud meggörbülni? Én még nem láttam görbe vizet, pedig ha gömb alakú a Föld, akkor ezt a jelenséget is látnunk kellene!

– Max akkor lehetne gömb alakú, ha a szelei mindig fagyottak lennének, és ott jég formájában fel tudna a víz púposodni, már nyilván úgy értem, hogy a gömb felső részén, mert az alsón nem lehet semmi. Egyébként, így sincs kizárva, hogy a Földkorongunk szélei fagyottak, és azért nem folyik le a víz a nagy semmibe. A Nap lenyugszik... hová, kérdem én? Hiszen non-stop küldi a fényt és a meleget is. Hogyan lehet, hogy a Nap fénye itt a Földön meleg, de a világűrben kurva hideg van?

– Nincsen nagy semmi! Alattunk egy asztal van, felettünk lámpa /lásd: Nap/. Amikor az éjjeliőr aludni tér, akkor lekapcsolja, viszont felkattint egy energiatakarékosabb, hideg fényű ledes lámpát, lásd: Hold. Na, ez a Napnyugta! Télen hideg van, mert távol vagyunk a Naptól, kivéve Afrika. Nyáron meleg van, mert közel vagyunk a Naphoz, kivéve Skandinávia. Görbe alakú horizont? Most egy túlegyenesített kerekről, vagy

egy túlgörbített egyenesről beszélünk? Hogyan lehet egy gömbölyű dolognak „északi és déli sarka”? A Hold gravitációja vonzza a Föld tengereinek, óceánjainak vizét. Ár-apály, miközben a Holdon /elvileg/ súlytalanság van?

– Most akkor húzza a Hold a vizet, vagy nem? Mondtam is a szomszédnak: Nem kell úgy leengedni a vödröt a kútba, mert jön a Hold, az majd feljebb vonzza!

– Nem, csak a gömbölyű Föld-elmélet hívőinek agyát zavarja össze! Képes folyásolni őket, kivonja a normális gondolkodást a fejükből.

– A Holdon súlytalanság van? Még jó! Kivonná az összes vizet a szeretett anyabolygónkról! Kisebb a gravitáció, mint a Földön, mégis elragadja a tengereinket, óceánjainkat négy óránként, asszonyainkat huszonnyolc naponta, plusz a vérfarkasok üvöltése negyedévente.

– Gondolkodj egy picit! Miféle „gravitáció” az, ami mindent vonz, de a földből bányászott mágnes csak a vasat hajlandó magához rántani? Miért hullámszik a tenger, ha a Föld alján mégsem csorog le? Mi lehet annyira kerek, hogy lapos és egyenes lesz tőle a horizont? Merre helyezkedik el Ausztrália, ha huszonnégy óras

repülőúttal lehet csak megközelíteni? A másik irányból nem lenne közelebb? Létezik egyáltalán? Hány tudományos maszlagot szeretnének tényként bemutatni, amit még senki sem bizonyított? És, azok a kibekúrt idegenek, miért mindig csak Amerikát támadják? Egyre több okom van feltételezni, hogy gigászi méretű özszeesküvés részesei vagyunk.

– Vámpírok léteznek, és a Pókember is? Unikornis? Eléggé tanult vagyok. Láttam a filmekben. Van Helsing!

– Piros tablettát vettem be. All-in ateista vagyok: mindent tagadó! ”A Holdon addig van súlytalanság, ameddig a Hold tömegközéppontja felé szabadon eső testek bele ütköznek a Hold anyagába.” Ezt kik mondták? Az első telepések, akik megmérték a Holdat széltében-hosszában, plusz még a súlyát is? Még jó, hogy az alig látható madzag trükköt már a bűvészek is régóta használják.

– Nem beszélve a filmes effektekről. Azt értem, hogy a Holdra szálláshoz háromfokozatnyi üzemanyagot kell elégetni. Azt viszont már nem értem, hogy hogyan lehet onnan visszajutni? És, hogyan fért be az a több tonnás kamera az uta-

sok mellé? Ha a pubi lépett először a Holdra, akkor ki a fene filmezte kiszálláskor? Az űrben hogyan beszélgettek térerő nélkül? Pedig még műholdas telefonok sem voltak! A mai fejlett kommunikációs világban sem tudok néha telefonálni!

– Már előtte fent jártak a majmok, azok szállították oda a filmes cuccot, meg a vezeték nélküli telefonokat.

– A majmok hogyan jöttek vissza?

– Az Oroszokkal. Jártál te iskolába?

– Néha! Mégis egyre több okom van feltételezni, hogy gigászi méretű összeesküvés részesei vagyunk! A történelem nem több mint kétszáz évre visszamenőleg tud csak konkrét bizonyítékokkal szolgálni. Hogy miért? A válasz: mert bőven meghaladja az emberöltőt, és így már csak az „írásos” bizonyítékokra apellálhatunk. Egy másik dimenzió kapuja nyílik meg bizonyos időközönként, és akkor a Holdból lesz a Föld, az az: a két bolygó népessége szerepet is cserél, Idegenekből válunk „emberekké”, és fordítva.

– A Hold nem más, mint a Földünk tükörképe, amit a szakavatott szemeknek azonnal feltűnik! Vajon miért előzték meg az amcsik a Holdon

való kutakodást egy képzelt felfedezéssel, és miért törik most magukat, hogy minden áron visszajussanak? Még mindig nem mernek beleválni, hiszen a technikai vívmányok még most sem érettek meg a feladatra? Nemhogy fél évszázaddal ezelőtt. Hiszem, hogy amit használunk, és amiről tudunk, már réges-rég, civilizációkkal ezelőtt is létezett, mint ahogyan mi, magunk is. Nem véletlenül beszélnek reinkarnációról. Részben igaz is, de más értelemben. A körforgás örök, ismétlődik minden. Ha valaki (mint én) érdemben kérdez, jönnek a túliskolázott, betanult sémák, megrögzött dogmák, valamint a mások által felállított, bizonyíthatatlan elméletek, teóriák. Az egész csak szemfényvesztés, egy egyszerű trükk! A megoldás itt van a közelben! Kérdezz, keresd a választ!

– A földből feltörő, izzó cucc az nem láva! Semmi köze a földünk talajának fűtéséhez? Mélységeinkben, titokban munkálkodó Koboldkohók végterméke? Pici fegyvereket, kardokat kovácsolnak? Le akarják igazni a föld feletti kontinenseinket?

– Ausztráliával nem lesz nehéz dolguk...

Időugró

– Minden ember több dimenzióban is él párhuzamosan. Erről vagy tud, vagy nem. A tudás, ennek az egész létnek a megértése, és a Matrix ismerete alapvetően. Azután jön a tudatos használata bizonyos képességeknek. Ez igen nehéz, mert az ember a fizikai teste miatt sok mindentől fél. Persze azért, mert nem érti. Viszont a félelem megállítja a haladásban. Én a kék tablettát vettem be, velem azért történik meg. Utazom a térben és időben, amikor csak akarok.

– Holnap én is előre utazom az időben, hogy lássam, anyósom mit főz hétfvégén, és egyáltalán meg-e hív minket. A lóvét, amit kértünk tőle, még nem adtuk meg neki, ezért egy ideig bujkálnunk kellett előle. Szerinted zokon vette?

– Persze, hogy zokon vette. Senki sem szereti, ha butának nézik. Miért kellett bujkálni?

– Nem volt kedvem megadni pénzt, inkább elutaztunk Pozsonyba, sült csülköt enni, sörözni.

– És miért nem ettetek sült csülköt a Lehel piacon? Ott sokkal jobb, mint Pozsonyban.

– Egyáltalán nem! Egy félvér kínai szakács készítette eredeti Szlovák recept alapján. És a sörük? Fenomenális!

– Hát jó, mások az erkölcsi nézeteink. Az nem baj.

– Tudnál kölcsön adni nekem?

– Én csak úgy adok kölcsön, ha nem várom vissza a pénzt. Most nincs, amit nélkülözni tudnék.

– Bécsbe szeretnék kimenni! Állítólag, ott nagyon jól sütik a kolbászt!

– Hát van még egy-két ember a világon, akitől lehet kölcsönkérni. Az anyósodat ebből a szórásból kihagynám.

– Notórius hazudozó vagyok. Átlépek egy másik dimenzióba, ahol rendes ember vagyok! Találkozhatok ott önmagammal? Két dudás egy csárdában nem férne meg. Saját magamnak pláne nem adnék kölcsön.

Boszorkány!

Különös események zavarták fel akkoriban az álló vizet. Gondoltam, nem árt, ha résen leszek. Megtisztítottam a revolverem, betáraztam az ezüst töltényeket...

Amikor megérkeztem a házikóhoz, egy bájosnak tűnő kisnyugdíjas fogadott, kulcsokkal a kezében.

Egyből átláttam rajta. Mesterkélts mosolya, a ragyogóan fehér porcelán protkója, sem pedig az Sztk-ra kiváltott járóbotja nem tudta eltakarni előlem a valódi énjét.

Aki valamicskét is konyít a természetfeletti erőkhöz, az képes észlelni a mételyt, amikor a Gonosz követője a közelben munkálkodik, és azzal is tisztában vannak, hogy fekete macskák kalauzolják boszorkányaikat a világok között.

Pontosan éreztem, milyen démoni erők lapulnak meg a tökéletesnek tűnő összkép mögött. Az

öreglány lábaihoz dörgölőző cica mindent elárult.

Felkeccintettem egy sört, és csak a figyeltem a cicust kihívóan, hogy továbbítsa a kódolt vészjeleket a gazdasszonya számára.

Nem kellett sokat várnom. Szolgalelkű macskája hamarosan felkapaszkodott a csoroszja ott-honkájának szélébe, figyelmeztetve őt, hogy az álcájukon rés keletkezett, és az inkognitójuk veszélybe került.

A banya szemébe néztem. Elég volt néhány másodperc.

Mindketten tudtuk, hogy felismertem e világi jelenlétének igazi okát: sátánimádat, perverz mágiák, megannyi elfajzott és bűnös babonáság.

De a negédes banyának nem állt szándékában levenni a maszkot. Tovább játszotta szerepét, sütitel és házi szörppel kínált engem.

Nem fogadtam el. Biztosra vettem, hogy belekevert valamilyen varázskatyvaszt. Homlokához tartottam a revolverem, és azt mondtam neki:

– Nagyon jól tudom, kit is rejt valójában ez a gondoskodó és életvidám Nagyí álarc. Engem nem versz át! Tudok a sötét énedről, vén satrafa!

– Megegyezhetünk másképpen is. – fogta könnyörgőre a sarokba szorított boszorkány, amikor megértette végre, hogy lelepleződött – Ha nem kér számlát, adhatom a szállást olcsóbban is.

Halkan kattant a forgótárasom elsütő billentyűje, amikor a hüvelykujjammal visszaengedtem.

– Hacsak egy szabadon kószáló démont is meglátok a közelben... téged teszek felelőssé, és velük együtt visszaküldelek a pokolra, ahová valójában tartozol. Most pedig, kotródj innen! Négy napig ne is lássalak!

Hidegvérrel kortyoltam ki a maradék sörömet. A behorpasztott dobozt egy jól célzott dobással a bejárat melletti szemetesbe hajítottam.

Elsötétült az égbolt, a közelben hajladozó fűzfák vészjóslóan susogni kezdtek, és a cukormáz, barátságos hétvégi lak, hirtelen alakult át egy düledező viskóvá.

A fogatlan boszorkány, fekete varjú képében repült fel a viharos színezetű égboltra, és az egyre erősödő szélben, felettem körözve, ezeket károgta:

– Denevérbőr, rókaláb! Banyatank és romlott far-hát...

Gyorsan kellett cselekednem, mielőtt befejezné a bűbáj rám olvasását. Meg kellett előznöm az átok beteljesedését:

– Te rohadt, vén...! – üvöltöttem fölfelé a tomboló szélben, miközben célba vettem a pisztolyommal.

Eldördült a lövés. Felriadtam. A kalauz csapta be maga mögött az ajtót. A vonat éppen akkor indult ki az állomásról. Balatonalmádi? Az fasza, ugyanis Keneséről indultam, és Pestre szerettem volna visszautazni!

Újabb problémával állunk szemben: rossz vonatra szálltam, és az egyik smaszere már fölém tornyosult...

Sanyi és a kerti törpék

Sanyi egyszerű ember volt. Nála még egy nyikorgó budiajtó is bonyolultabban működött.

Egyszerűségének oka a neveltetésében keresendő. Gyermeki mivolta, a saját családja körében, idő előtt nemkívánatossá vált, és később már a jelenléte is.

Szülei hamarosan magára hagyták az út szélén, egy kiszáradó félben lévő fűzfa árnyékában. De a kis csöppség a sors kegyeltje volt: a Sanyika nevet kapta attól a zsíros nyakú paraszttól, aki rátalált, és magához vette őt.

Hirtelen jött jötevőjét is Sándornak nevezték. A tehetős gazdát, egyben mostohát, mindenki Sándor bátyámnak szólította. Nagy tanyája volt, földjei, de a talált kölyöknek mégsem jutott hely a házban. Sanyikának, amolyan Maugli módjára kellett felcseperednie az istállóban, a tehének közt.

Mikor sikerült neki két lábra emelkednie, mikor hagyta el a száját az első értelmes szó? Ne-

velőapja és fogadott rokonai sem tudták megmondani, és az igazság az, hogy nem is nagyon érdekelte őket.

Sanyikának nem volt gyerekszobája, visszamaradt a fejlődésben. Az ólban is aludt néha, a tyúkok közt. Előbb tanult meg kotkodálni, mint beszélni. Volt, hogy önmaga keltette ki a tojásokat. Csak ült a fészekben, és bánatosan nézte, ahogy más gyerekek játszanak még akkor is, amikor a kiscsirkéket az etetőhöz vezette.

Pletykák is keringtek felőle, hogy érti a tehének nyelvét, és sokban hasonlít is rájuk. Hogy egyáltalán fürdött-e valaha is az élete során?

Leginkább az őt körülengő bűz volt az, amiből következtetni lehetett nevelkedésének folyamatos helyszínére, sokakban hagyván ezzel visszataszító és gyomorforgató emlékeket.

A tehének mégis csak Sanyi jelenlétében viselkedtek a legnyugodtabban. Ő intézte a bárgyú állatok búgatókat, a bocik világra jövetelét, mindezt pusztá kézzel. Keveset tudott az emberi kontaktusokról. Neki elég volt a verandára kiakasztott nejlon szatyor, amiben sokféle értékes holmi lapult tiszteletdíj gyanánt.

Nevelőapja halála után természetesen semmit sem örökölt a vagyonból, és fogadott rokonai továbbra sem engedték be a házba.

Egyszerűsége az életvitelére is mélyen rányomta a bélyegét, visszatükröződött a társas kapcsolatai kiépítésében. Egyedül élt a szerencsétlen a kerti törpéivel, amikre még a néhány évvel azelőtti vásárokon tett szert. Alkudoznia nem nagyon kellett. Vele mindenki kivételt tett. Hamar kiszolgálták, és mindenholnan arrébb tessékelték.

Sanyi mégis békésen viselte a sorsát, nem filozofált túl sokat a nem mindennapi életvitelével kapcsolatban.

Éppen a fűben fekvé az eget kémlelte, amikor is egy nagy, lebegő tárgy takarta el a napot. Egy villanás volt az egész. Megjelent egy fénynyaláb, azután el is tűnt, Sanyival egyetemben.

A földönkívülieknek vannak-e érzékszerveik, mi alapján visznek el bárkit is? Örök talány.

Sanyi csukott szemmel, elkábítva, érzéstelelítve feküdt a boncasztalon, és továbbra is a tőle megszokott istálló- és tehéngané szagot árasztot-

ta. Mákszemnyi agyát nem volt különösebb kihívás leszturnózni.

Nem sokáig élvezhette az idegenek vendégszeretetét. Kísérleteik, melyek feltárták volna az emberiség gyenge pontjait, kudarcba fulladtak.

Sanyi ismét ott találta magát az istállónál, a kedvenc kerti törpéi közt, és fel sem fogta, mi történt vele.

Újra otthon volt, a legyek körberajzották. Hiányzó személyes higiéniájának köszönhetően, a Föld inváziója elmaradt.

Mi a tanulság? A tanulság csak annyi, hogy ne légy kirekesztő. Bármikor, ha összefutnál egy bűdös és ápolatlan csöves trógerrel, ne ítéld el azonnal. Inkább öleld a kebledre! Lehet, hogy az emberiségünk sorsa, civilizációnk jövője függhet tőle.

Ősapa

Idegen barátaimmal sikerült végül megfejtenünk a DNS-láncolatomba kódolt titkos üzenetet...

Tegnap délután, valamikor a kilencedik doboz sör környékén kezdett újfent rám törni az üldözési mánia: Oké, hogy a Föld lapos, és Ausztrália nem létezik. Tiszta sor! De miért érzem magam néha ilyen furán?

A bennem felerősödő, nyugtalanító belső hangok sugallták, hogy valami nincs rendben, valami váratlan közeleg!

Felkeccintettem még egy sört, majd telepatikus úton értesítettem a kedves úrlény ismerőseimet, odakint a végtelen galaxisban.

Azonnal a segítségemre siettek. Egy különös műszert (amolyan... kódleolvasót) helyeztek a fejemre, közben itallal kínáltam őket, és mondtam nekik, hogy tudják, merre van a hűtő, nyugodtan szolgálják ki magukat!

Amikor üzembe lépett az a bigyó a kobakomon, különös képek jelentek meg, afféle víziók, és a Földünk történelme pár pillanat alatt lepergett előttem. Láttam a dinoszauruszok és mamutok tragédiáját, az ősemberek vesződését a tűzgyújtással, hogyan keverték a festéket a barlangrajzokhoz. A piramisok építése... igen, hát... nem gondoltam volna, hogy ennyire egyszerű.

Befejeződött fejemben a film vetítése. Megittam az utolsó korty italomat, összenyomtam a dobozt, és a sarokba hajítottam, majd rákérdeztem a barátaimra, hogy én, milyen szerepet töltek be ezekben a zagyvalékos, kesze-kusza látomásokban, egyszóval: miért pont én? Miért engem zaklatnak a hangok?

Köpetmintát vettek tőlem, az agyamból leolvasott adatokat letöltötték egy merevlemezre, és lefuttatták egy nagyon komoly gépezetben.

A hűtőmhöz közelebb álló úrbéli spanomat megkértem, hogy legyen szíves, és bontson nekem még egy sört, amíg felállítják a diagnózist, mert az időbeni utazgatásom során, teljesen kiszáradt a torkom.

Kortyoltam a hideg sörömet, Ők pedig összedugták a fejüket...

A nyálmintám alkotóelemeit tüzetesebben átvizsgálták: komló; maláta; és némi erjesztett vegyes gyümölcs kivonat.

Rövid úton kivonták belőle az alkoholt és a többi, oda nem illő származékokat.

Hamarosan meg is fejtették a furcsa jelenséget velem kapcsolatban: Ősapa!

– Tessék? Mi van? Be vagytok rúgva? Milyen ősapja?

Azt válaszolták, Én vagyok kijelölve egy egészen magasztos feladatra! Ugyanis, a Mi jó öreg Földünk történelmének újraindításakor (reboot, vagy micsoda), szükség lesz az új civilizáció létrehozásánál egy különleges és teljesen egyedi személyiségre (kiválasztott), aki mindenkinek az „Ősapja” lesz, és a vérvonal legtetején áll majd, egészen a következő „idők végezetéig”.

Még csak meg sem voltam lepődve:

– Milyen megtisztelő! Már mindent értek!

Titok!

Úrbarátaimmal legutóbb a Holdon jártunk. Már leszálláskor mutatták nekem a zord felszínt, ami tényleg eléggé ridegnek tűnt.

Később, ki is léptünk a talajára, persze szka-fander nélkül. A levegő egy kicsit nehéz volt ugyan, de minden más rendben volt. Bekapcsolva hagyták az űrhajójuk fényeit, hogy jobban lássunk, én meg elkezdtem keresni ama bizonyos „talpnyomot” és a zászlót... de sehol semmi!

Telepatikus úton megkérdeztem az űrlényeket, hová lettek a bizonyítékok?

Erre ők azt felelték, hogy soha nem is voltak! Egy egész világot vezetnek az orránál fogva! Ugyanis, mi vagyunk az elsők, akik a Holdra szálltunk! Illetve, emberi mivoltomban csak én, hiszen ők gyakran cikáznak az otthonuk (a még mindig nem tudtam megjegyezni a nevét), és a többi bolygó közt.

Próbáltam felidézni a szlogent, amit annak az űrhajósna találtak ki, amit az előtt kellett volna mondania, mielőtt még tipegni kezdene a Hold földjén. „Kis lépés az...” Hogy is van tovább?

Az Idegen barátaim azt mondták nekem hangokkal a fejemben, hogy ne küszködjek, mert úgyis tudják, hogy mit szeretnék mondani. Az csak egy illúzió volt, egy meg nem történt esemény! Jó forgatókönyvet írtak a sztorihoz, és az akkori filmes trükkök is sokat segítettek az oltári nagy kamu hihetővé tételében.

Nem hittem a belső hangoknak, sem a virtuális füleimnek. Egetverő baromság lenne az egész, csak egy színjáték?

– Igen! – felelték. – Pontosan azért, mert úgy főlényt szerezhettek az Oroszokkal szemben vívott hidegháborújukban. Tedd fel magadban a kérdést, hogy mostanság, miért nem röpködnek az űrben, miért nem szállnak újfent a Holdra?

Hozzátették, hogy „az a dolog” egy szupertitkos akta! Ne forszírozzam, mert rám szállhat a katonai elhárítás, és nagyon könnyen bajba kerülhetek.

Miután az utcánk sarkán kiszálltam az úrjárgányából, az útba eső legközelebbi italbolt felé vettem az irányt.

Felkeccintettem a sört, utána megtekertem egy cigit. Büszkeséggel töltött el a tudat, hogy jómagam lehettem az első ember, aki ténylegesen a Holdra lépett.

Közben pedig az a fura érzésem van, mintha valakik figyelnének engem...

Barlangrajz

Megittam az italom, szívtam még egy slukkot, eloltottam a csikket, behunytam a szemem. Teleportáltam magam az idegen barátaimhoz, csak úgy, mindenféle meghívás nélkül.

Eppen otthon voltak, szívélyesen, hideg sörrel fogadtak.

A városuk (vagy mifene), egy gigantikus méretű búra alatt lebeg, nincsenek italboltok, nincsenek kocsmák.

Kérdeztem tőlük, hogy honnan van a sör. Válaszul mutattak egy készüléket, ami olyan volt, mint egy óriási, 3d-s nyomtató.

Előzékenyen demonstrálták, hogyan is működik. Betették a gépbe a sokszorosítandó tárgyat (esetünkben a sörömet), azután meg betáplálták a létező összes információt, a böhöm kütyü meg legyártotta. Zakatolt egy darabig, majd ezt követően, lett egy csomó utánpótlás a dobozosokból.

Mennyi mindent kinyomtattak már, mióta összejárogatunk? Volt ott minden: házi pálesz, dohány, cigipapír. (Utóbbiaknak nagyon örültem, mert elfelejtettem hozni magammal a saját dimenziómból.)

Iszogatok, diskurálgatunk. Mondom nekik, hogy legközelebb Pozsonyban fussunk már össze, onnan hozzanak haza sört etalonnak, és azt másolják le, mert amit nálunk lehet kapni? Az sajnos hagy némi kívánnivalót maga után. Sőt, ha már úgylis utazgatunk, Bécsben együnk jó sült kolbászt a vasútállomás melletti sétálóutcában.

Tudni kell az úrbéli barátaimról, hogy tök egyformák: magasságuk, bőrszínük, minden. Olyan, mintha ikrek lennének, frankón, mint sok tojás! Csak a hangjuk alapján sikerül megkülönböztetnem meg őket, ha éppen a fejemben beszélnek.

Ha új terepre érkezünk, minden esetben láthatatlanokká válunk, nehogy belerondítsunk a dolgok folyásába, és problémák adódhassanak belőle. Telepatikus úton ugyanúgy kapcsolatban maradunk, hogy ne veszítsük el egymást, mint legutóbb, Trójában, mikor megnéztük a falovat...

Szeretek velük lógni! Kedvesek, aranyosak, sok dologban nyitották már fel a szemem, megtanították nekem azt is, hogy ne feltétlenül higgyek el bárkinek bármit, akármilyen hihetően is találják azt!

Gyakran emlékeztetnek rá, hogy mindenre tudják a választ, tehát, ha kérdésem lenne bármilyen összeesküvéssel kapcsolatban, nyugodtan fordulhatok hozzájuk.

Mondom nekik: Éppenséggel volna egy. Ha nincs más dolguk, és nem okoz bonyodalmat, igazolhatnánk az egyik mítoszt.

Úrkabin, fényesség, és már ott is voltunk! Egy barlang mellett landoltunk.

Az időbeni utazgatásaink során, mindig szokott émelyegni a gyomrom. Most is ez történt. Amint megérkeztünk, kiszállás után egyből kidobtam a taccsot.

Fintorogva mondják nekem az ufó spanjaim, hogy legközelebb ne vedeljek annyi sört, mielőtt útra kelünk.

Bemegyünk a barlangba, persze lámpát nem hoztunk. Tök sötét van bent, és förtelmesen bü-

dös is Előveszem a Zippo-t, meggyújtom. Gyengécske a fény, alig lehet látni. Közelebből vizslatjuk a falakat, szemügyre vesszük a barlangrajzokat:

– Tök frissek! Mondom én, hogy hitelesnek tűnnek! Mégsem „azok” hamisították oda, hogy az ősember sztorit eladhatóvá tegyék.

Kérdezik tőlem az úrbarátaim, hogy a kíváncsiságom teljes mértékben ki lett-e elégítve?

– Persze! Akár indulhatunk is haza! – felelem nekik – Odabentről morgás hallatszik, és közeledő zajok. Vagy ősember, vagy valami vadállat, de jobb, ha tiplizünk!

Még a gyújtóm is kiesett a kezemből. Gyorsan kislisszolunk, iszkolunk a szabad levegőre. Be a gépbe.

Pikk-pakk, otthon is voltunk a kecómban. Megyek a hűtőhöz, felkeccintek magamnak egy sört. Kínálom a bolygóközi haverokat is, de nekik nem kell.

Tekerem a cigit, nyálazom a papírt. Nyúlkálok a zsebeimbe az öngyújtómért:

– Nincs meg. Elhagytam valahol. Hogy az a jó ku...! Ott maradt a barlangban!

Az úrlények vigyorogva mondják nekem: Látod, tesó, ez többé már nem mítosz, hanem egy bizonyított tény!

Rákeresek a neten az ősemberekre, és arra, hogyan fedezték fel a tüzet. Írnak a körülményeiről egy csomó baromságot: vihar, kiszáradt fa, villámcsapás, tűz...

– Aha. Ott maradt az öngyújtóm. Látom, rájöttetek, hogyan működik. Használjátok egészséggel!

Meglepetés

Idegen barátaimmal ismét útra keltünk, az úti célt nem árulták el, azt mondták: Meglepetés!

Közlegőben van a születésnapom! Vettem magamhoz néhány doboz sört, beültem az ürrépülőjünkbe, és már szálltunk is.

Mikor megérkeztünk, tényleg nagyon meglepődtem. Sokat viccelődtem, sokszor tagadtam dolgokat, de ez... Állok ott a spanokkal, egyik kezem a zsebemben, másokban sör, a számból meg egyből kiesett a cigi az ámulattól.

Mondják nekem telepatikusan: Látod, tesó, erről beszéltünk neked! Ezt titkolják annyira előletek.

Kérdem tőlük:

– Kicsodák? Kiknek állna szándékában elhallgatni az igazságot a jóra való népek előtt?

Felelik: „Azoknak”.

– Na, ne! – fakadok ki teljes szívemből – „Azok” mindenhol ott vannak, mindenhová elér a kezük?

Bólogatnak, én meg emelem a számhoz a sört, kortyolok.

Végre! Égetően fontos kérdésekre kapom meg a válaszokat az úrlény barátaim jóvoltából:

– Hogyan működik?

Mondják erre nekem, hogy pattanjak be a gépbe, megmutatják, miként lesz a valóságból egy elferdített illúzió, egy üldözendő (bár mindamellett, helytálló) tény.

Emelkedünk a felszínről, közben megnyugtattak, hogy ne foglalkozzak vele, ha engem meg is vetnek a véleményem miatt, mert Én, legalább már tudni fogom a teljes igazságot.

Már hogy ne lennék nyugodt. Higgadt vagyok, mert van még söröm.

Lebegünk nem sokkal a Föld felett, már kiértünk az atmoszférából. Megkértek, hogy nézzek ki az ablakon, és mondjam el, mit látok.

– Mit nézzek rajta? Csomószor mutatták már a tévében.

– Nézd csak meg alaposabban!

– Kerek!

Kisvártatva visszaröppenünk oda, ahol az előbb voltunk, a Föld peremére.

– Már értem! Minden kerek tárgy, kerek, ha fölülről, egy adott szögből vizslatod. Mindazonáltal még nem feltétlenül törvényszerű, hogy muszáj gömbölyűnek is lennie!

Barátaim csillogó szemében észlelem, hogy végre, jó nyomon járok!

Az egyik elkéri a sörömet. Mutatja, hogy igyam meg, mert csak az üres doboz kell.

Gyorsan letolom a maradékot, átadom neki. Egészen a Földnek a széléig megyünk, annak is a legszélére. Kihajolunk, nézünk lefele, az űrha-ver meg fogja, lehajítja a sötétlő semmibe. Füléhez teszi a kezét: Figyelj csak!

Hallgatózok. Pár másodperc múlva hallom, amint a söröz doboz nekiütődik valaminek. Olyan hangot ad, mint amikor ugyanezt, a metró szerelvény ablakának dobják a hőzöngő, fanatikus szurkolók, ha éppen kikapott az imádott focicsapatuk.

Megint be a gépbe. Most lefelé ereszkedünk a feneketlen mélységbe.

Leszállunk, bontok egy sört, kilépünk az űrha-jóból. Tátva marad a szám a csodálkozástól.

Állunk a vakító fényben, egy gigászi méretű tükörlapon. Se eleje, se vége. Felettünk az anyabolygóm alja látszik, ami ugyanúgy néz ki, mint felülnézetből.

– De durva! Szóval, így csinálják?

Mondja egyik spanom: Már érted? Senki se lehet egyszerre két helyen! Ez benne a trükk! Ha elindulsz ából bébe, nem biztos, hogy oda is lyukadsz ki. Lehet az éppen bárhol, csak a díszlet más.

– Már ezt is értem. Inkább a sok összeesküvés, a még több tudományos halandzsa, mint egyszerűen bevallani a frankót: Emberek, a Föld lapos!

Építőköcek

Megint utaztunk az időben, és ismét hányingerem van. Ufócsimbik elfordulnak, de mutatom nekik, hogy nem lesz gond, okés vagyok, most nem fogok rókázni.

Ja, míg meg nem nézem, hová is hoztak magukkal. Ahol most állunk, hát...

Szétnézek, megint csak forog a gyomrom. Tériszonyos vagyok, nem bírom a szédítő magasságot. Alig pislogtam néhányat, a szemeim már is szúrnak. Telement homokkal, köszönhetően a forró, sivatagi szélnek.

Egyikük bemegy az űrhajónkba, hoz nekem dizájnos védőszemcsit, és egy hideg dobozost.

Felkeccintem, alaposan behúzóok:

– Na, már sokkal jobb!

Leküldöm egyben az egészet. Ők nem isznak ilyesmit, csak bámulva nézik, ahogy leöntöm a

garatonon. Elfojtok magamban egy nagyobb töltetű büfit.

– Kérdem tőlük, hogy mit keresünk itt?

Visszakérdeznek, hogy miért, nem érdekel ez a mítosz? Szerinted ez is egy összeesküvés, nem?

– Persze, hogy az! Hogyan lehetett összeeskábálni ekkora építményt? Már első blikkre is vágom, hogy nem kis volumenű meló lehetett. Nem hasonlítható egy tyúktól felhúzásához az udvar végében! Ebben aztán van horderő rendesen. Mindenfelé homok, meg homok, és megint csak homok. Hogy a bánatba kerültek ide ezek a bazi nagy kövek?

A spanok vigyorognak, közben mondják a fejekben, hogy gondolkodjak nyitottabban.

– Értem, de nem megy! Kicsit még másnapos vagyok, hátamon a póló meg már csupa izzadság, és kéne egy másik sör is.

Egyik úrbarátom mondja, várjak egy picit, mindjárt mutat valamit.

Hoz egy doboz sört, aminek az oldalán még gyöngyözik nedvesség.

Elveszi a tőlem az üreset, nyújtja a telit, közben a szeméhez emeli, úgy sandít rám a gülü szemeivel.

– Arányok? Ez az! Heuréka! A méretek! Abszolút nem mindegy, milyen perspektívából közelítjük meg a kérdést! Mi, önző emberek, csak a magunk szpotjából vagyunk hajlandóak elvonatkoztatni bármit, amit még nem ismerünk! Éltek hajdanán nálunk sokkal természetesebb népek is ezen a bolygón, akkor a mamutok, hozzájuk képest nem voltak nagyobbak, mint otthon a Buksi, a korcs kutyám?

Nézőpont kérdése. Ha tényleg ilyen oltárian hatalmas óriások lakták előtte a Földet, akkor a mamut háziállatként szerepelt az evolúciójukban, és ezek a piramisok az óriások gyerekei számára csak játékok voltak.

Bakker, építőkockák! Hajdanán ez volt itt a kissrácok homokozója! Leültek, gügyörésztek, egymásra pakolgatták, amiket előzőleg a faterjük hozott nekik ajándékba.

Gondolom, azoknak a kolosszus pasasoknak a vállukig ért a tenger, és csak pár lépésre volt a szomszéd kontinens. Néhány karcsapás, egy

hosszabb séta, aztán már ott is voltak. Útban hazafelé meg felszedett néhány formásabb követ, zsebre tette:

„– Jók lesznek otthon, a kölyöknek, játszani! Nagyanyjánál babakáza épített. Lapos köveket állított a földbe, kör alakban, és a tetejükre is fektetett néhányat. Kreatív a srác!”

Nem tudhatták, hogy jön majd valami váratlan katasztrófa, és a mamutokkal együtt mennek a levesbe. De a gyermeki kezek által emelt építmények megmaradnak az utókornak.

Tehát, Mi, csökönyös népesség – az észosztóinkkal az élen –, annyira röghöz kötöttek lennénk, hogy amit nem értünk, azt erőszakos módon túlmagyarázzuk?

Igen, sajnós! Sokkal egyszerűbben is működhetnének a dolgok, ha nem kellene annyi léhűtőt eltartania világnak! Ülnek a kandallójuk mellett a „tudományos” munkatársaikkal egyetemben, és megpróbálnak elfogadható magyarázatokat kreálni, mert a pofon egyszerű nem elég.

Más esetben, mihez kezdhetne? Kinek lenne szüksége nagy tudósokra és a kompániájukra, akik előszeretettel magyaráznak félre mindent,

mintsem bevallják, hogy tők hülyék egyes dolgokhoz?

Manapság már a leghatalmasabb méretű cuccokat is meg tudjuk mozgatni, elcipelni ából bébe, azután meg az adott helyszínen összepakolni.

Miért hisszük azt, hogy arra, csak is mi volnánk képesek? Ez régen is működhetett. Létezett előttünk egy hasonlóan fejlett civilizáció!

Az óriások kihaltak a mamutokkal együtt! Persze, könnyen jár a szám. Tehetek róla, hogy nekem megadatott egy sokat látott és mindent tudó haveri bagázs? És mindig tudnak sört szerezni...

Hasfelmetsző?

Londonban vagyunk. Nyirkos, ködös, kedélyromboló az időjárás. Alig érkeztünk meg, máris kiráz a hideg. Szemeim keresztben állnak, be vannak kancsalodva, sápadt vagyok, rosszullét kerülget. Szédülök.

Idegen spanom nyújtja a sört. Tolom el, hogy még most ne, mert az sem tudom megsaccolni, hogy a reggeli hagymás-kolbászos rántotta egyáltalán bennem marad-e!

Már nem először utazgatunk együtt az időben és dimenziókban, de az émelygést még mindig nem bírom megszokni. Felkeccintek a sört, óvatosan kortyolom...

Halványan pislákolnak a gázlámpák. Megnézném, pontosan mennyi is az idő, de a faterom órája frankón be van zavarodva, pedig nem is mechanikus. Azt viszont észlelem, hogy láthatatlan vagyok, mert a cuki búrám nem tükröződik vissza az üvegében.

Az úrbéli spanjaimnak elég fura, hosszúkás ujjaik vannak. Egyik felém nyúl, a vállamba kapaszkodik, és behúz egy sötét kapualjba. Jelez, hogy némuljak el, mert az következik, amiért idelátogattunk.

Hamarosan felerősödik valami háttérzaj, ami elhaló sikoltozássá fajul. Pár pillanat múlva: gyászos, néma csönd. Megtorpant az idő, és elgörbült a tér. Hasonlót érzek, mint amikor a barátaim úrszerkentyűjével nekivágunk az utazásoknak.

Kihajolok, vizslatom a környéket. Köd van, nehéz tájékozódni. Elindulok a hang irányába.

A sarkon túl egy alak fekszik a ködtől nyálkás macskakövön. Amint melléérek, egy Nő rajzoldódik ki előttem, és rengeteg vér. Lehajolok a testhez, próbálok segíteni.

Már késő... Vértócsa öleli körbe, ami a ruhája alól, patakokban ömlik a hideg kövezetre. Itt már semmit sem tehetek. Az úrhaverok is állnak némán.

Kérdem tőlük:

– Most... ez mire volt jó?

Mondják erre, hogy nagyon jól tudom az alapszabályt: nem avatkozhatunk a dolgok folyásába!

– Mégsem lett volna szabad hagyni, hogy ezt a szerencsétlen csajt kinyírják!

Néznek rám, az egyik bemegy az úrhajóba, kihoz egy sört és a dohányomat. Barátságosan int, hogy higgadjak le, igyak és cigizzek, közben elmondanak mindent, amit még nem tudhatok erről a mítoszról.

Arrébb megyünk, mert a közelben már kezdődik a mozgolódás, valaki még fel is sikít, visszhangzik tőle a szűk sikátor.

Hamarosan egy rendőrsíp szólal meg, majd ezt követően még több. A környéken posztoló szervek futva közelítenek a helyszín felé. Lámpák gyúlnak a málló vakolatú lakások ablakaiban, kíváncsi fejek kandikálnak ki, hálósapkákkal a fejükön, és hangosan, szörnyülködve kiabálják, hogy a „gyilkos” ismét lecsapott.

Akkor áll össze a fejemben a kép!

– Az a kurva Hasfelmetsző Jack! Az a pszichopata sorozatgyilkos, perverz, beteg állat! Miért nem mondtátok, hogy a közelben ólálkodik?

Lecsaptam volna, mint a taxiórát, és le van a gond!

Úrcimbik csóválják a fejüket, hogy ez nem ilyen egyszerű. Induljunk haza, útközben elmondanak mindent. Előtte azonban, Atlantisz városát kell látnom. Elvisznek oda, ahol az egész bonyodalom elkezdődött. A Hasfelmetező? Csak egy töredéke, hozadéka az egész összeesküvésnek. Megmutatják majd, ki is Ő valójában.

Mire én, egyből felkapom a fejem:

– „Ki Ő”? Nem véletlenül: ki is volt Ő valójában?

Rezzenéstelen arccal néznek rám. Jeleznek a spanok, hogy ne érjem be ennyivel, közben mutatnak az úrszekerünkre.

– Nem csak nektek van ilyen?

Látom a szemükben, hogy rátapintottam a lényegre.

Szent szar! Remegő kézzel iszok a sörömből, alig bírom megtekerni a cigit:

– Nem csak mi utazgatunk az időben, a térben és a dimenziókban?

Bólintanak, hogy jó nyomon járok.

– Az a rohadék még tényleg létezik? „Azokkal” van, ugye?

Nincsen válaszreakció. Beleegyezésnek veszem. Magamba roskadok, lóg a cigi a számban, közben fény és időutazás. Megérkeztünk Atlantiszhoz, a legrejtélyesebb városhoz...

Alámerülünk. Nem tudom, melyik óceánon, de egészen kint vagyunk a nyílt vízen, illetve már jóval alatta.

Süllyedünk, közben az úrhaverok lekapcsolják a hajtóműveket, viszont felkattintják a teljes díszkivilágítást. Mondják közben, hogy miattam haladunk ilyen lassan, a későbbi Keszonbetegséget elkerülendő.

– De rendesek vagytok! Bírom a búrátokat! Megdobnátok egy sörrrel?

Összenéznek.

– Ne már! Ne szívassatok! Nem mondjátok, hogy csak párat hoztatok magatokkal? A frászt hozzátok rám!

Bazsalyogva bólogatnak, hogy persze, van elég.

Mindenféle víz, és víz, és víz, az úrhajó fényének hatósugarán kívül meg a nagy sötétség. Néhány kíváncsi hal bekukkant az ablakunkon, kicsit szemeznek velünk, aztán buta tekintettel elúsznak.

Felkeccintem a sörömet, a spanok meg csodálkozva bámulnak, és kérdik tőlem, hogy mégis, hová fér el bennem annyi?

Megpaskolom a bendőmet:

– Sok jó dolog kis helyen is elfér!

Vihognak, csóválják a kerekded, fura formájú kobakjaikat. Lábaim feldobva a műszerfalra, simogatom a hasam, közben iszom a hideg sört, nevetgélünk, szóval, tök baráti a hangulat. Jut eszembe: mi van azzal a Hasfelmetszővel?

Egyikük nekikezd a sztorinak: Úgy képzeljem el, hogy léteznek felsőbb, kézzelfogható hatalmak. Nem olyanok, amik a „teremtéssel” kapcsolatosak - és ennek okán a templomokba, valamint bálványimádásra csábítják a híveiket -, hanem konkrét csoportok, akik... Olyan ez, mint a bűvészet. Egyszerű trükk, csak sok mellé a körítés, a handabanda. Mindegy is. A műsor végére tényleg elhiszed, hogy valakit fel lehet

fűrészelni darabokra, azután meg összeragasztani?

– Baromság! Ja, bocs, hogy félbeszakítottalak. Elfogyott a söröm. Lepjetelek meg egy másikkal, addig is veszteg maradok. Folytasd csak, drága barátom!

Spanom osztja tovább az ész: Tehát, ha van valami, amit a bűvész nagyon szeretne titokban tartani, az az, hogy mennyire pofonegyszerű a csalás, amit egy nagy valag rizsázás keretében, csodának állított be. Így van ez mindennel! Akiiket egyszer már megvezettek, azokat érdemes a tudatlanságban megtartani. Ha kérdezősködnének? Újfent félre kell vezetni őket.

– Oké, ezt vágom! Hogy jön a képbe a Hasfelmetsző? Úgy, hogy Ő is statiszta volt egy „színjátékban”?

Kérdőn tárom szét a kezeim: miféle humbug ez?

Gülü szemű sameszom fejtegeti az ügy részleteit: A Hasfelmetsző legendáját tulajdonképpen egy összeesküvés kapcsán alkották meg, pusztán azért, hogy elfedjék a frankót. Amíg mindenki a Hasfelmetszőt hajkurászta, és találgatták a kilétét, addig nem senki nem vette észre, hogy igazá-

ból mi is zajlott a háttérben, így „Azoknak” alkalmuk nyílt, feltűnés nélkül elvarrni a szálakat.

– Az a torz gondolkodású barom kibevezett pár prostit. És? A bűnüldözési enciklopédiában nem Ő az egyetlen ámokfutó-sorozatgyilkos fasz. Akadtak nála még retardáltabbak, még elszántabbak, jóval kegyetlenebbek, még elfuseráltabbak is.

Erre most az úrcimbi tárja szét a kezeit, mint én az előbb: Nem mondd? Megint elsiklottál egy fontos memorandum felett. Ha nem csak folyton a sört lefetyelnéd, hanem közben figyelnél is, értenéd a pályát!

– Jól van már, ne húzd föl magad! Figyelek: szajhák, felnyitott hasak, fröcsögő vér...

Közbe int: itt állj meg!

– Zsír! A ringyók? Miért pont Ők voltak a célpont? Mi a közös a prostikban, azon kívül, hogy eléggé megalázó a foglalkozásuk, kefélnek naphosszat, és nemi betegségeket terjesztenek?

Jelzik, hogy: tovább, tovább! És még?

– Jaj, ne már!

Meglóbálnak előttem egy újabb konzervet, ami gyöngyözően hideg.

– Szórakoztok velem? Jesszusom! Fel ne ráz-
zátok!

Kuncognak, én meg próbálom göngyölni a
rejtélyt:

– Jól van! Kik járnak hozzájuk? Kik keresek a
társaságukat? A pénzes, befolyásos főszerek,
meg talán a csórók, fizetésnapok alkalmával.

Ufó haver tekintetéből látom, hogy sínen va-
gyunk a téma lényegét illetően. A többiek is
figyelnek, pedig tudják a teljes igazságot...

Sodrok egy cigit, a csacsogómba helyezem.
Vettem egy másik Zippó-t. Erre már jobban fi-
gyelek, nem hagyom el! Azóta az ottani arcok-
nak sem kell fáznia, nem eszik nyersen a húst.
Szerintem az a hely lesz a későbbi, képzeletbeli
Ausztrália...

– Befolyásos, hatalommal bíró emberek. Ré-
szegen, hetyegés közben, két jó numera közt,
biztosan szeretnek beszélni a viselt dolgaikról,
legbelsőbb titkaikról, erről-arról.

Az úrlények reakcióiból sejtem, hogy megint
vágom a témát. Görgetem felfelé a tuti tényeket:

– Hoppá! Filmekben is jégre küldik a szerető-
ket! Valami alapja csak lehet! Ott van az a far-
mon nevelkedett csajszi! Odáig vitte, hogy a

Nyugati nagyhatalom elnökével is összejár prűtykölni. Tudhatott valamit, amit nem lett volna szabad. Ez lett a veszte! A pasi golyót kapott a fejébe, a romnyi meg (állítólag), öngyilkosság áldozata lett. Azóta is homály fedi a teljes valóságot. Jobb félni, mint megijedni alapon, kivonják a forgalomból a spinéket is, akikkel „kapcsolatban” állhatott. Hátha mondott nekik bármit is a hatalommal bíró, pénzes faszi. Ilyen szintű konspirálásokban nincs helye a bizonytalan részleteknek, semmi szükség az adathordozókra.

Kis gnóm barátom folytatja helyettem:

– Néhányan tudnak csak a legtitkosabb szervezetekről. Muszáj párat beavatni. Ha meg úgy adódna?

– Kampec, még annak is, aki hasonlított rá. Nehogy egy még titkosabb csoporttal felszámoltassa az előbbi titkos szektákat, akik a háttérben mozgatják a szálakat. Mit szeretnének annyira elhallgatni a jóra való, jámbor népek előtt? Mi az a fene nagy titok, ami mégis egyszerűbb lehet, mint egy dobozos sör? Ha igaz a teóriám, akkor a Hasfelmetsző nem létezett. Vagyis, igen, de csak egy aberrált bérgyilkos volt, akit felhasználtak, hogy módszeresen iktasson ki mindenkit,

aki az üggyel kapcsolatba került. Sejtésem szerint, dolgai végeztével, Ő is holtan végezte egy büzlő csatornában, mint egy utolsó koldus, aki-ről azt sem tudták, hogy ki volt valójában.

Mind a négyen összebólintunk. De kurvajó vagyok! Miért mindent nekem kell megoldani?

Válaszolják erre, hogy megint elfelejtettem valamit. Növelni kell a tudástáram, hiszen én lettem kijelölve, én vagyok a kiválasztott.

– Tényleg! Ősapa...

Landoltunk az óceán fenekén, a franc se tudja, milyen mélyen. Víz, és víz, és víz, az úrhajó fényeinek hatósugarán kívül meg a nagy sötétség. Atlantiszban vagyunk...

Pempőke

– Várj! Ha ilyen erősen szorítod a nyakát, el fog ájulni, és nem lesz a tudatánál, amikor megtörténik.

– Jó, és mégis, hogyan csináljam?

– Magabiztosan tartsd, de ne túl szorosan! Pont annyira, hogy még legyen lehetősége el-
lenkezni, de a kontroll a Te kezében maradjon.
Ennyi. Hamar rá lehet érezni. Némi tapasztalat... Idővel rá áll a kezed.

– Így? Megfelel?

– Tökéletes! Most a négy ujjaddal tartsd stabilan a tapétavágót, majd a hüvelykujjad felső begyével told meg azt a kis pöcköt!

– Nem megy.

– Miért nem? Van rajta az a tekerő... a biztosítófék. Kitekerted?

– Nem! Szorosan van. Egy ujjal nem bírom.

– Add csak ide! Ha racsnizik, miközben kivezeted a pengét, akkor a jó. Tessék, itt van! Most próbáld meg.

– Gyorsan toljam ki, vagy inkább lassan?

– Attól függ, mennyire hatásosan szeretnéd. Ha egyesével, de biztosan halad ki a kis acélla-pocsk... már a vészjósló hangok is pánikot képes okozni. Lassan vagy gyorsabban? Nincs jelentősége. Ha közvetlenül a füle mellett csinálod, ráadásul a szeme sarkából még láthatja is... általában már félúton összevizezik magukat.

– Be van kötve a szeme.

– Ez van! Számára a vizuális élmény elmarad. Mondom, ne szorítsd annyira! Elájul! Ezzel az erővel, akár fejbe is csaphatnád egy fejszével, vagy tarkón lőhetnéd. Semmit nem fog érezni. Oda vész a lényeg: az áldozat tiszta tudata, részedről pedig a precíz munka! Spriccelő, fröcsögő vér? Ezért kell mindig hátulról csinálni, és az adott pillanatban a földre lökni, minél távolabb magadtól, mielőtt mindened egy merő szmötyi lenne.

– Értem. Kezdhetem?

– Persze! Várj csak! Milyen kezes vagy?

– Hogy érted?

- Bal vagy jobb?
- Balkezes vagyok.
- Suta... melyik irányból esik kézre?
- Így, ahogy most van!
- Rendben! Biztos húzással indítsd a műveletet, közben a pengét nyomd elég mélyre. Ha a vénát nem vágod át teljesen, csak vérzik, ordonáré módon hörög, és a művészi agonizáció átmegegy egy randa és gusztustalan haláltusába. Rögtön az artériánál kezd! Aorta, ha úgy tesszik...

Most is a barna csaj az, aki a legalpraesettebb. A szőke már akkor ájultan csuklott össze, amikor azt részletezték, miként lehet valakit a másvilágra küldeni valakit úgy, hogy az örömet is okozzon, ha már kiütközik benne egyfajta megszállottság.

A barna nem türtőzteti magát, közbeszól, miközben a szőkét próbálja eszméletére pofozni:

– Latin? Az egy holt nyelv! Szerintem soha nem is beszélte senki! Titkos párbeszéd az orvosok és gyógyszerészek között, pontosan azért, hogy a beteg ne is tudja, milyen kórság vagy nyavalya támadta meg! A gyógyszeriparban is

kábé akkora haszon van, mint az olajban, illetve, annak származékaiban. Drogok, szerencsejárték... meg sem közelítik azokat.

– Te csináltál már ilyet? – kérdezi a vállalkozó szellemű vörös, miközben a leendő áldozata teljes testében remeg.

– Őszintén? Még soha. – feleli a Sminkmester.

Válaszában ott az ártatlan igazság. Bár az arcát javarészt festék takarja, szemeiben tükröződik a naiv jó indulat.

– Úgy osztod nekem az észet, hogy még a büdös életben nem nyiszáltál egy egyetlen nyakat sem? Tulajdonképpen ezt a tagot miért kell likvidálni?

– Nem szeretném személyessé tenni a búcsút, de szerintem elég lélektelen húzás lenne a részünkről, ha az áldozat személyét semmibe vennénk.

– Menjek el vele moziba, mielőtt kiontanám a véréét?

– Nem erre gondoltam! Neve is van.

Sminkmester megigazítja cipője orrával a földre terített fólia felgyűrődött sarkait. A hátrabilincselte kezű, beragasztott szájú delikvens nem lát,

nem beszél. Hallani viszont hall, és kövé is mered, amint érzékeli a baljós közeledést.

– Kinyírjam, vagy mi legyen?

– Bírnád gyomorral? Hagyjuk, elveszett a pillanat varázsa. Bealtatózom, azután meglátjuk, mihez kezdünk vele! Legfeljebb kihajítjuk valamelyik szemetes konténerbe...

Szőke is magához tért:

– Vége van már? Ez úgyis csak egy álom! Hamarosan felébredek otthon, az ágyamban, és végre odabújhatok a pasimhoz.

– Fogd be, Te liba! Ne romantikázz!

Eközben a mondvacsinált mészárosok csak ácsorognak a takarófólia közepén, és tanácstalanul bámulnak egymásra. Vörös csajnak szemében a kérdés, kezében a vérengzésre szánt eszköz. Sminkmester is döntésképtelen. Lemondóan emeli meg mindkét vállát.

A kitervelt és különös kegyetlenséggel elkövetett bűncselekmény, a kellő hidegvér és az elszántság hiányában elmarad.

Barna magabiztosan indul el felénk. A bokájára felhelyezett bilincs csörrenve kíséri minden léptét.

– Anyámasszony katonái! Adjátok ide azt a kurva kést! Majd én elintézem helyettetek a piszkos munkát! Levágom, mint egy háztáji malacot!

Megáll az áldozat előtt:

– Mi neved, nyuszifül?

Nincs válasz. Sminkmester leszedi a ragasztószalagot, de az áldozat szemét még kendő takarja.

– Ribanc! Azt kérdeztem, hogy hívnak? – érkezik az újabb, de már arrogánsabb kérdés.

– Pempőke...

Az élces és bariton hanghordozás a nőiesség kellemével és bájával keverve, azonnal elkápráztatja a jelenlévőket. A bemutatkozás hallatán a barna és a vörös egyszerre kezd el visítva nevetni. Még a szőke is elcsodálkozik:

– Ez nagyon buzis!

– Mi a f...? Sminkmester, honnan szedted össze azt az izét? – kérdezi a barna, olyan hangsúllyal, mint aki egészen közélről szembesülhet a világ sokadik csodájával.

Nem teketóriázik. Egyik kezével a szoknya alá, közvetlenül a lába közé nyúl.

– Ez tényleg az! Ennek... brokija van!

Sminkmester magyarázkodik:

– Egy éjjeli bárban hallottam énekelni. Tetszett a hangtónusa. Nő létere, egész jól állt neki! Reméltem, jól jöhet a következő műsoromhoz. Ki gondolta volna, hogy ez nem az, aminek látszik.

– Miután kiderült, hogy transzi, mindjárt haza akarjátok vágni?

– Mihez kezdenénk vele? Tenyészbikának nem felelne meg.

– Hol a kés? Hadd intézzem el ezt a szerencsétlent! Tegyük fel, én szeretek nőket elkábítani és elrabolni, mert ez az aberráltságom. Ha már ilyenre adom a fejem, csináljam teljes odaadással! Ugye, érted?

– Most rám célszol? – csodálkozik el a Sminkmester.

– Látod, mivé fajul a világ? Sok mindent nem tudsz még rólam.

– Tartsuk meg! Jó lesz szobalánynak és öltöztetőnek! – szól közbe a vörös.

Barna replikázik:

– Belezzük ki, megtömjük szalmával! Nem mindennap lát ilyen érdekességet az ember.

– Beteg állatok!

– Kuss legyen!

Ez esetben Sminkmesteré az utolsó szó. Kezével jelez, hogy kotródjanak, szívódjanak fel, mindannyian.

Egész embert kíván a kis kolónia egyben tartása, és higgadt önkontrollt is. Sok a feladat, a napi teendő. Többek közt, a válságállapotok rugalmas megoldása, valamint a felmerülő hisztik akut kezelése és beszüntetése. De a legfontosabb: a lányok szökésének megakadályozása.

A biztonsági óvintézkedések magas fokúak ugyan, de az Ördög sosem alszik.

Vörös és a szőke megindulnak a vasajtó irányába, fintorogva veszik tudomásul, hogy egyikükkel kivételeznek. A szőke tekintete is árulkodó a barnát illetően: pusmog valamit a vörösnek, a barnának meg beint.

Pempőkében feltámadni látszik az akaraterő. Már minden mindegy alapon szólt közbe. Eddigi rettegését felváltja a józan öntudat:

– Már elnézést kérek, de szerintem nem gyilkolászhatnak csak úgy, ha éppen kedvük szottyan rá!

– Hogy mondod, Te...? Tényleg, ez az izé, most ez micsoda? – teszi fel a jogos kérdést a barna.

Bár nem mintha számítana, ha Pempőkének éppen a vérét akarják venni, majd pedig egy szemetes kukában végezné be az e világi pályafutását.

– Kikérem magamnak! Nem vagyok buzi!

– Hát akkor? – érdeklődik a Sminkmester.

– Gyerekkorom óta érdekel a zene. Énekes szerettem volna lenni. Sajnos a mai kifordult világban már kevesebb eséllyel indulhatnak azok, akiknek nem képesek megfelelni az elvárásoknak.

– Képzettség?

– Nem éppen. Elég csak homokosnak lenni! Több kiváltsággal rendelkeznek a ratyik a zenei, akár a „művész” életben, mint bárki más, képzettségétől függetlenül. Azt láttam a legcélrave-

zetőbbnek, ha ennek érdekében én is meghasonulok.

– Köcsög lettél... hogy vinnyoghass egy buzibárban? Szerinted hány menő lemezkiadó producere járkál olyan helyekre? – kérdez közbe a barna.

– Meglepődnél, csillagom! Az egyiktől már ajánlatot is kaptam. Ígért ezt-azt, persze csak azután, ha már lefeküdtem vele.

– És, tudta, hogy...

– Tisztában volt vele.

– Pfuj, de perverz! Tényleg ennyire szomorú a helyzet?

– És ez még nem minden.

– Nem vagy transzvesztita?

– Nem! Teljesen rendben van a nemi identitásom és a szexuális érdeklődésem is!

– Mégis eljátszod, hogy buzi vagy. Ennyire fontos az énekesi karrier?

– Pont Te mondod? Kicsit abszurd, nem?

– Mire célszól, köcsög?

– Most akartál kicsinálni, hogy nyalhass a főnököknek! Az egész műsorotok irritáló volt és szánalmas!

– Te beszélsz? Egy meleg bárból kerültél ide! Sminkmester, miért nem valami egészségesebbet hoztál?

– Mit tehettem volna? A belső hangom nem azt súgta, hogy egy vegánra csapjak le, amint hazafelé tart a fitness teremből? Azok a perverzok egyébként sem barangolnak éjszaka.

- folyt köv -

Tartalom

Bandika	7
Bringafób	16
Bízthatás	18
Vonatra várva	21
A Sas újabb röpte	35
Italboltban	42
Szimpátia	51
Jobbkéz-szabály	54
Szombat	56
Jó szándék	65
Ne ess vissza!	72
Vasárnap	79
Pubi	83
Lúzertangó	89
Töretlen hittel	95
A kristálytükör meghasadt	102

Az első csók	115
Csodalátcső	123
Dagadjon a vitorla!	125
Lángos tortúra	135
A balatoni nyár	138
Az igazság odaát van?	140
Időugró	146
Boszorkány	148
Sanyi és a kerti törpék	152
Ősapa	156
Titok!	159
Barlangrajz	162
Meglepetés	167
Építőkockák	171
Hasfelmetsző?	176
Pempőke	187

5.

„Nem a tét nagysága emeli a játék izgalmát, hanem a tény, hogy mennyit lehet kihozni belőle. Győztes, vesztes? Mit számít? Ha átlagon felüli csak maga a kihívás, akkor már sikerült átlépni jó néhány közhelyet. Nem érem be akármivel, és nem alkuszom! Ha pocsék a leosztás, nem blöffölök csak azért, hogy játékban maradhassak.”

/A szerző/